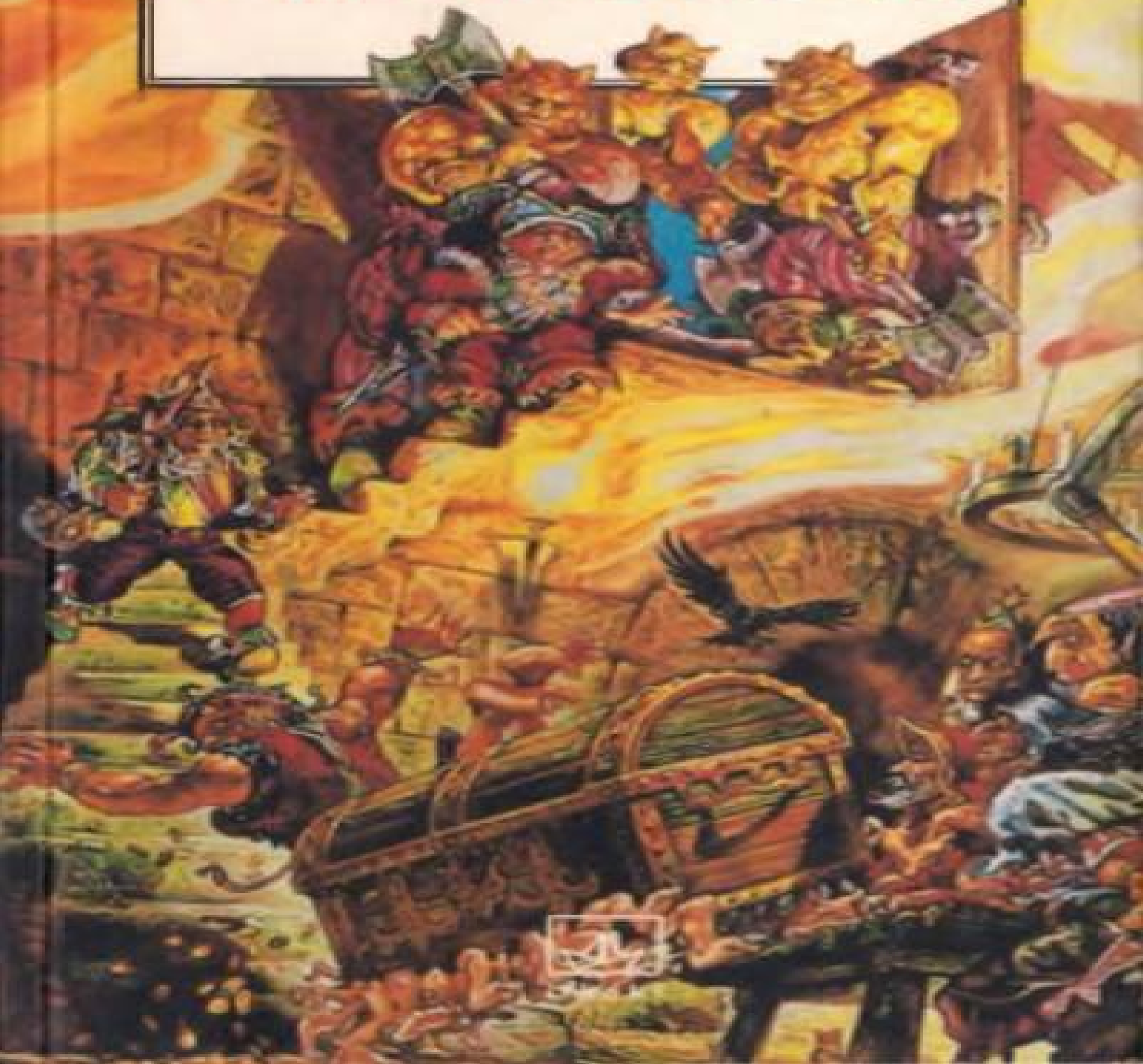

BÜYÜNÜN RENGİ

DİSKDÜNYA'NIN BİRİNCİ ROMANI

TERRY PRATCHETT

BÜYÜNÜN RENGİ - TERRY PRATCHETT

Özgün Adı: The Color of Magic / Terry Pratchett, Çeviri: Ümit Tosun

Bu kitabın telif hakları Kesim Ajans aracılığıyla alınmıştır. Türkçe yayın hakları sadece İthaki Yayınları'na aittir.

Yayına Hazırlayan: Savaş Kılıç

Teknik Hazırlık: Penguin Kitap Kaset Bas. Yay. Ltd. Şti.

Kapak ve İç Baskı: Kitap Matbaacılık

1. Baskı İstanbul, Ekim 1999

İthaki Yayınları

Caferağa Man. Sakızgülü Sk. 33/2 Kadıköy 81300 İstanbul

Telefon: 0 216 348 36 97

Faks: 0 216 338 26 33

<http://eskikitaplarim.com>

e-kitap, v1

- DİSKDÜNYA • 01 -

BÜYÜNÜN RENGİ

TERRY PRATCHETT

Çeviri: Ümit Tosun

Terry Pratchett

1948'de doğdu, hâlâ da ölmüş değil. 1965'te gazeteci olarak çalışmaya başladı ve ilk cesedini işe başladıktan üç saat sonra gördü; o günlerde ş tecrübesinin bir değeri vardı.

1987'de kendisini Diskdünya'nın daha eğlenceli çalışma hayatına adadı. O günden bu yana kitaplarının sayısı iki katına çıktı. Genç okurlar için de kitaplar kaleme alan Pratchett, zaman zaman edebiyatçılıkla suçlanmaktadır.

BÜYÜNÜN RENGİ

ÖNDEYİŞ

Uzak ve elden düşme bir boyutlar dekorunda, uçmak için yaratılmamış bir yıldız düzleminde kıvrılarak yükselen yıldız dumanları incelerek kopmaktadır...

Gözün görebildiği...

Hantal kolları ve bacakları üzerinde donmuş hidrojen bulunan, iri ve yaşlı kabuğu meteor kraterlerime çopurlanmış Kaplumbağa Büyük A'Tuin, yıldızlararası boşlukta süzülerek gelmektedir. Göz salgısı ve asteroit tozundan kabuklanmış olan deniz büyüklüğündeki gözleriyle O, Hedefine kilitlenmiş bakmaktadır.

Bir şehirden daha büyük beyninde, jeolojik bir yavaşlıkla, yalnızca Ağırılık'ı düşünmektedir.

Ağırlığın çoğu elbette Berilia, Tubul, Büyük T'Phon ve Jerakeen adlarındaki dört büyük muazzam filden ileri gelmektedir. Gökyüzü'nün açık mavisıyla kubbelenmiş ve engin çemberi uzun şelale ile bir çelenk gibi süslenmiş Dünya'nın diski, bu fillerin geniş ve yıldız yanığı omuzlarında durmaktadır.

Astropsikoloji henüz onların ne düşündüklerini tespit edememiştir.

En uçtaki dağlan Kıyıyamaç'ın üzerinden taşan, küçük ve gizliliği seven Krull krallığı, en sarp kayalıkların ucuna bir destekli ayak ve makara düzeneği kurup, birkaç gözlemciyi kuvars pencerele pirinç bir gemi içinde sis perdeleri arasından gözlem yapmaları için Kenar'dan aşağı indirinceye kadar, Büyük Kaplumbağa sadece bir varsayımdı.

Sarkıtıldıkları derinlikten büyük köle gruplarınca çekilen ilk astrozoologlar, A'Tuin ile fillerin doğası ve şekilleri hakkında birçok bilgi getirebilmişlerdi, fakat evrenin doğası ve amacına ilişkin temel sorunları çözmüyordu bu.

Astrozoologlar gitgide artan bir otoriteyle, Bu hayati soru bir derin uzay gemisi için daha büyük ve daha güçlü bir ayaklı destek inşa edilmedikçe yanıtlanamaz, diyorlardı. Bu arada açığa çıkarılan kozmos hakkında ancak spekülasyon yapıyorlardı.

Sözgelimi, A'Tuin'in hiçbir yerden gelmediği, ezeli ve ebedi bir tekdüze emeklemeyle ya da değişmez bir yürüyüşle 'hiçbir yer'e doğru gideceği yolunda bir teori vardı. Bu teori akademisyenler arasında popülerdi.

Buna alternatif bir teori, dinî inancı olanlardan kabul görüyordu. Bu teori; besbelli dev kaplumbağalarca taşınan gökteki bütün yıldızlar gibi, A'Tuin'in Doğum Yeri'nden Çiftleşme Zamanı'na doğru yürüdüğü yolundaydı. Çiftleşme Zamanı'na ulaştıklarında kısa süreyle ve tutkuyla çiftleşirler, bu ateşli birliktelikten de yeni bir grup dünyayı taşıyacak yeni kaplumbağalar doğardı. Bu, Büyük Patlama varsayımı olarak bilinirdi.

Böyleyken; bu olaylı akşamda dünyadaki en eski şehrin yanışından merkeze doğru yükselen

dumanı ilk gören dışarılı, Büyük A'Tuin'in sağ gözünün beyazlığını tam ölçebileceğini umduğu yeni teleskobunu deneyen, Değişmez Yürüyüş tarikatından genç bir kaplumbağaevrenbilimci oldu.

Genç kaplumbağaevrenbilimci o geceden sonra kendisini çalışmalarına o denli kaptırdı ki, bununla ilgili her şeyi unuttu. Yine de, ilk gören oydu.

Başka görenler de vardı...

Yangın, iki kola ayrılan Ankh-Morpork şehrinden kükredi. Sihirbazlar Mahallesi'ni yaladığı yerde mavi ve yeşil yanıyor, hatta sekizinci renk oktarinin tuhaf kıvılcımlarıyla kenarları dantelalanıyordu; yangının habercileri Tüccarlar Sokağı'ndaki fiçılara ve yağ dükkânlarına ulaştığında, yangın bir dizi ateş fıskiyesi ve patlamaya dönüşerek yoluna devam etmekteydi; parfüm imalatçıların sokağında bir hoşlukla yandı; eczacıların depolarındaki nadir bulunan kuru ot demetlerine değdiğinde insanların çıldırıp Tanrı'yla konuşmalarına yol açtı.

Şu anda bütün Morpork çarşısı alevler içindeydi; daha varlıklı ve değerli olan öte kıyıda Ankhlılar, hummalı bir biçimde köprüleri yıkarak durumu yüreklilikle karşılıyorlardı. Fakat Morpork rıhtımındaki tahıl, pamuk ve kereste yüklü, katran kaplı gemiler çoktan şenlikli biçimde alev almış, palamarları kül olmuştu ve boğulan ateş-böcekleri misali denize doğru sürüklendikçe ırmak boyundaki köşkleri ve yalıları tutuşturuyor, suları çekilmiş Ankh ırmağına göğüs geriyorlardı. Ne olursa olsun, kıvılcımlar rüzgârın sıyrılmıştı ve ırmağın öte tarafındaki gizli bahçelere, uzak çimenliklere konuyorlardı.

Şenlikli ateşten çıkan duman, tüm disk dünyadan görülebilen, rüzgârın yonttuğu kara bir sütun halinde millerce yukarı çıkıyordu.

Üzerinde iki figürün oldukça ilgiyle izlediği, birkaç fersah uzaktaki serin, karanlık tepeden görülen manzara kesinlikle etkileyiciydi.

Uzun boylu olanı bir tavuk budunu kemiriyor ve ortalama bir adamdan ancak kısa olan bir kılıca yaslanıyordu. Zekice bir açıkgözlülük havası olmasaydı, Merkezyöre bozkırlarından gelme bir barbar olduğu zannedilebilirdi.

Arkadaşı çok daha kısaydı ve tepeden tırnağa kahverengi bir pelerine bürünmüştü. Sonraları kımıldamaya fırsatı olduğunda, hafif hafif, kedi gibi hareket ettiği görülecekti.

İkili son yirmi dakika içinde, epey güçlü bir patlamanın yağ deposunda mı yoksa Büyücü Kerible'in atölyesinde mi olduğuna ilişkin kısa ve sonuçsuz kalan bir tartışma dışında pek konuşmadı. İşin üzerine para bindi.

Şimdi iriyarı adam kemiği kemirmeyi bitirdi ve esfle gülerek çimlerin arasına attı.

"Yanıp giden şu küçük sokaklar var ya," dedi. "Onları severdim."

"Hepsi hazine evleri," dedi küçük adam. Düşüncelice ekledi, "Değerli taşlar yanar mı acaba? Kömürle akraba oldukları söylenir."

"Bütün altınlar eriyip oluklardan akıyor," dedi iriyarı olan, onu duymazdan gelerek. "Ve tüm şaraplar kaynıyor fiçilerde."

Sıçanlar vardı," dedi kahverengili arkadaşı. "Sıçanlar, doğru söylüyorsun." Sıcak yaz günlerinde durulacak yer değildi." O da var, tabii. İnsan kendini, yine de, bir -eee, geçici bir-"

Sesi gitgide azaldı, sonra birden canlandı. Kızıl Sülükteki yaşlı Fredor'a sekiz gümüş

borçluyduk, diye ekledi. Küçük adam başıyla onayladı.

Bir dizi yeni patlamanın, dünyadaki en muhteşem şehrin o zamana dek karanlık olan kısmına kızıl bir hat çektiği süre boyunca, sessiz kaldılar. Sonra iriyarı adam kımıldandı.

"Sansar?"

"Evet?"

Yangını kimin çıkardığını merak ediyorum." Sansar diye tanınan kısa boylu silahşor hiçbir şey söylemedi. Parlak kırmızı ışıpta yolu seyrediyordu. Deosil Kapısı bir akkor sağanağında çöken ilk yerlerden biri olalı beri, pek az kimse oradan geçmişti.

Fakat şimdi iki kişi geliyordu. Sansar'ın en çok karanlıkta ve yarı aydınlıkta keskin olan gözleri ata binmiş iki adamı ve arkalarındaki bir tür yük hayvanını seçebildi. Kuşkusuz zengin bir tüccar telaşlı elleriyle kurtarabildiği kadar hazineyle kaçıyordu. Sansar iç çeken arkadaşına bir-şeyler söyledi.

"Haydutluk yakışmaz bize," dedi barbar, "ama dediğin gibi, zaman kötü ve bu gece yatacak yerimiz yok."

Kılıcını tutuşunu değiştirdi ve öndeki binici yaklaşınca, bir eli havada, yüzünde rahatlatmak için olduğu kadar tehdit etmek için de ustaca tasarlanmış bir sırtmayla yola çıktı.

"Affedersiniz, efendim... diye başladı.

Binici atını dizginledi ve başlığını geriye doğru çekti. İriyarı adam yüzeysel yanıklarla kirlenmiş ve alazlanmış sakal tutamlarıyla kaplı bir yüzle karşılaştı. Kaşlar bile gitmişti

"Çekil, başbelası," dedi yüz. "Sen Merkezyörelî^[1] Bravd değil misin?"

Bravd girizgâhta çuvalladığının farkına vardı.

"Çekil yolumdan, hadi," dedi at üstündeki Sana ayıracak zamanım yok, anlıyor musun?" Etrafına baktı ve ekledi: "Gölgeleri seven pire torbası ortağın için de geçerli bu her nerede saklanıyorsa."

Sansar atın karşısına gelip üstü başı dağınık karaltıya gözlerini dikti.

"Vay, Sihirbaz Rincewind değil mi?" dedi memnun bir tonda, bu arada, bir ara öç almak için sihirbazın kendisiyle ilgili ettiği sözleri hafızasına kaydediyordu. "Sanırım sesi tanıdım."

Bravd tükürdü ve kılıcını kınına soktu. Sihirbazlar pek nadiren dalaşmaya değer olurlardı, çünkü sihirbazların kayda değer bir hazinelerinin olduğu çok enderdi.

"Bir çöplük sihirbazı için fazla büyük konuşuyor," diye homurdandı.

"Hiç anlamıyorsunuz," dedi sihirbaz bitkince. "Sizden o kadar korktum ki, belkemiğim pelte oldu; şu anda aşırı dozda korkudan muzdaribim. Demek istediğim, şunun bir üstesinden geleyim, o zaman sizden adamakıllı korkacağım."

Sansar eliyle yanan şehri gösterdi.

"Ordan mı geçtin?" dedi.

Sihirbaz derisi soyulmuş eliyle gözlerini ovuşturdu. "Yangın çıktığında oradaydım. Şu adamı görüyor musunuz? Şuradakini?" Geride yolun aşağısında, yol arkadaşının yaklaştığı yeri gösterdi. Arkadaşının, her birkaç saniyede bir eyerinden fırlamasına yol açan bir ata binme tarzı vardı.

"Eee?" dedi Sansar.

"Yangını o çıkardı," dedi Rincewind kısaca.

Bravd ve Sansar, bir ayağı üzengide hoplaya zıplaya gelen karaltıya baktılar.

"Kundakçı o mu?" dedi Bravd en sonunda.

"Hayır," dedi Rincewind. "Tam olarak değil. Sadece şunu söyleyeyim: Eğer tam ve eksiksiz kargaşa şimşekse, yıldırımlı bir havada ıslak, bakır bir zırh giyerek bir tepenin üzerinde durup 'Bütün tanrılar onun bunun çocuğudur,' diyecek biridir. Yiyecek bir şeyiniz var mı?"

"Biraz tavuk var," dedi Sansar. "Bir hikâye karşılığında veririm."

"Adı ne?" dedi, konuşmaları hep geriden takip eden Bravd.

"İkiçiçek."

"İkiçiçek mi?" dedi Bravd. "Ne komik bir isim."

"Siz," dedi Rincewind atından inerek, "hikâyenin yarısını bilmiyorsunuz. Tavuk mu demiştiniz?"

"Hardallı," dedi Sansar. Sihirbaz inilmedi.

"Bu bana," diye ekledi Sansar, parmaklarını şaklatarak, "yarım saat kadar önce gerçekten büyük bir patlama olduğunu hatırlattı."

"Yağ tutkalı dükkânıydı patlayan," dedi, ateş yağmurunu hatırlamaktan irkilen Rincewind.

Sansar arkadaşına dönüp beklenti içinde sıırttı; o da kesesinden madeni bir para çıkarıp homurdanarak uzattı. Sonra yoldan bir çığlık yükseldi ve birden kesildi. Rincewind tavuğundan başını kaldırıp bakmadı.

"Beceremediği şeylerden biri ata binmektir," dedi. Sonra ani bir anımsama zorlamışçasına kasılıp küçük bir dehşet çığılığı attı ve karanlığın içine doğru fırladı. Döndüğünde, İkiçiçek denilen yaratık pelte gibi sihirbazın omzundan sarkıyordu. Küçük ve sıskaydı, çok tuhaf bir biçimde diz boyunda bir pantolon ve Sansar'ın zor beğenir gözlerinin yarı aydınlıkta bile rahatsız olduğu, gözü yoran, çarpıcı bir renk uyumsuzluğu içindeki bir gömlek giyiyordu.

"Dokunarak anlayabildiğim kadarıyla kemikleri kırılmamış," dedi Rincewind. Güçlkle nefes alıp veriyordu. Bravd Sansar'a göz kırpıp yük hayvanı diye kabul etmiş oldukları şeyi incelemeye gitti.

"Unutsan akıllılık edersin," dedi sihirbaz, kendinden geçmiş İkiçiçek'in muayenesinden

başını kaldırmadan. "İnan bana. Onu bir güç koruyor."

"Bir tılsım mı?" diye sordu Sansar çömelirken.

"Ha-hayır. Ama bir çeşit büyü, sanırım. Alışılmış türden değil. Demek istediğim, altını altınlığını bozmadan bakıra çevirebilir, insanların sahip oldukları şeyleri yok ederek onları zenginleştirir, zayıfların hırsızlar arasında korkusuzca yürümelerini sağlar, en iyi korunan hazinelere sızmak için en güçlü kapılardan geçer. Hatta şu anda bana hükmediyor - bu yüzden istesem de istemesem de bu deliyi izlemek ve ona zarar gelmesini önlemek zorundayım. Senden güçlüdür, Bravd. Hatta, bence, senden bile kurnazdır, Sansar."

"Adı ne o zaman, bu güçlü büyüün?"

Omuz silkti Rincewind. "Bizim dilimizde *yeraltı ruhlarının yansıyan sesi* denir. Şarabınız var mı?"

"Bilmelisin ki büyü varsa benim de bir hilem vardır," dedi Sansar. "Daha geçen yıl -şuradaki arkadaşımın da yardımıyla- adı kötüye çıkacak denli güçlü olan Başbüyücü Ymitury'den esasını, ay mücevherlerinden kemerini ve canını aldım, aşağı yukarı bu sırayla. Sözünü ettiğin şu, *yeraltı ruhlarının yansıyan sesinden* korkmuyorum. Ama," diye ekledi, "sen benim ilgimi çekiyorsun. Belki bana daha fazla şey anlatmak istersin?"

Bravd yoldaki karaltıya baktı. Şimdi daha yakındı ve şafak öncesinin aydınlığında daha belirgindi. Bütün söylenenlere rağmen sanki bir...

"Ayaklı bir kutu gibi mi?" dedi.

"Size anlatacağım," dedi Rincewind. "Biraz şarap varsa yani."

Aşağıda, vadide bir kükreme ile bir tıslama oldu. Diğerlerinden daha düşünceli biri, Ankh'ın ikiz şehirden dışarı aktığı noktada bulunan büyük ırmak kapılarının kapatılmasını emretti. Her zamanki çıkışından yoksun kalan ırmak, kıyılarından taşmış, yangının yıkıp geçtiği sokakların üzerine serin sularını serpmekteydi. Alevden kıta kısa sürede bir dizi adaya dönüştü; her bir ada karanlık akıntı yükseldikçe küçüldü. Gaz ve dumanlar şehirden yıldızlanırken bir buhar bulutu yükseldi. Sansar, bunun siyah bir mantara benzediğini düşündü.

Gururlu Ankh ve bulaşıcı hastalıkların kol gezdiği Morpork'un ikiz şehri, aynı zamanın ve yerin tüm diğer şehirleri gibi, adeta, salt yansımaydılar, uzun ve dolu dolu tarihinde birçok istilalara dayanmış ve her defasında yeniden serpmek için ayağa kalkmıştı. Bu nedenle, yangın ve yanmaz olduğu için geriye kalan her şeyi yok eden yangının ardından gelen sel, şehrin sonunun geldiğini göstermiyordu. Aksine, devam eden bir hikâyede ateşli bir noktalama işareti, kor gibi bir virgül, ya da semender gibi bir noktalı virgüldü.

Bu olaylardan birkaç gün önce bir gemi şafak gelgitiyle Ankh'a geldi ve birçok başka gemiyle birlikte Morpork kıyısındaki iskele ve rıhtım labirentine yanaştı. Yük olarak pembe inciler, sütyemişler, sünger taşı, Ankh Ataerki için bazı resmi mektuplar ve bir adam taşıyordu.

İnci Rıhtımı'nda sabah görevindeki dilencilerden biri olan Kör Hugh'un dikkatini çeken adam, işte bu adamdı. Hugh, Sakat Wa'ya bir dirsek attı ve hiçbir şey söylemeden işaret etti.

O anda yabancı rıhtım tarafında duruyor, birkaç denizcinin büyük, pirinç kaplı bir sandığı iskele tahtasından aşağı güçlükle taşıyışını izliyordu. Bir diğer adam, belli ki kaptandı, onun yanında duruyordu. Kaptanda -elli adım ötede küçük bir miktar katışık altın olsa tir tir titreyen Kör Hugh'un sınırları beynine çılglık attı- pek yakında zengin olmayı bekliyormuş gibi bir hava vardı.

Bekleneceği üzere, sandık kaldırım taşları üzerine konulunca, yabancı elini bir keseye uzattı ve madeni bir para ışıldadı. Bir sürü madeni para. Altın. Kör Hugh'un gövdesi yeraltında su bulan bir fındık dalı gibi tınladı ve kendi kendine ısıklık çaldı. Wa'yı tekrar dürtükledi ve yakındaki sokaktan koşar adımlarla şehrin merkezine gönderdi.

Kaptan geri dönüp de yeni gelen adamı rıhtım tarafında belli belirsiz bir şaşkınlıkla bakınmaya bırakınca, Kör Hugh dilencilik kupasını kaptığı gibi yaltaklanan bir yan bakışla yolun karşısına doğru seğirtti. Yabancı, dilenciye görünce aceleyle para kesesini kurcalamaya başladı.

"İyi günler dilerim, efendim," diye başladı Kör Hugh ve kendini dört tane gözün bulunduğu bir yüze bakarken buldu. Kaçmak için döndü.

"!" dedi yabancı ve onun kolunu yakaladı. Hugh, geminin küpeştesine dizilmiş gemicilerin kendisine güldüğünün farkındaydı. Aynı anda, uzmanlaşmış duyuları da ezici bir para izlenimi yakaladılar. Donakaldı. Yabancı onun kolunu bıraktı ve çabucak kemerinden çıkardığı siyah küçük bir kitaba göz attı. Sonra, "Merhaba," dedi.

"Ne?" dedi Hugh. Adam bön bön baktı.

"Merhaba?" diye tekrarladı; gerekenden çok daha yüksek sesle ve öyle bir özenle söyledi ki bunu, Hugh, ünlü seslerin çınlayarak yerlerini bulduklarını duyabildi.

"Sana da merhaba," diye karşılıdı. Yine kesesini karıştıran yabancı, rahat rahat gülümsedi. Bu defa eli, keseden büyük bir altın para çıkardı. Aslında 8000 dolarlık bir Ankh madeni parasından biraz büyüktü ve üzerindeki şekil tanıdık değildi, fakat Hugh'un kafasında para, kendisinin çok iyi anladığı bir dilde konuşuyordu. Benim şimdiki sahibimin, diyordu, yardıma ihtiyacı var, niye ona yardımcı olmuyorsun, ol da sen ve ben bir yerlere gidip eğlenebilelim.

Dilencinin duruşundaki ince değişiklikler yabancıнын kendisini daha rahat hissetmesini sağladı. Tekrar o küçük kitaba danıştı.

"Bana bir otel, han, pansiyon, motel, dinlenme yeri, kervansarayın yolunu tarif eder misiniz?" dedi.

"Ne, hepsinin mi?" dedi Hugh hayret içinde. "?" dedi yabana.

Hugh balıkçı kadınlar, kabuklu deniz hayvanı çıkarıcılar ve serbest meslek erbabından oluşan küçük bir kalabalığın kendilerini izlediğinin farkındaydı.

"Bak," dedi, "iyi bir han biliyorum, bu yeter mi?" Altın paranın hayatından çıkacağı düşüncesiyle ürperdi. Ymor geriye kalanın hepsine el koysa bile Hugh bunu saklayacaktı. Şehre yeni gelen adamın yükünün çoğunun bulunduğu sandığın altınla dolu görüldüğüne

karar verdi.

Dört gözlü adam kitabına baktı.

"Bana bir otel, dinlenme yeri, bir..."

"Tamam, peki. Gel öyleyse," dedi Hugh aceleyle. Çıkınlardan birini alıp hızla yürümeye başladı. Yabancı, bir anlık duraksamadan sonra onun peşinden gitti.

Bir düşünce katan, Hugh'un kafasında makas değiştirdi. Yabancıyı Patlak Davul'a bu kadar kolayca götürebilmek büyük bir şanstı, kuşkusuz, ve Ymor kendisini herhalde ödüllendirirdi. Yeni ahbabının tüm uysallığına rağmen Hugh'u rahatsız eden bir şey vardı onda ve hayatı buna bağlı bile olsa, yine de ne olduğunu anlayamazdı. Tuhaf oldukları halde, fazladan iki göz değildi onu rahatsız eden. Başka bir şey vardı. Arkasına kaçamak bir bakış fırlattı. Küçük adam cadde ortasında yürüyor, yüzünde yoğun bir ilgi ifadesiyle etrafına bakıyordu.

Hugh nerdeyse abuk sabuk sesler çıkarmasına yol açan başka bir şey gördü.

Büyük ahşap sandık, en son gördüğünde kaskatı biçimde rıhtımda duruyordu; şimdiyse hafifçe salınan bir yürüyüşle sahibinin ardı sıra gelmekteydi. Ani bir hareket kendi bacakları üzerindeki varla yok arası kontrolü de bozabilir diye Hugh, yavaşça, sandığın altım görebilmek için biraz eğildi.

Bir sürü, bir sürü minik bacak vardı.

Hugh büyük bir temkinle önüne döndü ve dikkatlice Patlak Davul'a doğru yürüdü.

"Tuhaf," dedi Ymor.

"Büyük ahşap bir sandığı vardı," diye ekledi Sakat Wa.

"Bir tüccar ya da casus olmalı," dedi Ymor. Elindeki pirzoladan bir parça kopardı ve havaya fırlattı. Daha çizdiği kavisin doruğuna ulaşmadan, bir karaltı, odanın köşesindeki gölgelerden kendisini sıyırıp atıldı ve lokmayı yan yolda kaptı.

"Ya bir tüccar ya da casus," diye tekrarlardı Ymor. "Casusu yeğlerim. Casus kendisi için iki katını öder, çünkü teslim ettiğimizde daima ödül vardır. Sen ne düşünüyorsun, Withel?"

Ymor'un karşısında, Ankh-Morpork'taki ikinci büyük hırsız tek gözünü yarı kısıp omzunu silkti.

"Gemiye soruşturdum," dedi. "Serbest çalışan bir ticaret gemisi. Ara sıra Kahverengi Adalar'a sefer yapıyor. Oradaki insanlar sadece vahşilerdir. Casuslardan falan anlamazlar, galiba tüccarları da yiyorlar."

"Bir parça tüccara benziyordu," diye sorulmadığı halde düşüncesini belirtti Wa. "Ama şişman değildi."

Pencerede bir kanat çırpıntısı oldu. Ymor hantal gövdesini koltuktan kaldırdı, odayı arşınladı, elinde iri bir kuzgunla döndü. Mesaj kapsülünü bacağından çözdükten sonra kuş, çatı kirişleri arasında saklanan arkadaşlarına katılmak üzere havalandı. Withel hoşlanmadan

izledi. Ymor'un kuzgunları efendilerine sadakatleriyle ünlüydüler, öyle ki Withel'in kendisini Ankh-Morpork'ün bir numaralı hırsız rütbesine terfi ettirmeye yönelik girişimi, kuzgunların efendisinin sağ kolu olan hırsızın sol gözüne mal olmuştu. Neyse ki hayatı bağışlanmıştı. Ymor, bir adamın ihtiraslarını asla çok görmezdi.

"B12," dedi Ymor, küçük şişeyi bir tarafa atıp içinden çıkan minik ruloyu açarken.

"Kedi Gorrin," dedi Withel, kendiliğinden. "Küçük Tanrılar Tapınağı'ndaki çan kulesindeki gözetleme yerinde."

"Hugh'un bizim yabancıyı Patlak Davul'a götürdüğünü söylüyor. Pekâlâ, bu yeter de artar bile. Broadman bizim... dostumuz, değil mi?"

"Evet," dedi Withel: "Neyin ticarete yaradığını biliyorsa eğer."

"Senin adamın Gorrin onun müşterilerindendir," dedi Ymor cana yakın bir ağızla, "çünkü eğer bu kargacık burgacık yazıyı yanlış okumuyorsam, ayaklı bir kutudan söz ediyor." Kâğıdın üzerinden Withel'a baktı.

Withel bakışlarını kaçırdı. "Yola getirilecektir," dedi kum bir biçimde. Wa sandalyesinde geri yaslanarak adama baktı, siyaha bürünmüş vücudu bir ağacın dalındaki Kenaryöre puması misali kaygısız duruyordu ve Küçük Tanrılar Tapınağı'ndaki Gorrin'in yakında Öte'nin çok-katlı boyutlarındaki şu küçük ilahlara katılacağına karar verdi. Ve de Gorrin'in Wa'ya üç bakır para borcu vardı.

Ymor notu buruşturup bir köşeye attı. "Sanırım bu yakınlarda Davul'a bir uğrayacağız, Withel. Belki senin adamlarının çok baştan çıkarıcı bulduğu şu birayı da deneriz."

Withel bir şey söylemedi. Ymor'un sağ kolu olmak, kokulu çizme bağcıklarıyla ölesiye kırbaçlanmak gibiydi.

Ankh-Morpork'ün ikiz şehri, Çember Deniz'i çevreleyen bütün şehirlerin en önde geleni, aslında çok sayıda çetenin, hırsız loncalarının, sendikaların ve benzeri örgütlenmelerin yurduydü. Zenginliğin nedenlerinden biri buydu. Irmağın tersyön tarafında, Morpork'un dolambaçlı sokaklarındaki gelir düzeyi düşük halkın çoğu, kısıtlı olan gelirlerini, rakip çetelerden birine küçük bir rol vererek arttırmaya bakıyorlardı. Bu yüzden, Hugh ve İkiçiçek, Patlak Davul'un avlusuna girdiğinde, bu çetelerin bir kısmının liderleri, görünüşe göre yüklü bir hazinesi olan bir adamın şehre geldiğinin farkındaydı. Gözlemci casuslardan gelen kimi raporlar, yabancıya ne söylemesi gerektiğini bildiren bir kitap ve kendi kendine yürüyen bir kutu hakkında ayrıntılar içeriyordu. Bu olgular anında yalan kabul edildi. Böylesi sihirlerle kadir hiçbir büyücü o güne dek Morpork rıhtımının bir mil yakınına gelmemişti.

Şehrin büyük kısmının yeni uyandığı ya da yatağa girdiği saatte, Davul'da İkiçiçek'in merdivenlerden indiğini görecektir pek az kişi vardı. Sandık onun arkasından güvenle yalpalayarak basamakları inmeye başladığında, kaba saba masalardaki müşteriler, tek bir adam gibi kuşkuyla içkilerine baktılar.

Üçlü yanından geçerken Broadman kaşlarını çatmış, barı süpürerek geçen küçük ayaklı sandığa bakıyordu. "Bu da neyin nesi?" dedi.

"Sakın ondan söz etme," diye tısladı Hugh. İkiçiçek kitabını karıştırıyordu.

Elleri kalçalarında, "Ne yapıyor Öyle?" dedi Broadman.

"Kitap ona ne diyeceğini söylüyor. Biliyorum, kulağa saçma geliyor," diye homurdandı Hugh.

"Bir kitap insana ne diyeceğini nasıl söyleyebilir?"

"Bir yer, oda, kiralık oda, pansiyon, konaklayacak bir yer, tam pansiyon, istiyorum, odalarınız temiz mi, manzaralı bir oda, bir gecelik fiyatınız nedir?" dedi İkiçiçek bir solukta.

Broadman Hugh'a baktı. Dilenci omuz silkti.

"Çok parası var," dedi.

"Öyleyse söyle ona, üç bakır parasını alırım. Ve şu şey de ahıra gidecek."

"?" dedi yabancı. Broadman üç kalın, kırmızı parmağını gösterdi ve adamın yüzü idrak güneşiyle aydınlandı. Kesesine uzanıp üç büyük altın parayı Broadman'in avucuna bıraktı.

Broadman paralara bakakaldı. Çalışanları dahil, Patlak Davul'un dört katı değerindeydi. Hugh'a baktı. Oradan bir yardım gelmedi. Yabancıya baktı. Yutkundu.

Doğal olamayacak denli yüksek bir sesle, "Evet," dedi. "Yemek de var, tabii ki. Aha. Anlıyorsun, değil mi? Yemek. Yersin hani. Hayır mı?" Gerekli hareketleri yaptı.

"Yemeeek?" dedi küçük adam.

"Evet," dedi Broadman, terlemeye başlamış bir halde. "Bir baksam iyi olacak senin şu küçük kitabına."

Adam kitabı açtı ve parmağıyla bir sayfayı boydan boya kat etti. Yarım yamalak okuyabilen Broadman kitabın üzerinden bir baktı. Gördüğü, bir anlam ifade etmedi.

"Yemeeek," dedi yabancı. "Evet. Pirzola, kuşbaşı, külbastı, yahni, güveç, türlü, kıyma, kızartma et, sufle, meyveli tatlı, pelte, şerbet, bulamaç, sucuk, sucuksuz, fasulye, fasulyesiz, abur cubur, marmelat, reçel. Tavuk sakatatı." Broadman'e gülümsedi.

"Bunların hepsi birden mi?" dedi hancı zayıfça.

"Bu sadece onun konuşma tarzı," dedi Hugh. "Neden diye sorma bana. Böyle konuşuyor işte."

Odadaki tüm gözler yabancıya bakıyordu -en karanlık köşede oturup küçük bir bardak biranın icabına bakan büyücü Rincewind'e ait bir çift göz hariç.

O, sandığı seyrediyordu.

Rincewind'i seyredelim.

Balan ona. Bütün büyücüler gibi sıska, mat pullarla bir iki gizemli nakışın işlendiği koyu kırmızı bir cüppeye bürünmüş. Kimileri onu, itaatsizlik, sıkıntı, korku ve ustasının bitmek bilmez heteroseksüellik düşkünlüğü yüzünden ondan kaçmış bir büyücü çırağı sanabilirdi. Yine de boynunda Görünmez Üniversite'nin, zaman ve uzamı aşkın kampüsü hiçbir zaman

Şurada ya da Burada bulunmayan Büyü yüksek okulunun bir mezunu olduğunu gösteren bronz sekizgeni taşıyan bir zincir vardı. Mezunlar en azından sihirbazlık yapardı, fakat Rincewind -talihsiz bir olayın ardından- sadece bir tılsım bilir bir halde okuldan ayrıldı ve doğuştan gelen dil yeteneğini semerelendirerek kasabada iyi kötü bir hayat sürmekteydi. Bir kural olarak işten uzak dururdu ve bildiklerini zeki bir kemirgenin zihnine yerli yerince koyan bir zekâ kıvraklığı vardı. Akıllı armut ağacını görür görmez tanırıdı. Şimdi görüyordu, ama pek inanamıyordu.

Bir başbüyücü, büyük çabayla ve çok zaman harcayarak en sonunda akıllı armut ağacının kerestesinden yapılmış ufak bir asa edinebilirdi. Sadece eski büyü alanlarında yetiştirirdi. Belki Çember Deniz'in bütün şehirlerindeki böyle asaların sayısı ikiye geçmezdi. Bundan yapılmış bir sandığa gelince... Rincewind durumu kavramaya çalıştı ve sandık yıldız opalleri ve auricholatum değnekleriyle tıka basa doldurursa bile içindekilerin, sandığın değerinin onda biri dahi etmeyeceğine karar verdi. Alnındaki bir damar zonklamaya başladı.

Ayağa kalktı ve üçlüye doğru yürümeye başladı.

"Yardı mı dokunur mu?" diye atıldı.

"Bas git, Rincewind," diye hırladı Broadman.

"Ben sadece bu beyefendiye kendi diliyle hitap etmenin yararlı olabileceğini düşünmüştüm," dedi büyücü yumuşak bir şekilde.

"Kendi başının çaresine bakıyor," dedi hancı, ama birkaç adım geriledi.

Rincewind kibarca güldü ve Kimerya diliyle bir iki sözcük denedi. Dildeki akıcılığı ile övünüldü, ama yabancı sadece şaşkın görünüyordu.

"İşe yaramaz," dedi Hugh bilgiççe. "İş kitapta, anlıyor musun? Ne söyleyeceğini kitap söylüyor ona. Büyü."

Rincewind Yüksek Borogrovian diline, Vanglemesht'e, Sumtri ve hatta Siyah Oroogu'ya, hiçbir ismin bulunmadığı, sadece bir sıfatın (o da unutulmuş) bulunduğu dile, geçti. Her biri kibar bir anlamazlıkla karşılandı. Umutsuzluk içinde pagan Trob'unu denedi ve küçük adamın yüzü sevinçli bir gülümsemeyle bölündü.

"En sonunda!" dedi. "Benim saygıdeğer efendim! Müthiş bir şey bu!" (Gerçi Trob dilinde son kelime "ateş tanrılarının yurdu olan veya öyle olduğu söylenen Awayawa Dağı'nın aşağı yamaçlarındaki ünlü elmas ağacı ormanlarında yetişen en uzun elmas ağacından özenle oyulmuş bir kanonun kullanım ömrü süresince ancak bir kez olabilecek bir şey" oldu.)

"Neydi tüm bunlar?" dedi Broadman kuşkuyla.

"Hancı ne dedi?" dedi küçük adam.

Rincewind yutkundu. "Broadman," dedi. "En iyi birandan iki bardak ver, lütfen."

"Onun ne dediğini anlayabiliyor musun?"

"Ee tabii."

"Ona de ki, ona de ki çok hoş gelmiş. De ki kahvaltı -eee- bir altın." Bir an Broadman'ın yüzü sanki bir tür büyük iç mücadele yaşıyormuş gibi göründü; sonra bir cömertlik patlamasıyla ekledi: "Seninkini de bedava vereceğim."

"Yabancı," dedi Rincewind ölçülü bir sesle. "Burada kalırsan, akşamla birlikte bıçaklanır ya da zehirlenirsin. Ama gülümsemeyi kesme, yoksa ben de akşama kalmam."

"Ah, yapmayın," dedi yabancı, etrafına bakarak. "Burası güzel bir yere benziyor. Gerçek bir Morpork hanı. Bunlar hakkında çok şey duydum, bilirsin. Tüm bu acayip tavan kirişleri. Üstelik de çok makul."

Rincewind; ırmağın karşı yakasındaki Büyücüler Mahallesi'nden sızan bir büyü kendilerini geçici olarak başka bir yere mi taşıdı diye etrafını çarçabuk kolaçan etti. Hayır -burası hâlâ Davul'un içiydi, duvarları dumandan islenmiş, zemin eski hasırların ve isimsiz böceklerin bir karışımıydı, birası ise bir süreliğine kiralandığı denli satın alınmıyordu. Gördüklerini "acayip" sözcüğüne, ya da daha doğrusu Trob dilindeki en yakın karşılığa, "Orohai yarımadasındaki sünger yiyen pigmelerin küçük mercan evlerinin tasarımındaki hoş tuhafılık" a oturtmaya çalıştı.

Kafası çabadan ötürü yalpa vurdu. Ziyaretçi devam etti, "Benim adım İkiçiçek," ve elini uzattı. Diğer üçü içgüdüsel olarak elinde bir madem para var mı diye baktılar.

"Tanıştığımıza sevindim," dedi Rincewind. "Ben Rincewind. Dinle, az önce dalga geçmiyordum. Burası çetin bir yer."

"Güzel! Tam da benim istediğim şey."

"Ha?"

"Bardaklardaki bu şey ne?"

"Bu mu? Bira. Teşekkürler, Broadman. Evet. Bira. Bilirsin işte. Bira."

"Aha. Şu tipik içecek. Küçük bir altın para, ödeme için yeterli olur herhalde Tatsızlığa sebep olmak istemem."

Para, keseden yarı yarıya çıkmıştı.

"Yarrt," diye vırakladı Rincewind. "Demek istediğim, hayır, o tatsızlığa yol açmaz."

"İyi. Burası çetin bir yer diyorsun. Kahramanların ve serüvencilerin müdavimi olduğu bir yer mi yani?"

Rincewind bunu düşündü. "Evet?" diyebildi.

"Harika. Bazılarıyla karşılaşmak isterim."

Sihirbazın aklına bir açıklama geldi. "Aha," dedi. "Sen buraya paralı asker ("en çok sütyemiş yemeği veren kabile için çarpışan savaşçılar") kiralamaya mı geldin?"

"Yo. hayır. Sadece onlarla karşılaşmak istiyorum. Eve dönünce, karşılaştığımı söyleyebilirim böylece."

Rincewind, Davul'un müşterilerinden çoğuyla karşılaşmanın İkiçiçek için asla eve dönememek anlamına geleceğini düşündü, tabii nehrin kıyısında oturuyor da sürüklenip geçerken şans eseri uğramış değilse.

"Evin nerde?" diye sordu. Broadman'in arkadaki bir odaya sığılmış olduğunu fark etti. Hugh yakındaki bir masadan kuşkuyla izliyordu onları.

"Bes Pelargic şehrini duydun mu hiç?"

"Aslında ben Trob'da pek zaman harcamadım. Sadece geçiyordum, bilirsin..."

"Aaa, Trob'da değil. Trobca konuşuyorum, çünkü bizim limanlarımızda Trob'da bulunmuş pek çok denizci vardır. Bes Pelargic Agate İmparatorluğu'nun en büyük deniz limanıdır."

"Hiç duymadım, üzgünüm."

İkiçiçek kaşlarını kaldırdı. "Hayır mı? Çok büyüktür. Kahverengi Adalar'dan dönmeyenimde bir hafta boyunca gidersen ve tam karşına çıkar. İyi misin?"

Hızla masanın öbür yanına geçti ve sihirbazın sırtına hafifçe vurdu. Rincewind'in birası boğazında kalmıştı.

Karşıağırılık Kıtası!

Üç sokak ötede yaşlı bir adam asit dolu bir çanağa madeni bir para atıp yavaşça karıştırdı. Broadman, fiçılar ve fokurdayan deney tüplerinin çirkinleştirdiği, kurukafalar ve içi doldurulmuş tuhaf şeyleri andıran gölgeli şekillerin bulunduğu raflar sıralanmış bir odada sabırsızca, tedirginlik içinde bekliyordu.

"Eee?" diye sordu.

"Bu konularda acele edilmez," dedi yaşlı simyacı, tersleyerek. "Altının ayarını belirlemek zaman alır. Aha." Paranın yeşil renkli bir girdap içinde durduğu çanağa şöyle bir dokundu. Ufak bir parşömen parçası üzerinde bazı hesaplar yaptı.

"Son derece ilginç," dedi en sonunda.

"Gerçek altın mı?"

Yaşlı adam dudaklarını büzdü. "Bu, senin bu terimden ne anladığına bağlı," dedi. "Eğer bu paranın bir elli dolarlıkla aynı türden mi olduğunu soruyorsan, yanıt hayır."

"Biliyordum" diye bağırdı hancı ve kapıya yöneldi.

"Derdimi açıkça anlatamadım galiba," dedi simyacı. Broadman öfkeyle döndü. "Ne demek istiyorsun?"

"Pekâlâ, bilirsin ki yıllar geçtikçe şununla ya da bununla para az çok sulanır. Ortalama bir madeni paranın altın içeriği ancak on iki de dördtür, denge ise gümüş, bakır vb. ile kurulur..."

"Bunun altın oranı ne?"

"Ben bu paranın bizimkilere benzemediğini söyledim. Bu saf altın."

Broadman bir koşu orayı terk ettikten sonra, siyacı bir süre gözlerini tavana dikip baktı. Sonra çok küçük bir parça ince parşömen gerdi, tezgâh üstündeki döküntülerin arasında bir kalem aradı ve çok kısa, küçük bir mesaj yazdı. Beyaz kumrular, siyah horoz yavruları ve diğer laboratuvar hayvanlarının bulunduğu kafeslere doğru yürüdü. Bir kafesten parlak ve düz kürklü bir sıçan çıkardı, arka ayağına bağlı küçük şişenin içine parşömeni koydu ve hayvanı bıraktı.

Hayvan bir an için yeri kokladı, sonra uzak duvardaki bir deliğe dalıp gözden kayboldu.

Yaklaşık bu sıralarda, bloğun diğer tarafında oturan, o güne dek hep başarısız olmuş bir falcı billur kâsesine baktı, küçük bir çığlık attı ve hemen o saat mücevherlerini, çeşitli büyü aletlerini, elbiselerinin çoğunu ve satın alabileceği en hızlı atın üstünde pek rahatça taşıyamayacağı diğer tüm eşyalarını sattı. Sonraları, evi alevler içinde yıkıldığı zaman kendisinin de Morpork Dağları'ndaki görülmedik bir toprak kayması sonucu ölmüş olması, Ölüm'ün de bir mizah anlayışı olduğunu kanıtlamaktadır.

Çok eski bir içgüdüye kusursuz bir itaat içinde koşturan hedefe-güdümlü farenin şehrin altındaki lağım kanalları labirentinde gözden kayboluşuyla yaklaşık aynı anda, Ankh-Morpork'ün Ataerki o sabah albatrosun getirdiği mektupları aldı. Tekrar düşünce içinde en üsttekine baktı ve casuslarının başkanını çağırdı.

Patlak Davul'da Rincewind, İkiçiçek konuşurken ağzı açık dinliyordu.

"Böylece kendi gözlerimle göreyim dedim," diyordu küçük adam. "Bu, benim sekiz yıldır biriktirdiğim paraya mal oldu. Ama her yarım-rhinusuna değdi doğrusu. Demek istediğim, işte buradayım. Ankh-Morpork'ta. Şarkılara ve öykülere geçmiş bu yerdeyim. Heric Whiteblade, Barbar Hrun, Merkezyörelî Bravd ve Sansar'ın adımlarını tanıyan bu sokaklarda... biliyor musun, tam da hayal ettiğim gibi her şey."

Rincewind'in yüzü, dili tutulmuş bir korku maskesine dönmüştü.

"Bes Pelargic'te kalmaya daha fazla dayanamazdım," diye devam etti İkiçiçek keyifle, "bütün gün bir masada oturup sütunlar dolusu rakamı toplamak, sonunda da hepi topu bir emeklilik maaşı... heyecan neresinde bunun? İkiçiçek, dedim kendi kendime, ya şimdi ya da hiçbir zaman. Öyküler dinlemekle yetinmek zorunda değilsin. Oraya gidebilirsin. Rıhtımların etrafında dolanıp denizcilerin hikâyelerini dinlemeyi bırakmanın tam sırası. Bu yüzden bir konuşma kılavuzu derledim ve Kahverengi Adalar'a giden ilk gemiye bir bilet aldım."

"Yanında koruma olmadan mı?" diye homurdandı Rincewind.

"Hayır. Neden ki? Çalınmaya değer neyim var ki?"

Rincewind öksürdü. "Eee, altının var ya," dedi.

"Olsa olsa iki bin *rhinu*. İnsanı bir iki ay anca idare eder. Geldiğim yerde, yani. Burada biraz daha uzun idare eder, sanıyorum."

"*Rhinu* şu senin büyük altınlardan biri mi?" dedi Rincewind.

"Evet." İkiçiçek tuhaf merceklerinin üzerinden endişeyle sihirbaza baktı. "Sence iki bin yeter

mi?"

"Yarn," diye vırakladı Rincewind. "Yani, evet -yeterli."

"Güzel."

"Aaa. Agate İmparatorluğu'nda herkes senin kadar zengin mi?"

"Ben mi? Zengin? Çok yaşa e mi, ne soktu senin aklına bu fikri? Ben sadece yoksul bir memurum! Hancıya çok mu para verdim sence?" diye ekledi İkiçiçek.

"Aaa. Daha azına razı olabilirdi," diye itiraf etti Rincewind.

"Ya. Bir dahaki sefere akıllanmış olurum. Öğrenmem gereken çok şey olduğunu biliyorum. Aklıma bir fikir geliyor da. Rincewind, belki seni bir, bilmem ki, 'rehber' sözcüğü duruma daha uygun görünüyor, rehber olarak yanıma alsam kabul eder miydin? Sanırım sana günde bir *rhinu* verebilirim."

Rincewind cevap vermek için ağzını açtı, fakat hızla çılgınlaşan bir dünyaya çıkmak istemeyen sözcüklerin boğazında yığıldığını hissetti. İkiçiçek kıpkırmızı oldu.

"Seni gücendirdim," dedi. "Senin gibi profesyonel birinden istenmeyecek kadar saygısızca bir istekti. Şüphesiz başına dönmek istediğin birçok projen vardır -yüksek büyüyle ilgili bir takım işler, kuşkusuz..."

"Hayır," dedi Rincewind belli belirsiz. "Şu anda yok. Bir *rhinu* mu dedin? Günde bir *rhinu*. Her gün mü?"

"Sanırım, durumu göz önüne alacak olursak günde bir buçuk yapsam daha iyi olur. Artı cepten yaptığın her harcama, tabii ki."

Sihirbaz olağanüstü bir biçimde canlandı. "Bu iyi," dedi. "Harika."

İkiçiçek kesesine uzandı; büyük yuvarlak bir altın nesne çıkardı, bir an bakıp yerine koydu. Rincewind'in iyice görme şansı olmadı.

"Sanırım," dedi turist, "şimdi biraz dinlenmek istiyorum. Uzun bir yolculuktu. Sonra belki öğleyin uğrarsan şehri bir gezebiliriz."

"Tabii."

"Öyleyse lütfen hancıdan bana odamı göstermesini ister misin?"

Rincewind öyle yaptı ve arka odalardan birinden dörtnala gelip barın arkasındaki ahşap basamaklardan yukarı çıkarak yolu gösteren sinirli Broadman'ı izledi. Birkaç saniye sonra Sandık da kalkıp arkalarından paldır küldür yürüdü.

Daha sonra sihirbaz avucundaki altı büyük paraya baktı. İkiçiçek ilk dört günlük ücretini peşin ödemekte ısrar etmişti.

Hugh başıyla onaylayıp teşvik edercesine gülümsedi. Rincewind ona hırladı.

Bir öğrenci sihirbaz olarak Rincewind, hiçbir zaman önbilişten yüksek notlar almamıştı, ama

şimdi beynindeki kullanılmamış devreler zonkliyordu ve gelecek pekâlâ onun gözbebeklerine kazınmış olabilirdi. İki kürek kemiğinin arası kaşınmaya başladı. Yapılacak en akıllıca şeyin bir at satın almak olduğunu biliyordu. Hem hızlı olmalıydı, hem pahalı -hazırlıksız yakalanmıştı, tanıdığı at satıcıları arasında otuz gramlık bir tam altının üstünü verebilecek birini düşünemiyordu.

Sonra, tabii ki diğer beş altın ona, güvenli bir uzaklıkta, diyelim ki iki yüz mil uzakta, faydalı bir iş kurmada yardımcı olacaktı. En akıllıcası buydu.

Fakat hamamböceklerinin bile altın için şaşmaz bir içgüdüye sahip olduğu bir şehirde, tek başına kalırsa, İkiçiçek'in başına neler gelirdi? Bir adamın onu yüz üstü bırakması için gerçek bir kalleş olması gerekirdi.

Ankh-Morpork'un Ataerki gülümsedi, ama sadece ağzıyla.

"Merkezyöre Kapısı mı dedin?" diye ağzının içinde geveledi.

Muhafız komutanı şık bir selam verdi. "Evet, efendim. Durması için atı vurmamız gerekti."

"Ki bu da seni oldukça doğrudan bir rotayla buraya getirdi," dedi Ataerk, Rincewind'e tepeden bakarak. "Kendin için ne söyleyeceksin bakalım?"

Ataerkin sarayının bütün bir kanadının, tüm günlerini efendilerinin çok iyi örgütlenmiş casus sisteminin topladığı bütün bilgileri sıraya koyup güncelleştirmekle geçiren memurlarla dolu olduğu yolunda söylentiler vardı. Görüşme salonunun bir tarafından aşağı bakan balkona bir göz attı. Ani bir kaçış, çevik bir atlama -tataryayı kavgalarında atılan ani bir nara. Ürperdi.

Ataerk çenesini beşik gibi kıvrılmış bir elin içine yerleştirdi ve boncuk kadar küçük, sert gözlerle sihirbaza baktı.

"Bir bakalım," dedi. "Yeminini bozmak, bir at çalmak, kalp para basmak -evet, senin Arena'n da bu demek ki, Rincewind."

Bu artık çok fazla oluyordu. "Atı çalmadım. Dürüstçe satın aldım."

"Ama sahte parayla. Teknik hırsızlık, anlarsın."

"Ama bu *rhinular* som altın!"

"*Rhinu* mu?" Ataerk bunlardan birini kalın parmakları arasında evirip çevirdi. "Adları bu mu? Ne ilginç. Ama senin de değindiğin gibi, dolarlara pek benzemiyorlar..."

"Eeee, tabii ki benzemiyor-"

"İşte! İtiraf ediyorsun öyleyse?"

Rincewind konuşmak üzere ağzını açtı, sonra daha iyisini düşünüp kapattı.

"Aynen böyle. Ve hepsinden önemlisi de, şüphesiz, bu kıyıya gelen bir ziyaretçiye korkakça ihanete bağlı olarak ahlaki düşkünlük var. Utanmalısın, Rincewind."

Ataerk belli belirsiz elini salladı. Rincewind'in arkasındaki muhafızlar geri çekildiler ve

komutanları sağı doğru birkaç adım attı. Rincewind binden kendini çok yalnız hissetti.

Derler ki bir sihirbaz ölmek üzereyken, (genellikle olduğu üzere, Hastalık veya Kıtık gibi ikincil bir güce işi havale etmek yerine) Ölüm'ün kendisi gelmiş onu almaya. Rincewind siyahlar giymiş uzun boylu bir karaltı görmeyi bekleyerek huzursuzca etrafına bakındı (sihirbazlar, başarısız sihirbazlar bile, gözbebeklerindeki değnek ve külahlara ek olarak, sekizinci rengi algılamalarını sağlayan minik sekizgenlere sahiptirler, o sekizinci renk ki, tüm renkler onun normal dört boyutlu uzaya düşen soluk gölgelerinden ibarettirler. Bir tür fosforlu yeşilimsi-sarı mor olduğu söylenmektedir).

Şu köşede kıvıldanan, bir gölge miydi?

"Elbette," dedi Ataerk, "bağışlayıcı olabilirim."

Gölge yok oldu. Rincewind yüzünde delice bir umut ifadesiyle yukarı baktı.

"Ya?" dedi.

Ataerk elini tekrar salladı. Rincewind muhafızların odadan çıktığını gördü. İkiz şehirlerin derebeyiyle yalnız kalınca nerdeyse keşke geri gelseler diye düşünecekti.

"Buraya gel Rincewind," dedi Ataerk. Tahtın yanında duran alçak bir akikten masa üzerindeki tuzlu yiyecek kâsesini gösterdi. "Billurlaştırılmış bir denizanası alır mıydın? Hayır mı?"

"Yo," dedi Rincewind, "hayır."

"Şimdi söyleyeceklerimi çok iyi dinlemeni istiyorum," dedi Ataerk şefkatle, "yoksa ölürsün. Hem de ilginç bir biçimde. Biraz da zaman alır tabii. Böyle huzursuzca kıpırdanmayı bırak lütfen."

"Bir tür sihirbaz olduğun için, elbette disk şeklinde bir dünya üzerinde yaşadığımızı biliyorsundur. Ve uzak kenar taraflarında, küçük olduğu halde bu yarımdairedeki büyük kara kütleleriyle aynı ağırlıkta olan bir kıtanın var olduğu söylenmekte. Ve bu da, eski efsaneye göre, o kıta büyük ölçüde altından olduğu içinmiş. Bunları duymuştun, değil mi?"

Rincewind başıyla onayladı. Karşıağırlık Kıtasını kim duymamış olabilirdi ki? Hatta, bazı denizciler çocukluk masallarına inanıp, onu aramak üzere denize açılmıştı. Doğal olarak ya elleri boş dönmüşler ya da hiç dönmemişlerdi. Daha ciddi denizcilere sorarsanız, muhtemelen dev kaplumbağalar tarafından yenilmişlerdi. Çünkü Karşıağırlık Kıtası, tabii ki bir güneş mitinden başka bir şey değildi.

"Tabii ki böyle bir kıta var," dedi Ataerk. "Gerçi altından değil, ama altının orada yaygın bir maden olduğu doğru. Kütlenin çoğu kabuğun altında, derinlerde, büyük oktiron tortularından oluşuyor. Şimdi seninki gibi keskin bir zekânın kolayca anlayacağı üzere, Karşıağırlık Kıtası'nın varlığı bizim buradaki halkımız için ölümcül bir tehdit oluşturmaktadır." Rincewind'in açık kalan ağzına bakarak biraz durakladı. İç çekti. "Küçük bir olasılık ama, beni anlamakta zorluk çekiyor musun?" dedi.

"Yarrg," dedi Rincewind. Yutkunup dudaklarını yaladı. "Şey, hayır. Yani -eee, altın..."

"Anlıyorum," dedi Ataerk tatlı bir sesle. "Sanırım, Karşıağırılık Kıtası'na gidip bir gemi dolusu altın getirmenin harika bir şey olacağım düşünüyorsun, değil mi?"

Rincewind bir tür tuzak hazırlandığını hissetti.

"Evet?" diyerek riske girdi.

"Ya Çember Deniz kıyılarındaki her adam, kasabasında altından bir dağa sahip olsaydı? Bu iyi bir şey mi olurdu? Neye yol açardı? Dikkatlice düşün."

Rincewind'in kaşları çatıldı. Düşünceye daldı. "Hepimiz zengin mi olurduk?"

Sözlerinin ardından hava sıcaklığının düşmesi, doğru cevabın bu olmadığını gösterdi Rincewind'e.

"Bu arada, Rincewind, Çember Deniz Lordları ile Agate İmparatoru arasında, tasarlandığı üzere, bir bağlantı olduğunu söyleyebilirim," diyerek sürdürdü Ataerk. "Çok ince bir bağlantı. Aramızda pek az ortak zemin var. Bizde onların istediği hiçbir şey yok, onlarda da bizim satın almaya gücümüzün yeteceği hiçbir şey yok. Yaşlı bir İmparatorluk, Rincewind. Yaşlı, kurnaz, acımasız ve çok, çok zengin. Bu yüzden albatros postasıyla birbirimize kardeşçe selamlar gönderiyoruz. Pek seyrek olarak.

"Bu sabah böyle bir mektup geldi. İmparator'un uyruklarından biri, şehrimizi ziyaret etmeyi kafasına koymuş, anlaşılın. Anlaşılın gezip görmek istiyor. Ancak bir deli sırf bir şeyi görmek için Dönmeyönü Okyanusu'nu geçmenin zorluklarına katlanır. Her neyse.

"Bu sabah karaya çıktı. Büyük bir kahramana veya hırsızların en kurnazına, ya da büyük bir bilgeye rastlamış olmalı: Sana. Seni rehber olarak tuttu. Rincewind, sen bu *görücüye*, şu İkiçiçek'e rehber olacaksın. Bizim küçük yurdumuzdan iyi bir izlenimle ayrılmasını sağlayacaksın. Ne dersin buna?"

"Eee. Teşekkür ederim, efendimiz," dedi Rincewind ızdırap içinde.

"Bir nokta daha var, tabii. Şu ana kadar ziyaretçimizin başına bir şey geldiyse bu bir faciadır. Öldüyse, sözgelimi, bu korkunç bir şeydir. Bütün yurdumuz için korkunç bir şeydir, çünkü Agate İmparatoru halkını gözetir ve istese bizi bir baş işaretiyle bitirir. Sadece bir baş işaretiyle. Ve bu senin için de korkunç olur, Rincewind, İmparator'un büyük paralı asker filosu buraya ulaşmadan önceki haftalarda benim adamlarımdan bazıları, intikam isteyen kaptanlar buraya geldiklerinde senin hâlâ canlı vücudunu görerek daha çok öfkelenirler umuduyla kendilerini senin hizmetine adayacaklar. Canın bedenden ayrılmasını engelleyen belli tılsımlar var, hiç böyle kötüye kullanılmamış olsunlar ve -ben, senin suratında şafağın söktüğünü görüyorum, değil mi?"

"Yarrg."

"Anlayamadım?"

"Evet, efendimiz. Ben, eee, bu işe bakacağım, yani bakmaya çalışacağım, yani, şey, ona göz kulak olmaya çalışacağım ve kılına zarar gelmemesine uğraşacağım." Ve sonra da Cehennem'-den kar topları geçiren bir iş bulacağım kendime, diye acı bir şekilde ekledi kafatasının

gizliliğinde.

"Harika. İkiçiçek'le çok iyi anlaştığınızı zaten adamlarım bana yetiştirmişti. Olağanüstü bir başlangıç. O ülkesine sağ salim döndüğünde, sen de benim lütuflarımı göreceksin. Hatta seninle ilgili davaları bile düşürebilirim. Teşekkürler, Rincewind. Gidebilirsin."

Rincewind, kalan beş *rbinusunun* iadesini istememeye karar verdi. Temkinli adımlarla geri çekildi.

"Aaa, bir şey daha var," dedi Ataerk, tam sihirbaz kapı tutamaklarını elleriyle ararken.

"Evet, efendimiz?" diye karşılık verdi, yüreği ağzında.

"Eminim, şehirden sıvışarak yükümlülüklerinden kaçmaya çalışmayı düşlemeyeceksindir. Senin doğma büyüme şehrli biri olduğumu sanıyorum. Fakat şunu bilmelisin ki, gece olmadan diğer şehirlerin lordları bu durumdan haberdar edilecektir."

"Sizi temin ederim ki, bu düşünce aklımın ucundan bile geçmedi, efendimiz."

"Gerçekten öyle mi? O halde, senin yerinde olsaydım kendi yüzümü dava ederdim, iftira ediyor diye."

Rincewind, Patlak Davul'a ölesiye bir koşuyla ulaştı ve hızla geri geri kapıdan çıkan bir adamla çarpıştı. Yabancıнын acelesi biraz da göğsündeki mızraktan ileri geliyordu. Gürültüyle ağzından köpükler çıkarıp sihirbazın ayaklan dibine yığıldı.

Rincewind kapının çevresine bakındı ve ağır bir balta yanından keklik gibi geçerken geri çekildi.

İkinci bir ikircimli bakış ona bunun muhtemelen şanslı bir atış olduğunu söyledi. Davul'un karanlık içerisinde kavga eden adamlar kaynaşıyordu, üçüncü ve daha uzun bir bakış adamların çoğunun parçalara ayrıldığını gösterdi. Öfkeyle fırlatılan bir tabure yanından geçip sokağın öteki tarafında paramparça olduğunda Rincewind de geriye doğru yaylanmıştı.

Siyah bir cüppe vardı üzerinde, sürekli giydiği ve nadiren yıkadığı için simsiyah olmuştu. Kızıışan karanlıkta kimse umutsuzca masadan masaya geçen gölge gibi bir silueti fark etmemişe benziyordu. Bir yerde, geriye sendeleyeyen bir kavgacı, parmağa benzeyen bir şeye bastı. Dişe benzeyen bir şeyler topuğunu ısırıldı. Tiz bir çığlık kopardı ve şaşkın düşmanınını onu şişlemek için savurduğu kılıcına yetecek kadar gardım düşürdü.

Rincewind, belini büküp ezilen parmağını soğurarak merdivenlere ulaştı. Bir tataryayından fırlatılan bir ok zınk diye kapının üzerindeki trabzana saplandı, kahramanımız da *ih* diye sızlandı.

Her an daha isabetli bir atış bekleyerek merdivenleri bir solukta çıktı.

Yukarıdaki koridorda doğrulup nefes nefese durdu ve cesetlerin dağıldığı zemini gördü. İriyarı, siyah sakallı bir adam elinde kanlı bir kılıçla bir kapının topuzuna yükleniyordu.

"Hey!" diye bağırdı Rincewind. Adam etrafına bakındı ve sonra, neredeyse otomatik bir şekilde, omuz kayışından bir fırlatma bıçağı çıkarıp savurdu. Rincewind başını eğdi.

Arkasındaki tataryaylı adam nişan almak için doğrulttuğu silahını düşürüp gırtlığına sarıldığında kısa bir çığlık geldi.

İriyarı adam yeni bir bıçak için çoktan davranmıştı. Rincewind öfkeyle etrafına bakındı ve çılgınca bir doğaçlamayla sihirbaz pozu takındı.

Elini geri savurdu. "Asoniti! Kyorucha! Beazleblor!"

Adam duraksadı, gözleri sinirli bir biçimde bir yandan öbür yana dönerek büyüü beklediler. Adam büyü falan olmayacağı sonucuna, koridoru vahşi bir hızla geçip gelen Rincewind'in sert tekmesini kasıklarına yediği anda ulaştı.

Adam çığlığı basıp ağrıyan yerlerini tutunca sihirbaz da kapıyı açıp içeri sıçradı ve kapıyı ardından hızla kapattı. Soluk soluğa, sırtını kapıya dayadı.

Burası sakindi. İçerde İkiçiçek vardı, alçak yatakta huzur içinde uyuyordu. Yatağın ayak ucunda ise Sandık duruyordu.

Rincewind bir iki adım attı, ağgözlülük kedi gibi yürütüyordu onu. Sandık açıktı. İçinde torbalar vardı ve birinde altının ışıltısını gördü. Bir an için hırs tedbirliliğe ağır bastı ve sessizce uzandı... fakat ne fayda? Hiçbir zaman bu zevki yaşayamayacaktı. İstemeye istemeye elini geri çekti ve sandığın açık kapağında hafif bir kımıltı gördü. Birazcık aralanmamış mıydı, sanki rüzgâr sarsmış gibi?

Rincewind önce parmaklarına, sonra kapağa baktı. Ağıra benziyordu ve pirinç şeritlerle bağlıydı. Şimdi büsbütün kıpırtısızdı.

Hangi rüzgâr?

"Rincewind!"^[2]

İkiçiçek yatağından sıçrayıp çıktı. Sihirbaz da geri sıçradı, yüzünü gülümsemeye zorladı.

"Ah! Sevgili dostum, tam zamanında! Birazdan öğle yemeği yiyeceğiz ve eminim senin bu öğleden sonra için harika bir programın vardır!"

"Eee-"

"Bu harika!"

Rincewind derin bir nefes aldı. "Bak," dedi umutsuzca, "yemeğimizi başka bir yerde yiyelim. Aşağıda bir parça kavga ettiler de."

"Bir meyhane kavgası mı? Ah, neden beni kaldırmadın?"

"Eee, şey, ben -ne!"

"Bu sabah sana derdimi iyi anlattığımı sanıyordum, Rincewind. Ben gerçek Morpork yaşamını görmek istiyorum -köle pazarını, Fahişe Çukurları'nı, Küçük Tanrılar Tapınağı'nı, Dilenciler Loncası'nı... ve gerçek bir meyhane kavgasını." Belli belirsiz bir şüphe tonu sızdı İkiçiçek'in sesine. "Bütün bunlar sizde *var*, değil mi? Bilirsin işte, avizeler üzerinde sallanan adamlar, masa üstünde kılıç kavgaları, Barbar Hrun ile Sansar'ın sık sık bulaştığı türden

şeyler. Bilirsin işte *-heyecan.*"

Rincewind ağırlaşmış bir halde yatağın üzerine çöktü.

"Bir kavga mı görmek istiyorsun?"

"Evet. Bunda yanlış olan ne?"

"Bir kere, insanlar yaralanır."

"Ah, ben kavgaya karışmaktan söz etmiyordum. Sadece görmek istiyorum, hepsi bu. Sizin meşhur kahramanlarınızı da görmek istiyorum. Meşhur kahramanlarınız var, değil mi? Bütün bunlar rıhtım söylentilerinden ibaret değil, değil mi?" İkiçiçek'in neredeyse yalvarıyor olması sihirbazı şaşırtmıştı.

"Aa, elbette bizde var bütün bunlar," dedi Rincewind aceleyle. Onları kafasında canlandırınca, düşüncesinden bile irkildi.

Çember Deniz'in bütün kahramanları er ya da geç Ankh-Morpork'un kapılarından geçirdi. Çoğu, donmuş Merkez civarındaki kahraman ihracatı yapan barbar kavimlerden. Neredeyse hepsinin kaba saba büyü kılıçları vardı, o kılıçlar ki yıldız düzlemindeki zapt edilemeyen etkileri, millerce mesafelik bir alan içinde uygulamalı sihir konusunda yapılan her güzelim deneyi mahvetmiştir; fakat Rincewind'in bu konuda onlara bir itirazı yoktu. Kendisini sihirbazlık okulundan atılma bir sihirbaz olarak bilirdi, bu yüzden de şehir kapılarından bir kahramanın salt görüntüsünün bütün Büyü Mahallesi'ndeki imbikleri patlatması ve ifritleri cisimlendirmesi canını sıkımadı. Hayır, kahramanların sevmediği yanı, ayıkken intihar boyutlarında iç karartıcı, sarhoşken de cinayet işleyecek kadar manyak olmalarıydı. Üstelik de sürüsüne berekettiler. Şehir yakınındaki en önemli imtihan alanlarından bazıları sezon açıldığında gerçek bir velveleye sahne olurdu. Kahramanların görev nöbetlerini gösteren bir cetvel hazırlama konusunda söylentiler vardı.

Burnunu ovuşturdu. Çok zaman ayırabileceği kahramanlar, o anda şehir dışında bulunan Bravd ile Sansar ve dudaklarını kıpırdatmadan konuşabildiği için Merkez standartlarına göre bir akademisyen sayılabilecek olan Barbar Hrun'du. Hrun'un Dönmeyönü civarında bir yerlerde başıboş dolandığı söyleniyordu.

"Bak," dedi sonunda. "Bir barbarla karşılaştın mı hiç?"

İkiçiçek başını salladı.

"İşte bundan korkuyordum," dedi Rincewind. "Şey, barbarlar-"

Dışarıda, sokakta koşuran ayakların tıkırtısı ve alt kattan yükselen yeni bir patırtı duyuldu. Ardından, merdivenlerden bir hayhuy geldi. Rincewind kendisini pencereye doğru atılacak kadar toparlayamadan kapı hızla açıldı.

Fakat beklediği, açgözlülüğünden gözü dönmüş manyak yerine, kendisini bir Nöbetçi Komiser'in yuvarlak kırmızı suratına bakarken buldu. Yeniden soluklandı. Elbette. Nöbetçiler, şansın kendilerinden yana ağır basmadığı herhangi bir kavgaya fazla erken bulaşmamaya daima özen gösterirlerdi. Bu mesleğin bir emeklilik maaşı vardı ve temkinli, düşünceli türden

adamları cezbederdi.

Komiser yiyecekmiş gibi Rincewind'e baktı, sonra da ilgiyle İkiçiçek'i süzdü.

"Burda işler yolunda, demek?" dedi.

"Ah, iyiyiz," dedi Rincewind. "Trafikte takıldınız galiba?"

Komiser duymazdan geldi. "Demek yabancı bu?" diye sordu.

"Biz de tam çıkıyorduk," dedi Rincewind aceleyle ve Trobcaya geçti. "İkiçiçek, sanırım öğle yemeğini başka bir yerde yesek iyi olacak. Bildiğim bazı yerler var."

Mümkün olduğunca istifini bozmadan koridora çıktı. İkiçiçek peşinden geldi ve birkaç saniye sonra Sandık trak diye kapağını kapatıp, ayağa kalkarak gerindikten sonra, peşleri sıra yürüdüğünde, komiserden boğazlanıyormuş gibi bir ses çıktı.

Nöbetçiler alt katta cesetleri sürükleyerek odadan çıkarıyorlardı. Kurtulan olmamıştı. Nöbetçiler onlara arka kapıdan kaçmaları için bolca zaman vererek kurtulmanın kalmamasını sağladı, tedbirlilikle adalet arasında, herkese yarayan, suya sabuna dokunmayan bir uzlaşmaydı bu.

"Kim bütün bu adamlar?" dedi İkiçiçek.

"Ah, bilirsin. Adamlar işte," dedi Rincewind. Kendini tutacaktı ki, beyninin aylak bir bölümü ağzının kontrolünü ele geçirip ekledi, "Aslında, kahramanlar onlar."

"Gerçekten mi?"

Bir ayak Hrullün Gri Sisi'ne saplandığında, doğrudan içine dalıp batmak mücadeleyi uzatmaktan çok daha kolaydır. Rincewind de koyverdi gitti.

"Evet, şuradaki Erig Kolukuvvetli, oradaki Kara Zenell-"

"Barbar Hrun burada mı?" dedi İkiçiçek, merakla etrafına bakınarak. Rincewind derin bir nefes aldı.

"Arkamızdaki o," dedi.

Bu yalanın boyutları öylesine büyüktü ki, dalgacıları alçak yıldız düzlemlerinden birini aşarak nehrin karşı yakasındaki Büyü Mahallesi'ne kadar yayıldı ve orada dolanıp duran, beklemedeki büyük güç dalgasından müthiş bir hız kazanarak Çember Deniz'e vahşi bir biçimde çarpa çarpa dağıldı. Bir yankısı da o anda Caderack Dağları'nın yükseklerinde ufalanıp kayan bir kaya çıkıntısının üzerinde birkaç gnolla dövüşmekte olan Hrun'un bizzat kendisine kadar ulaştı ve bir anlık tuhaf bir rahatsızlık hissetmesine sebep oldu.

Bu arada İkiçiçek, Sandık'ın kapağını kaldırmış, acele içinde ağır, siyah bir küp çıkarıyordu.

"Bu müthiş!" dedi. "Memleketle buna asla inanmayacaklar!"

"Neler çeviriyor bu adam?" dedi komiser, kuşkuyla.

"Bizi kurtardığınız için memnun," dedi Rincewind. Neredeyse patlamasını ya da tuhaf

müzikal tonlar yaymasını bekleyerek yanlamasına siyah kutuya baktı.

"Aha," dedi komiser. O da kutuya bakıyordu.

İkiçocuk ışıltıyla onlara gülümsedi.

"Olayın bir kaydını almak istiyorum," dedi. "Hepsinden, pencerenin yanında durmalarını rica edebilir misin, lütfen? Bir saniye bile sürmez. Ve, şey, Rincewind?"

"Evet?"

İkiçocuk fısıldamak için ayaklarının ucunda yükseldi.

"Sanırım bunun ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Rincewind gözlerini kutuya dikip baktı. Bir yüzünün ortasından ileri çıkan yuvarlak, camdan bir gözü vardı, arka yüzünde de bir kolu.

"Pek sayılmaz," dedi.

"Hızlı resim yapmaya yarayan bir alet," dedi İkiçocuk. "Oldukça yeni bir buluş. Bundan gurur duyuyorum ama, bak, sanırım bu beyler pek -yani, korkmazlar herhalde, değil mi? Onlara açıklar mısın bunu? Harcadıkları zamanın karşılığını alacaklar, tabii."

"İçinde resim çizen bir cini olan bir kutusu var," dedi Rincewind kısaca. "Delinin dediklerini yapın, size altın verecek."

Nöbetçiler sinirli sinirli gülümsediler.

"Senin de resimde olmam istiyorum, Rincewind. Böyle güzel." İkiçocuk Rincewind'in daha önce fark etmiş olduğu altın diski çıkardı, görünmeyen yüzüne bir süre şaşı gibi bakıp, "Otuz saniye yeterli olacaktır," diye mırıldandı ve ışıltılı bir sesle, "Gülümseyin, lütfen," dedi.

"Gülümseyin," diye hırıldadı Rincewind. Kutudan bir pırlama duyuldu.

"Tamamdır!"

Disk semalarında yükseklerde ikinci albatros süzülüyordu; aslında öyle yüksekteydi ki, ufacık deli gözleri bütün dünyayı ve büyük, parıldayan, kuşatan Çember Deniz'i görebiliyordu. Bir bacağına bağlanmış san bir mesaj kapsülü vardı. Aşağıda çok uzaklarda, bulutlardan görünmeyen uzaklıkta, Ankh-Morpork Ataerki'ne daha önceki mesajı getiren kuş usulca kanat çırparak vatanına dönüyordu.

Rincewind minik camdan kareye hayretler içinde bakakaldı. İşte oradaydı -ağızları dehşetten açık halde dondurulmuş Nöbetçiler grubunun ortasında dikilen canlı renkli, minik bir şekildi. Bakmak için omzunun üzerinden kafasını uzatan adamlardan sözcüklere dökülemeyen bir dehşet gürültüsü yükseldi.

İkiçocuk sırtarak bir avuç dolusu küçük madeni para çıkardı. Rincewind o anda bunların çeyrek *rhinu* olduğunu anladı. Sihirbaza göz kırptı.

"Kahverengi Adalar'a uğradığımda benzer sorunlar yaşadım," dedi. "İkonografin nihlarının

bir parçasını çaldığım düşündüler. Komik, değil mi?"

"Yarg," dedi Rincewind ve sonra da bu, konuşmanın kendisine düşen bölümü için pek yeterli olmadığından ekledi, "Yine de bana *pek* benzediğini sanmıyorum."

"Kullanması kolay," dedi İkiçiçek, onu duymazdan gelerek. "Bak, tek yapman gereken bu düğmeye basmak. Gerisini ikonograf yapıyor. Şimdi de ben şurada Hrun'un yanında duracağım, sen de resmi çekebilirsin."

Madeni paralar adamların endişelerini aynen altının yapacağı gibi yatıştırdı ve yarım dakika sonra Rincewind hayretler içinde elinde, dev bir çentikli kılıcı savuran ve tüm hayalleri gerçek olmuş gibi gülümseyen İkiçiçek'in küçük, camdan' bir portresini tutuyordu.

Brass Köprüsü yakınlarında küçük bir aş evinde öğle yemeği yediler, Sandık masanın altına sokulmuştu. Her ikisi de Rincewind'in normalde yiyip içtiklerine beş basan yemek ve şarap, rahatlmasına çok yardımcı oldu. İşlerin o kadar da kötü gitmeyeceğine karar verdi. Bir parça yaratıcılık ve biraz hızlı düşünme, bütün gereken buydu.

İkiçiçek de düşünüyor gibiydi. Dalgın bir biçimde şarap kadehine bakarak, "Meyhane kavgaları buralarda hayli yaygın, galiba?" dedi.

"Aa, oldukça."

"Şüphesiz demirbaşlar ve donanımlar hasar görüyordur?"

"Demir -ah, evet. Banklar ve benzer şeyler. Evet, sanırım öyle."

"Bu hancıların canını sıkıyordur herhalde."

"Hiç aklıma gelmemişti. Sanırım bu da işin risklerinden biri."

İkiçiçek düşünceli gözlerle ona baktı.

"O konuda ben yardımcı olabilirim," dedi. "Riskler benim işimdir. Bakar mısın, bu yemek biraz yağlı, değil mi?"

"Tipik Morpork yemeği denemek isteyen sendin," dedi Rincewind. "Riskler konusunda ne demiştin?"

"Ah, riskler konusunu çok iyi bilirim. İşim budur."

"Ben de öyle dedin sandım. İlk seferinde de inanmamıştım."

"Yo, ben riske *girmem*. Başıma gelen en heyecanlı şey mürekkep şişesini devirmektir. Ben riskleri *değerlendiririm*. Her geçen gün. Bes Pelargic'in Kızıl Üçgen semtindeki bir evin tutuşması olasılığı nedir biliyor musun? Beş yüz otuz sekizde bir. Bunu ben hesapladım," diye bir parça da övünmeyle ekledi.

"Ne-" Rincewind bir geçirtiyi bastırmaya çalıştı- "ne için? Pardon." Biraz daha şarap koydu kendine.

"Şunun için-" İkiçiçek bir an sustu. "Trobca anlatamıyorum," dedi. "beTrobi'de karşılığı

olduğunu zannetmiyorum. Benim dilimde şöyle deriz-" Bir yabancı heceler topluluğu saydı.

"*Skor-ta*," diye tekrarladı Rincewind. "Tuhaf bir sözcük bu. Anlamı ne?"

"Şey, diyelim ki, ee, altın yüklü bir gemin var. Fırtınaya yakalanabilir ya da korsanların eline geçebilir. Bunun olmasını istemiyorsun, bu yüzden de bir *skor-ta-bol-içesi* alıyorsun. Son yirmi yılın hava raporlarına ve korsanlık kayıtlarına dayanarak yükün kaybolma olasılığını hesaplıyorum, sonra üstüne biraz ekliyorum, sen de bu olasılıklara göre bana bir miktar para ödüyorsun-"

"-ve de birazını-" dedi Rincewind, ciddi bir biçimde parmağını sallayarak.

"-ve sonra, eğer yük kaybolursa, zararını tazmin ediyorum."

"Tasmin?"

"Yükünün değerini sana ödüyorum," dedi İkiçiçek sabırla.

"Anladım. Bahis gibi, değil mi?"

"Bahse tutuşmak mı? Bir bakıma öyle, sanırım."

"Sen de bu *skor-tadan* para kazanıyorsun?"

"Yatırımdan bir gelir sağlıyor, tabii."

Rincewind şarabın ılık sarı ışıltısıyla sarmalanmış bir halde, Çember Deniz terimleriyle *skor-ta-yı* düşünmeye çalıştı.

"Şu *skor-ta* işini anniyamadım zannedersem," dedi kararlıca ve dünyanın dönüşünü aylak aylak izleyerek ekledi, "Büyü, şimdi de. Büyüden annarım."

İkiçiçek sırtıttı. "Büyü başka şey, *yeraltı ruhlarının yansıyan sesi* başka şey," dedi. "Ney?"

"Ne?"

"Kullandığın o komik sözlük," dedi Rincewind sabırsızca.

"*Yeraltı ruhlarının yansıyan sesi* mi?"

"Daha önce iç duymadım." İkiçiçek açıklamaya çalıştı. Rincewind de anlamaya çalıştı.

Uzun öğleden sonrada nehrin Dönmeyönünde şehri turladılar. İkiçiçek, acayip resim kutusu boynuna bir kayışla asılı halde önde gidiyordu. Rincewind ara sıra sızlanarak ve kafasının hâlâ yerinde durup durmadığını kontrol ederek arkadan geliyordu.

Diğer birkaç kişi de izliyordu onları. Halka açık idamların, düelloların, dövüşlerin, büyü kan davalarının ve tuhaf olayların düzenli olarak günlük takvimi doldurduğu bir şehirde, şehrin sakinleri, ilgilenen izleyici mesleğini mükemmelliğin doruğuna ulaştırmışlardı. İnsan için onlar, çok yetenekli ayran budalalarıdır. İkiçiçek ise keyfi yerinde, tipik meşgaleler diye tanımladığı işlerle uğraşan insanların resim üstüne resmini çekiyordu ve olayın ardından, "zahmetleri karşılığında" bir çeyrek *rhinu* el değiştirdiği için de çok geçmeden, yeni-zenginlerden oluşan şaşkın ve mutlu bir insan kuyruğu, olur da bu manyak patlayıp havaya

altın saçar diye peşinden geliyordu.

Yedi-Kollu Sekin Tapınağı'nda rahipler ve ayinsel kalp nakli zanaatkârlarından oluşan telaşlı bir meclis, yüz kulaç yüksekliğindeki Sek heykelinin sihirli bir resmi yapılamayacak kadar kutsal olduğuna karar verdi, ancak iki *rbınuluk* bir ödeme yapılınca, şaşılacak bir biçimde, Sek'in belki de o kadar kutsal olmadığı konusunda fikir birliğine vardılar.

Fahişe Çukurları'nda uzunca bir seans, bir sürü renkli ve eğitici resim sağladı; Rincewind bunların birkaçını yalnız kaldığında ayrıntılı olarak incelemek üzere kendi üzerinde sakladı. Beynindeki sisler dağıldığında ikonografin nasıl çalıştığı konusunda ciddi olarak yorumlarda bulunmaya başladı.

Başarısız bir büyücü bile bazı maddelerin ışığa duyarlı olduğunu bilirdi. Belki de cam levhalar içlerinden geçen ışığı donduran esrarengiz bir işlemden geçiriliyordu? Böyle bir şeydi, herhalde. Rincewind'in hep bir yerlerde, büyüden daha iyi bir şeyler olduğuna dair şüpheleri vardı. Genellikle de hayal kırıklığına uğruyordu.

Yine de çok geçmeden, kutuyu çalıştırmak için her fırsatı değerlendirmeye başladı. İkiçiçek'in de canına minnetti, çünkü böylece ufak tefek kahramanımızın kendi, resimlerinde görünebiliyordu. İşte bu noktada Rincewind tuhaf bir şeyin farkına vardı. Kutuya sahip olmak, onu tutana bir tür güç veriyordu -öyle ki her kim hipnotik cam gözün önüne geçerse, duruş ve ifade konusundaki en kesin emirlere itaatkâr bir biçimde boyun eğiyordu.

İşte böyle kendini Kırık Aylar Meydanı'na kaptırmışken felaket koptu.

İkiçiçek şaşkın bir muska satıcısının yanında poz vermişken, yeni edindiği hayranları, olur da delicesine komik bir şey yapar diye merakla onu izliyordu.

Rincewind resmi ayarlamak için daha iyi olacağı düşüncesiyle bir dizinin üzerine çöktü ve büyülü kolu bastırdı.

Kutu konuştu, "İşe yaramıyor. Pembem bitti."

O ana dek fark edilmeyen bir kapı açıldı gözlerinin önüne. Küçük, yeşil ve mide bulandırıcı siğilleri olan insansı bir figür ileriye uzandı, pençe gibi kapatılmış elindeki renk kaplı paleti gösterdi ve Rincewind'e bağırdı.

"Pembe kalmadı! Gördün mü?" diye haykırdı insancık. "Pembe kalmadıysa kolu bastırmaya devam etmen bir işe yaramaz, değil mi? Madem pembe istiyordun, o zaman o genç kadınların o kadar resmini çekmeyecektin, değil mi? Bundan sonrası tek renk, dostum. Tamam mı?"

"Tamam. Tabii, oldu," dedi Rincewind. Küçük kutunun loş bir köşesinde bir tuval sehpası ve yapılmamış minik bir yatak gördüğünü sandı. Görmemiş olduğunu ümit etti.

"Durum anlaşıldığına göre," dedi minik cin ve kapıyı kapattı. Rincewind bastırılmış bir homurdanma ve zeminde sürüklenerek çekilen bir taburenin sesini duyduğunu sandı.

"İkiçiçek-" diye başladı ve başını kaldırdı.

İkiçiçek yok olmuştu. Isıran bir dehşet, omuriliği boyunca yukarı çıkarken Rincewind

gözlerini kalabalığa dikmiş bakıyordu ki, sırtının ortası yumuşak bir biçimde dürtüklendi.

"Yavaşça dön," dedi siyah ipek gibi bir ses. "Ya da böbreklerine bir hoş çakal öpücüğü ver."

Kalabalık merakla izliyordu. Epey sıkı bir gün oluyordu.

Rincewind omurgaları boyunca kılıcın ucunu hissederek yavaşça döndü. Kılıcın diğer ucundaki Stren Withel'ı tanıdı -hırsız, acımasız kılıç dövüşçüsü, dünyanın en kötü adamı unvanı için mücadele veren suratsız adamdı.

"Selam," dedi zayıfça. Birkaç metre ötede sevimsiz birkaç adamın Sandık'ın kapağını kaldırdığını ve heyecanla altın torbalarını gösterdiklerini fark etti. Withel gülümsedi. Gülümseme, façalı suratında sinir bozucu bir etki yarattı.

"Seni tanıyorum," dedi. "Bir lağım büyücüsü-sün. O şeyde nedir?"

Rincewind Sandık'ın kapağının hafifçe titrediğini gördü, oysa rüzgâr yoktu. Resimkutusu hâlâ Rincewind'in elindeydi.

"Bu mu? Resim yapar," dedi neşeli bir sesle. "Hey, öyle gülümsemeye devam et, tamam mı?" Hızla geriledi ve kutuyu gösterdi.

Withel bir an duraksadı. "Ne?" dedi.

"Böyle iyi, öyle kal, kıpırdama..." dedi Rincewind.

Hırsız durakladı, sonra homurdanıp kılıcını geriye savurdu.

Bir çatırtı koptu, ardından da korkunç bir çığlık düeti. Rincewind korkunç şeyler görürüm korkusuyla etrafına bakmadı; Withel kendisini arayana kadar Meydan'ın öteki ucuna ulaşmıştı, hızlanmaya da devam ediyordu.

Albatrosun geniş, yavaş kavisler çizerek alçalışı, Ataerk'in kuş bahçesindeki platforma gülle gibi indiği için, yakışık almayan bir biçimde uçuşan tüyler ve bir kütürtüyle son buldu.

Güneşte uyuklayan ve bu sabah gelenden bu kadar kısa süre sonra, uzun mesafeli bir mesaj beklemeyen kuşların bakıcısı ayağa sıçradı ve yukarı baktı.

Kısa bir süre sonra elinde mesaj kapsülüyle yalpalayarak ilerliyor, elinin üzerindeki, şaşkınlıktan gelen bir sakarlığın yol açtığı, derin gaga yarasını emiyordu.

Rincewind, resim kutusundan gelen hiddet çığlıklarına hiç aldırmayarak bir sokaktan aşağı vurdu ve yıpranmış çüppesi darmadağın bir küçük karganın tüyleri misali uçuşarak yüksek bir duvarın üzerinden aştı. Malları ve müşterileri dört bir tarafa savurarak, bir halı dükkânının ön avlusuna indi, arka kapısından özürlerin peşi sıra fırlayıp başka bir sokağı kayarak indi ve tam düşüncesizce Ankh'a dalacakken tehlikeli biçimde sendeleyerek durdu.

Bir damlası insanın hayatını çalabilen bazı gizemli nehirlerin olduğu söylenir. İkiz şehirlerin arasından bulanık geçişinin ertesinde Ankh da onlardan biri olabilirdi.

Uzaklarda öfke haykırırları tiz bir korku çığlığına dönüştü. Rincewind umutsuzca etrafına bakıp bir tekne, ya da iki tarafını çeviren yüksek duvarlarda eliyle tutunacak bir yer arandı.

Kapana kısılmıştı.

Tılsım, beyninde kendiliğinden yüzeye vurdu. Belki de tılsımı öğrenmiş olduğunu söylemek gerçekdişi olurdu, tılsım Rincewind'i öğrenmişti. Bu olay, Görünmez Üniversite'den atılmasına yol açmıştı, çünkü bir bahis uğruna Yaratıcı'nın kendi sihir kitabı Sekiz'in kalan son kopyasının sayfalarını (Üniversite kütüphanecisi başka bir işle uğraşırken) açma cesaretini göstermişti. Tılsım sayfadan sıçrayıp o anda beyninin derinlerine gizlenmişti. Ve o günden sonra, Tıp Fakültesi'nin bir araya toplanan yetenekleri bile dil dökerek ikna edememişti tılsımı. Tam olarak hangisi olduğundan emin olamıyorlardı, ancak zaman ve mekânın dokusuyla girift bir biçimde örülmüş sekiz temel tılsımdan biri olduğu kesindi.

O günden bu yana tılsım, Rincewind izlendiğini hissettiğinde ve de özellikle tehdit altındayken, kendini söyletmeye yönelik endişe verici bir eğilim sergiliyordu.

Dişlerini sımsıkı kenetledi ama ilk hece, ağzının köşesinden zorladı kendini. Elinde olmadan sol elini kaldırdı ve sihirli güç, Rincewind'i döndürürken oktarin kıvılcımlar çıkartmaya başladı...

Sandık gürültüyle köşeyi döndü, yüzlerce bacağı pistonlar misali kıpırdıyordu.

Rincewind'in ağzı hayretten açık kaldı. Tılsım, dile gelemeden söndü.

Ne üzerine çapkınca örtülmüş işlemeli kilim ne de tek kolundan kapağa asılı duran hırsız, sandığın hareketlerini kısıtlıyormuş gibi görünmüyordu. Apaçık görüldüğü üzere, cansız bir yükü. Kapağın kenarı boyunca, sahibi belirsiz iki parmağın kalıntıları duruyordu.

Sandık sihirbazdan bir iki metre ötede durdu ve bir an sonra bacaklarını içeri çekti. Rincewind'in gördüğü kadarıyla gözleri yoktu, ama yine de Rincewind, kendisine beklentiyle baktığından emindi.

"Kış kış," dedi alçak sesle. Sandık kımıldamadı, ama kapak gıcırtyla açılarak cansız hırsız bıraktı.

Rincewind altınları hatırladı. Herhalde kutunun bir efendisi olması gerekiyordu. İkiçiçek'in yokluğunda, Rincewind'i mi sahip bellemiştir?

Akıntı değişiyordu, sarı ikinci ışığında çöplerin akıntı yönünde, sadece yüz metre aşağıdaki Nehir Kapısı'na doğru sürüklenişini görebiliyordu. Ölü hırsızın çöplere katılmasını sağlama işi sadece bir an aldı. Daha sonra bulunsa bile kimse tek bir söz etmezdi. Nehir ağzındaki köpebalıkları katı, düzenli yemeklere alıştı.

Rincewind cesedin sürüklenişini izlerken şimdi ne yapacağını düşündü. Sandık herhalde suya batmazdı. Tek yapması gereken havanın kararmasını beklemek, sonra da akıntıyla uzaklaşmaktı. Nehrin aşağısında, yürüyerek karaya çıkabileceği bir sürü vahşi bölge vardı, sonra da -eh, eğer Ataerk gerçekten kendisiyle ilgili haber gön-dermişse, elbise değişimi ve bir tıraş bunu hallederdi. Dunun ne olursa olsun, başka kara parçaları vardı ve lisanlar da emrindeydi. Kimerya veya Gonim'e ya da Ecalpon'a bir ulaştı mıydı yarım düzine ordu gelse geri getiremezdi. Sonra da gelsin zenginlik, refah, güvenlik...

Tabii, bir de İkiçiçek sorunu vardı. Üzölmek için bir an tanıdı kendine.

"Daha kötü de olabilirdi," dedi veda niyetine. "*Benim* başıma gelebilirdi."

Hareket etmeye çalıştığında cüppesinin bir engele takıldığını fark etti.

Boynunu turna gibi çevirince Sandık'ın kapağının cüppesinin kenarını sımsıkı yakaladığını gördü.

"Ah, Gorphal," dedi Ataerk tatlılıkla. "İçeri gir. Otur. Sana bir denizanası şekeri ikram edebilir miyim?"

"Emrinizdeyim, efendim," dedi yaşlı adam sakın bir sesle. "Konserve derisidikenliler dışında, sanının."

Ataerk omuz silkti ve masadaki ruloyu işaret etti.

"Oku onu," dedi.

Gorphal parşömeni aldı. Altın İmparatorluk'un tanıdık ideogramlarını görünce bir kaşını hafifçe kaldırdı. Belki bir dakika kadar sessizce okudu, sonra da ön yüzdeki mührü incelemek için ruloyu ters çevirdi.

"İmparatorluk işlerinin bir uzmanı olarak nam salmışsın," dedi Ataerk. "Bunu açıklayabilir misin?"

"İmparatorluk konusunda bilgi, belli bir takım olayların farkına varmaktan çok, belli bir kafa yapısını anlamakta yatar," dedi yaşlı diplomat. "Mesaj ilginç, fakat şaşırtıcı değil."

"Bu sabah İmparator *talimat* verdi," deyip Ataerk kaşlarını çatacak kadar bir ara verdi, "bana, Gorphal, İki Çiçek denen kişiyi korumam için *talimat* verdi. Şimdi de anlaşılıyor ki, onu öldürtmem gerekiyor. Bunu şaşırtıcı bulmuyor musun?"

"Hayır. İmparator yalnızca bir çocuk. O -idealist biri. Hevesli. Halkının gözünde bir tanrı. Oysa bu öğleden sonra gelen mektup, eğer büyük ölçüde yanılmıyorsam, Dokuz Dönen Ayna'dan, Sadrazam'dan geliyor. Birçok imparatorun hizmetinde yaşlandı. O, imparatorların, İmparatorluğun başarılı idaresi için gerekli, ama yorucu öğeleri olduğunu düşünür. Uyumsuz şeyleri sevmez. İmparatorluk uyumsuzluklara izin vererek kurulmaz. Onun görüşü budur."

"Anlamaya başlıyorum-" dedi Ataerk.

"Evet, öyle." Gorphal sakalına gülümsedi. "Bu turist, uyumsuz biri. Efendisinin dileklerini kabul ettikten soma Dokuz Dönen Ayna, bundan eminim, bu gezginin ülkesine, belki de tatminsizlik hastalığı kapmış olarak dönmesine izin vermemek için kendi düzenlemelerini yapacaktır. İmparatorluk, insanların koyduğu yerde kalmalarını ister. Öyleyse bu İki Çiçek barbar topraklarda temelli kaybolursa, çok daha uygun olur. Yani burada, efendimiz."

"Ya senin önerin?" dedi Ataerk.

Gorphal omuz silkti.

"Hiçbir şey yapmamanız. Olaylar kendiliklerinden çözüme ulaşacaktır. Ancak," düşünce

içinde, bir kulağını kaşdı, "belki Katiller Loncası...?"

"Ah, evet," dedi Ataerk. "Katiller Loncası. Şu anda başkanları kim?"

"Zlorf Bezayaklı, efendimiz."

"Onunla bir konuş, olur mu?"

"Elbette, efendimiz."

Ataerk başıyla onayladı. Her şey keyifli geliyordu. Dokuz Dönen Ayna'yla aynı fikirdeydi - hayat zaten yeterince zordu. İnsanlar, kondukları yerde kalmalıydılar.

Parlak takımyıldızlar disk dünyaya ışıldadılar. Tüccarlar birer birer dükkânlarının kepenklerini indirdiler. Cepçiler, hırsızlar, tefeciler, orospular, illüzyonistler, yeniden kötü yola düşmüşler, ikinci kattan girip ev soyanlar uykudan uyanıp kahvaltı ettiler. Büyücüler çokboyutlu işlerine koyuldular. Bu gece, iki güçlü gezegenin çakışmasına tanıklık ediyordu ve Büyücüler Mahallesi'nin üzerindeki hava, erken tılsımlardan puslanmıştı bile.

"Bak," dedi Rincewind, "bu şekilde bir yere varamıyoruz." Birkaç santim yana kaydı. Sandık sadık bir şekilde izledi, kapağı yarı açık ve tehditkârdı. Rincewind bir anlığına umutsuzca bir sıçrayışla kaçmayı düşündü. Kapak, anlamış gibi şakladı.

Yüreği daralmış bir halde kendine, Lanet şey nasıl olsa peşimden gelir, dedi. Öyle inatçı bir görüntüsü vardı. Bir ata ulaşmayı başarsa bile, sandığın kendi hızıyla onu izleyeceği konusunda namussuz bir şüpheyeye kapıldı. Sonsuza dek. Nehirleri ve okyanusları yüzecekti. Rincewind uyumak için durmak zorundayken, o her gece yavaş yavaş yetişecekti. Bir gün, yıllar sonra, egzotik bir şehirde, yolda, arkasından hızlanarak gelen yüzlerce minik ayağın sesini duyacaktı...

"Yanlış adama çattın!" diye sızlandı. "Benim suçum değil! Onu ben kaçırmadım!"

Sandık hafifçe ilerledi. Şimdi Rincewind'in topuklarıyla nehir arasında sadece dar, yağlı bir mendirek uzantısı vardı. Bir öngörü kamaşması, Rincewind'e kutunun kendisinden daha hızlı yüzebileceğini söyledi. Ankh'ta boğulmanın nasıl bir şey olacağını düşünmemeye çalıştı.

"Sen bırakana dek durmayacaktır, bence," dedi küçük bir ses, sohbet edercesine.

Rincewind kafasını eğip hâlâ boynunda asılı duran ikonografa baktı. Üste açılan kapağı açtı ve cüce, çerçeveye yaslanmış pipo içiyor, keyif içinde, gelişen olayları izliyordu.

"En azından seni de kendimle birlikte götüreceğim," dedi Rincewind, sıkıldığı dişlerinin arasından.

Cin pipoyu ağızından çıkardı. "Ne dedin?" dedi.

"Seni de kendimle götüreceğim, dedim, canın cehenneme!"

"Sen bilirsin." Cin anlamlı bir şekilde parmaklarıyla kutunun kenarını tıkırdattı. "Önce kim batıyormuş, görürüz."

Sandık esnedi ve bir gıdım ilerledi.

"Ah, pekâlâ," dedi Rincewind, huzursuzca. "Fakat bana düşünmek için zaman tanıman gerekecek."

Sandık yavaşça geriledi. Rincewind, makul sayılabilecek kadar güvenli bir mesafeye geri çekilip, sırtım bir duvara dayayarak oturdu. Nehrin karşı yakasında Ankh şehrinin ışıkları parıldıyordu.

"Sen bir sihirbazsın," dedi resim cini. "Onu bulmanın bir yolunu düşünürsün."

"Sağlam bir sihirbaz değilim, korkarım."

"Herkesin üstüne atlayıp onları solucanlara çevirebilirsin," diye ekledi cin, son söylediklerini duymazdan gelip cesaret verircesine.

"Hayır. Hayvanlara Çevirmek, Sekizinci Derece bir büyüdür. Ben stajımı bile tamamlamadım. Bir tek büyü biliyorum."

"Tamam, o da yeter."

"Şüpheliyim," dedi Rincewind, umutsuzca.

"Ne yapar bu büyü, peki?"

"Sana anlatamam. Pek konuşmak istemiyorum bu konuyu. Ama dürüst olmak gerekirse," diyerek iç geçirdi, "büyülerin hiçbiri işe yaramaz. Bir tekini bile hafızaya işlemek üç ay sürer, sonra da bir kere kullanırsın, puf! diye uçar gider, işte bu büyü meselelerinin salakça olan yanı da bu. Yatak odanda çıplak bakireler yaratan büyüü öğrenmek için yirmi yılını harcarsın, sonra da civa buharından öylesine zehirlenir ve eski sihir kitaplarını okumaktan yan körleşirsin ki, o anda ne yapman gerektiğini hatırlayamazsın."

"Hiç bu açıdan bakmamıştım," dedi cin.

"Hey, baksana -tamamen yanlış düşünüyoruz. İkiçişek İmparatorluk'ta daha iyi bir tür büyüleri olduğunu söylediğinde sanmıştım ki- sanmıştım ki. . . :

Cin beklenti içinde ona baktı. Rincewind kendine lanet okudu.

"Şey, eğer bilmek istersen, büyüü *kastettiğini* düşünmemiştim. Yani böylesini."

"Başka ne kalıyor ki, öyleyse?"

Rincewind kendini gerçekten berbat hissetmeye başladı. "Bilmiyorum," dedi. "İşleri halletmenin daha iyi bir yolu, sanırım. Akla yatkın bir şey. Yararlanmak -şimşekten yararlanmak, ya da başka bir şeyden."

Cin, ona anlayışlı ama acıyan gözlerle baktı.

"Şimşek, gökgürültüsü devlerinin dövüşürken fırlattığı mızraklardır," dedi yumuşakça. "Kanıtlanmış meteorolojik gerçek. Şimşekten yararlanamazsın."

"Biliyorum," dedi Rincewind sefil bir halde. "Bu savdaki kusur da bu işte."

Cin başını salladı ve ikonografin derinliklerinde kayboldu. Birkaç dakika sonra Rincewind'in

burnuna kızaran et kokuları geldi. Midesi bu işkenceden büzüşene dek bekledi, sonra kutunun üzerine tıkladı. Cin tekrar görüldü.

Rincewind ağzını açmaya fırsat bulamadan, "Söylediğini düşünüyordum," dedi. "Şimşeğe boyunduruk vursan bile nasıl yük çekinebilirsin ki?"

"Sen neden bahsediyorsun, yahu?"

"Şimşekten. Şimşek sadece yukarı aşağı hareket eder. Sense düz gitmesini istersin, yukarı aşağı değil. Her neyse, zaten boyundurğunu da yakar."

"Şimşek uranımda bile değil! Boş mideyle nasıl düşünebilirim?"

"Öyleyse bir şeyler ye. Mantık bunu gerektirir."

"Nasıl? Ne zaman kıpırdasam Allanın cezası sandık menteşelerim gıcırdatıyor!"

İşareti alan Sandık kapağını ağzına kadar açtı. "Gördün mü?"

"Seni ısırmaya çalışmıyor," dedi cin. "İçinde yiyecek var. Açlıktan ölürsen işine yaramazsın."

Rincewind, Sandık'ın karanlık derinlerine baktı. Gerçekten de, kutu ve altın torbalan kargaşasının ortasında birkaç şişe ve yağlı kâğıda sarılmış paket vardı. Kinik bir kahkaha attı, doğru uzunlukta bir odun parçası bulana kadar terk edilmiş iskelede aptal aptal dolandı, sonra odunu mümkün olduğu kadar nazik bir biçimde sandıkla kapak arasındaki aralığa kama gibi soktu ve düz paketlerden birini çıkardı.

İçinde, elmas ağacı kadar katılaşmış bisküviler vardı.

"Alla'ın ezası," diye mırıldandı, dişlerine ufla-yarak.

"Kaptan Sekizpanter Gezgin'in Kepeklileri oluyorlar, kendileri," dedi cin, kutusunun kapı holünden. "Denizde birçok hayatı kurtarmıştır."

"Aa, tabii. Bisküvileri sal olarak mı kullanıyorsunuz, yoksa köpekbalıklarına atıp batışlarını mı seyrediyorsunuz? Şişelerde ne var? Zehir mi?"

"Su."

"Ama su her yerde var. Niye yanında su getirmek istedi ki?"

"Güven meselesi."

"Güven mi?"

"Evet. İşte burada güvenmediği şey bu, yani su. Anladın mı?"

Rincewind bir şişeyi açtı. İçindeki sıvı su olabilirdi. Düz, boş bir tadı vardı, yaşam izi yoktu. "Ne kokuyor, ne de tadı var," diye homurdandı.

Sandık küçük bir gıcırta çıkardı ve Rincewind'in dikkatini çekti. Rincewind'in doğaçlama kamasını kum bir somun ekmek gibi öğüterek dozu ayarlanmış bir tehdit ve tembel bir edayla yavaşça kapağını kapattı.

"Tamam, tamam," dedi. "Düşünüyorum."

Ymor'un karargâhı, Kırağı Caddesi'yle Don Sokağı'nın köşesindeki Eğilen Kuledeydi. Gece yarısında, gölgelerde dolanan yalnız nöbetçi yukarıya, çakışan gezegenlere baktı ve aylak bir biçimde, kendi geleceği için neleri müjdeliyor olabileceklerini merak etti.

Bir sivrisineğin esneyişini andıran çok hafif bir ses oldu.

Nöbetçi boş sokağa doğru baktı ve birkaç metre ötede çamurda duran bir şeyin üzerindeki ayın parıltısını fark etti. Yerden aldı. Ayın ışığı altın üzerinde parıladı ve nefes alışını neredeyse sokak boyunca yankılanacak denli şiddetlendi.

Hafif bir ses daha duyuldu ve başka bir madeni para sokağın diğer yanındaki su birikintisine yuvarlandı.

Tam onu yerden almıştı ki, biraz ötede başka bir tane belirdi, hâlâ dönüyordu. Altının, yıldızların billurlaşmış ışığından oluştuğunun söylendiğini anımsadı. Şimdiye dek altın kadar ağır bir şeyin gökten doğal olarak düşebileceği düşüncesinin doğruluğuna hiç inanmamıştı.

Karşı sokağın ağzına geldiğinde bir miktar daha düştü. Hâlâ torbasındaydı, bir sürü vardı ve Rincewind, bütün ağırlığıyla kafasına indirmişti.

Nöbetçi ayıldığında, kendisini, boğazına bir kılıç dayamış olan deli bakışlı bir sihirbazın yüzüne bakarken buldu. Karanlıkta bir şey de bacağını sımsıkı tutuyordu.

Sıkanın, eğer isterse, çok daha sert sıkabileceğim ima eden, moral bozan bir sıkıştı bu.

"Zengin yabancı nerede?" diye tısladı sihirbaz. "Çabuk!"

"Bacağı mı tutan nedir?" dedi adam, sesinde bir endişe tonuyla. Kıvrılarak kurtulmaya çalıştı. Basınç arttı.

"Bilmek istemezsin," dedi Rincewind. "Buraya kulak ver, lütfen. Yabancı nerede?"

"Burda değil. Broadman'ın yerinde tutuyorlar! Herkes onu arıyor! Sen Rincewind'sin, değil mi? Kutu -insanları ısırarak kutu- hahayırhahayırha... lütfen..."

Rincewind gitmişti. Nöbetçi, görünmeyen bacak-sıkıcının -ya da şimdi korkmaya başladığı gibi, kutunun- sıkışını gevşettiğini hissetti. Sonra, ayağa kalkmaya uğraşırken, büyük ve ağır, kare şeklinde *bir şey* karanlığın içinden gülle gibi kendisine çarptı ve sihirbazın ardından fırladı. Yüzlerce minik ayağı olan bir şeydi bu.

Yanında ev yapımı konuşma kılavuzundan başka bir yardımcısı olmayan İkiçiçek, Broadman'e *skor-tanın* gizemlerini anlatmaya çalışıyordu. Şişman hancı ilgiyle dinliyor, küçük, siyah gözleri pırıldıyordu.

Masanın diğer ucunda Ymor hafif bir keyifle izliyor, arada bir tabağındaki kırıntılarla kuzgunlarından birini besliyordu. Withel ise yanında, bir aşağı bir yukarı odayı arşınıyordu.

"Fazla endişeleniyorsun," dedi Ymor, gözlerini karşısındaki iki adamdan ayırmaksızın. "Hissedebiliyorum bunu, Stren. Kim bize burada saldırmaya cesaret edebilir ki? Sokak

sihirbazı gelecektir. Öyle korkak ki, başka şansı yok. Ve pazarlık etmeye kalkışacaktır. O zaman onu ele geçireceğiz. Altını da. Sandığı da."

Wither'ın tek gözü parladı ve bir yumruğuyla siyah eldivenli diğer elinin avcunu şaklattı.

"Diskin bütününde bu kadar akıllı armut ağacı olduğu kimin aklına gelirdi?" dedi. "Nerden bilebilirdik?"

"Fazla endişeleniyorsun, Stren. Eminim bu defa daha başarılı olabilirsin," dedi Ymor keyifle.

Teğmen yüzünü buruşturarak hırıltıyla burnundan nefes verdi ve adamlarına gözdağı vermek için odanın diğer tarafına doğru seğirtti. Ymor turisti seyretmeye devam etti.

Tuhaftı, fakat küçük adam, durumunun ciddiyetini anlamış gibi görünmüyordu. Ymor, birçok kez onun derin bir tatmin ifadesiyle odayı kolaçan ettiğini fark etmişti. Uzun bir süredir de Broadman'le konuşuyordu ve bir kâğıt parçasının el değiştirdiğini görmüştü. Ve Broadman yabancıya birkaç madeni para vermişti. Tuhaftı.

Broadman kalkıp badi badi yürüyerek Ymor' un sandalyesinin yanından geçerken hırsızustasının kolu çelik bir yay gibi fırladı ve şişman adamı önlüğünden yakaladı.

"Neydi bütün bunlar böyle, dostum?" dedi Ymor alçak bir sesle.

"Hi-hiçbir şey. Sadece özel işler, bir tür."

"Dostlar arasında sır olmaz, Broadman."

"Hıhı. Şey, aslında ben de ne olduğundan pek emin değilim. Bir tür bahis, işte," dedi hancı, heyecanlı bir sesle. "*Skor-ta*, deniyormuş. Patlak Davul'un yanıp kül olmayacağına dair bir çeşit bahis."

Ymor, ta ki Broadman'in gözü korku ve utançtan seğirene dek, gözünü ondan ayırmadı. Sonra da hırsızustası güldü.

"Bu eski, kurt yeniği kav yığını mı?" dedi. "Adam delirmiş olmalı."

"Evet, ama parayla delirmiş. Dediğine göre şu anda -adı şimdi aklıma gelmiyor sözcüğün, B ile başlıyor, risk parası diyebilirsiniz- elinde olduğuna göre, Agate İmparatorluğu'ndaki patronları parayı ödeyecekmiş. Eğer Patlak Davul yanıp kül olursa. Yanacağını umduğumdan değil de. Yanacağını. Patlak Davul'un, yani. Demek istediğim, evim gibidir, Davul benim. .

"Hepten salak da değilmişsin, öyle mi?" dedi Ymor ve hancıyı itip uzaklaştırdı.

Kapı, menteşeleri üzerinde dönerek hızla geriye fırladı ve duvara vurdu.

"Hey, o kapı benim kapım!" diye haykırdı Broadman. Sonra merdivenlerin tepesinde duranın kim olduğunu anladı ve siyah, kısa bir ok vınlayarak odayı kat edip trunk diye ahşaba saplanmaya kılıpayı kala, kendini masanın arkasına attı.

Ymor elini dikkatle kıpırdatıp bir kulplu maşrapaya daha bira doldurdu.

"Bana katılmaz mısın, Zlorf?" dedi düz bir sesle. "Şu kılıcı da yerine sok, Stren. Zlorf Bezayaklı

dostumuzdur."

Katiller Loncası'nın başkanı üfleç silahını elinde maharetle çevirip yağ gibi tek bir hareketle kılıfına soktu.

"Stren!" dedi Ymor.

Siyahlar giymiş hırsız tısladı ve kılıcını kınına yerleştirdi. Fakat elini kabzasından, gözlerini de katilden ayırmadı.

Kolay değildi. Katiller Loncası'nda terfi, çekişmeli bir sınavla olurdu, en zoru da Pratik bölümdü -zaten tek bölüm vardı. Durum böyleyken, Zlorf'un suratı, birçok yakın çarpışmanın sonucunda, façayla kaplı bir kösele şeridine dönmüştü. Zaten daha önce de pek yakışıklı değilmiş galiba -Zlorf'un büyük ölçüde kukuletalar, pelerinler ve gece kol gezmelerini içeren bir meslek seçmesinin, ailesinin kanında gündüzden korkan bir ifritlik olmasından kaynaklandığı söyleniyordu. Bunu Zlorf'un kulak eriminde söyleyenler, eve kulaklarını şapkalarında taşıyarak dönerlerdi.

Zlorf merdivenlerden indi, ardından da bir sürü katil. Ymor'un tam karşısına gelince, "Turist için geldim," dedi.

"Senin bu işle ilgin var mı, Zlorf?"

"Evet. Grinjo, Unnond -alın onu."

Katillerin ikisi öne çıktı. Sonra Stren önlerine geçti, kılıcı, aradaki hava boşluğunu geçmek zorunda kalmaksızın bir anda gırtlaklarından bir iki santim uzaklıkta beliriverdi.

"Herhalde sadece birinizi öldürebilirim," diye mırıldandı, "ama kendinize sormanızı öneririm -hanginizi?"

"Yukarı bak, Zlorf," dedi Ymor.

Bir sıra uğursuz, sarı göz, çatı kirişlerinin karanlığından aşağıyı kesiyordu.

"Bir adım daha atarsan buradan, geldiğin andakinden daha az gözbebeğiyle çıkarısın," dedi hırsızustası.

"Onun için otur da bir içki iç Zlorf ve şu işi mantıklı konuşalım. Bir anlaşmamız var sanıyordum. Sen soygun yapmayacaktın, ben öldürmeyecektim. Para için, yani," diye ekledi kısa bir suskunluğun ardından.

Zlorf sunulan birayı aldı.

"Eee?" dedi. "Ben onu öldüreyim. Sen de sonra soyarsın. Şurdaki komik görünüşlü olan mı?"

"Evet."

Zlorf gözlerini dikip İkiçiçek'e baktı, İkiçiçek ise sırtıttı. Omuz silkti. Zamanını insanların diğer insanların ölmesini niye istediklerini merak etmekle harcamazdı pek. Ekmek parasıydı işte.

"Müşterin kim, sorabilir miyim?" dedi Ymor.

Zlorf bir elini kaldırdı. "Lütfen," diyerek teessüfte bulundu. "Meslek ahlakı gereği."

"Elbette. Aklıma gelmişken-"

"Evet?"

"Sanırım dışarda birkaç korumam var-"

"Vardı."

"Birkaç tane de sokağın karşısındaki kapı girişinde-"

"Geçmişte kaldı."

"Çatıda da iki okçum vardı."

Zlorf'un suratından, kötü sürülmüş bir tarlanın üzerinden geçen son güneş ışığı misali bir şüphe bulutu geçti.

Kapı şiddetle açıldı ve yanında duran katilde ciddi hasara sebep oldu.

"Şuna bir son verin!" diye çınladı Broadman, masasının altından.

Zlorf ve Ymor eşikte duran silüete baktılar. Kısa boylu, şişman ve zengin giyimliydi. Çok zengin giyimliydi. Arkasında bir sürü uzun boylu, iriyarı karaltı belirdi. Çok iri, *tehditkâr* karaltılar

"Bu da kim?" dedi Zlorf.

"Onu tanıyorum," dedi Ymor. "Adı Rerpftir. Pirinç Köprü yakınındaki İnleyen Çanak'ı işletir. Stren -bitir işini."

Rerpf yüzüklü bir el kaldırdı. Beş on tane dalyan gibi ifrit eğilip kapıdan geçerek şişman adamın iki yanında ışıktan gözlerini kırpiştırarak dikilince, Stren Withel yarı yolda duraksadı. Kavun iriliğinde kaslar, kollarında un çuvalları gibi şişkin duruyorlardı. Her ifritin elinde çift başlı bir balta vardı. Baş ve işaret parmaklarının arasında.

Broadman saklandığı yerden patladı, yüzünü öfke kaplamıştı.

"Dışarı!" diye haykırdı. "Çıkarın şu ifritleri buradan!"

Hiç kimse kıpırdamadı. Oda birden sessizleşti. Broadman çabucak etrafına baktı. Kime ne söylediğini anlamaya başladı. Dudaklarından bir inilti çıktı, kaçabildiğine memnun.

Tam ifritlerden biri, but büyüklüğündeki elinin tembel bir hareketiyle, baltasını oda boyunca savurmuştu ki, Broadman, kilerine inen koridora ulaştı. Kapının çarpılması ve hemen ardından balta çarptığında ikiye ayrılması tek bir seste buluştular.

"Lanet olsun!" dedi Zlorf Bezayaklı.

"Ne istiyorsunuz?" dedi Ymor.

"Tüccarlar ve Esnaflar Loncası adına buradayım," dedi Rerpf düz bir sesle. "Çıkarlarımızı konmak için, diyebilirsiniz. Yani küçük adamı."

Ymor kaşlarını kırıştırdı.

"Affedersiniz," dedi. "Tüccarlar Loncası dediniz, galiba."

"Ve esnaflar." diye katıldı Rerpf. Şimdi arkasında daha fazla ifrite ek olarak, Ymor'un hayal meyal hatırladığı beş on tane de insan vardı. Belki de onları tezgâh ve barların arkasında görmüştü. Gölgemsi silüetler, çoğunlukla -kolayca göz ardı edilen, kolayca unutulmuş. Beyninin gerisinde kötü bir his büyümeye başladı. Kızgın bir koyunla karşılaşan bir tilki olmanın nasıl bir şey olabileceğini düşündü. Üstelik de koyunun kurtları işe koşabilecek parası vardı.

"Bu -Lonca- ne zamandan beri var, öğrenebilir miyim?" dedi.

"Bu öğleden sonra bu yana," dedi Rerpf. "Ben turizmden sorumlu loncabaş yardımcısıyım."

"Bu sözünü ettiğiniz turizm ne oluyor?"

"Aaa, pek emin değiliz..." dedi Rerpf. Sakallı, yaşlı bir adam loncabaşının omzunun üzerinden kafasını uzatıp gıdıkladı, "Morporklu şarap satıcıları adına konuşuyorum, Turizm, iş demektir. Anladınız mı?"

"Yani?" dedi Ymor soğukça.

"Yani," dedi Rerpf, "çıkarlarımızı koruyoruz, dediğim gibi."

"Hırsızlar DIŞARI, hırsızlar DIŞARI!" diye gıdıkladı ihtiyar dostu. Beş on kişi daha katıldı tempo tutmaya. Zlorf sıırttı. "Ve katiller," diye tempo tuttu ihtiyar. Zlorf homurdandı.

"Akla da yatkın," dedi Rerpf. "İnsanlar soyup ortalığı kan gölüne çevirirlerse, nasıl bir izlenimle ayrılır ziyaretçiler? Siz çıkıp, sayısız tarihî ve medenî değerlerimizi ve de birçok tuhaf geleneğimizi görmek için onca yol tepin, sonra da sokağın birinde cansız uyanın ya da Ankh'ın sularında sürüklenirken ne kadar iyi zaman geçirdiğinizi nasıl anlatabilirsiniz? Gelin cesaretle karşılayalım bunu, zamanla birlikte değişmek zorundasınız."

Zlorf ve Ymor'un bakışları karşılaştı.

"Zorundayız, değil mi?"

"Hadi öyleyse, değişelim, kardeşim," diye katıldı Zlorf. Üfleç silahını bir hamlede ağzına götürdü ve en yakındaki ifrite bir ok yolladı. İfrit kendi etrafında döndü, baltasını savurdu, baltası katilin kafasının üzerinden vınlıyarak geçti, onun arkasındaki şanssız bir hırsıza saplandı.

Rerpf eğilerek arkasındaki bir ifritin demirden, dev yayını kaldırıp mızrak uzunluğunda bir oku en yakındaki katile atmasını sağladı. Bu başlangıçtı...

Uzak oktarindeki -sekizinci renkteki, Hayal gücünün pigmentindeki- radyasyonlara duyarlı olanların başkalarının göremediği şeyleri görebildiğinden daha önce söz edilmişti.

İşte durum böyleyken, Rincewind, Morpork'un kalabalık, meşaleyle aydınlatılmış akşam pazarlarında, düşe kalka ardından gelen Sandık ile birlikte, acele içinde kalabalığın arasından geçerken, uzun boylu karanlık bir silüetle çarpıştı. Birkaç uygun küfür savurmak için döndü ve Ölüm'ü gördü.

Ölüm olması gerekirdi. Başka hiç kimse boş göz çukurlarıyla dolaşmazdı ortalıkta ve tabii ki omzundaki tırpan da diğer bir kanıttı. Rincewind dehşet içinde bakakalmışken, flört eden ve özel bir şakaya gülmekte olan bir çift, hiç de farkına varmaksızın tam da hayaletin içinden geçerek dümdüz yürüdüler.

Ölüm, kıpırdayabilen hiçbir uzvu olmayan bir yüzde mümkün olabileceği kadarıyla, şaşırmış gibi göründü.

RINCEWIND Mİ? dedi Ölüm, yerin dibinde çarpılan kurşun kapılar kadar derin ve ağır tonlarla.

"İh," dedi Rincewind, bu gözsüz bakışlardan kaçmaya çalışarak.

FAKAT NİYE BURADASIN SEN? (Eski dağların altında, solucanların kol gezdiği derinliklerde güm, güm etti lahit kapakları...)

"Hı, niye olmayacaktım?" dedi Rincewind. "Her neyse, eminim yapılacak bir sürü işin vardır, onun için izin verirsen..."

BENİMLE ÇARPIŞTIĞINA ŞAŞIRDIM, RINCEWIND, ÇÜNKÜ SENİNLE TAM DA BU GECE BİR RANDEVUM VAR.

"Yo, hayır-"

TABİİ, BÜTÜN BU OLAYDAKİ CAN SIKICI YAN ŞU Kİ, BEN SENİNLE PSEPHOPOLOLİSTE BULUŞMAYI BEKLİYORDUM.

"Ama orası beş yüz mil uzakta!"

BÜTÜN SİSTEMİN YİNE ALT ÜST OLDUĞUNU SÖYLEMENE GEREK YOK BANA, BUNU GÖREBİLİYORUM. BAKSANA, HİÇ OLASILIK YOK MU SENİN-?

Rincewind, elleri korunmak üzere önünde açık bir halde gerisin geri uzaklaştı. Yakındaki bir sergide kum balık satan bir adam bu deliyi ilgiyle izliyordu.

"Kesinlikle olmaz!"

SANA ÇOK HIZLI BİR AT ÖDÜNÇ VEREBİLİRİM.

"Hayır!"

CANIN HİÇ YANMAZ.

"Hayır!" Rincewind arkasını dönüp kaçtı. Ölüm, onun gidişini izledi ve acı bir ifadeyle omuz silkti.

GEBER E Mİ, dedi Ölüm. Döndü ve balık satıcısını fark etti. Hırılarak kemikli bir parmağını

uzattı ve adamın kalbini durdurdu, fakat bundan pek gurur duymadı.

Ardından, o gece daha geç vakitte ne olacağını hatırladı Ölüm. Ölüm'ün gülümsediğini söylemek pek de doğru olmazdı, çünkü zaten yüz hatları ister istemez kireçli bir sırtış şeklinde donuktu. Ancak, bir veba çukuru denli neşeli bir halde ufak bir şarkı mırıldanmaya koyuldu -arada sadece oradan geçmekte olan bir mayısböceğinin canını ve balık tezgâhının altına saklanmış olan bir kedinin (bütün kediler oktarini görebilirler) canlarının dokuzda birini almak için duraklayarak-topuklarının üzerinde döndü ve Patlak Davul'a doğru yola koyuldu.

Kısa Sokak, aslında Morpork'un en uzun sokaklarından biridir. Telkâri Sokak, onun dönme-yönündeki ucunu T harfinin şapkası gibi keser ve Patlak Davul öyle bir yerdedir ki, sokağın tamamını boydan boya görür.

Kısa Sokak'ın en ucunda koyu renkli bir dikdörtgen, yüzlerce minik ayağının üzerinde yükselip koşmaya başladı. Başta yalpalayan bir tırıstan hızlı gitmiyordu, ancak sokağı yarılacağına ok gibi hızlanmıştı...

Daha karanlık bir gölge, kapıyı tutan iki ifritin birkaç metre ötesinde, duvar boyunca santim santim ilerliyordu. Rincewind terliyordu. Eğer ke-merindeki özel hazırlanmış torbaların hafif şingirtisini duydularsa...

İfritlerden biri parmağıyla meslektaşının omzuna dokundu, birbirine vurulan iki çakıl taşı gibi bir ses çıktı. Yıldızların aydınlattığı sokağı işaret etti...

Rincewind saklandığı yerden ok gibi fırladı, döndü ve yükünü Davul'un en yakın penceresinden içeri savurdu.

Withel torbanın gelişini gördü. Torba, odada yay çizerek havada yavaşça döndü ve bir masanın kenarında patladı. Bir an sonra, altın paralar zeminde yuvarlanıp parıldıyordu.

Oda, hafif altın sesleri ve yaralıların inlemelerini saymazsak, aniden sessizleşti. Withel dövüşmekte olduğu katili bir küfür savurarak öldürdü. "Bir hile bu!" diye haykırdı. "Kimse kımıldamasın!"

Altmış adam ve bir düzine ifrit, hareketlerinin ortasında donup kaldılar.

Sonra, kapı üçüncü kez patlayarak açıldı. İki ifrit aceleyle girdiler, kapıyı vurup kapattılar, ağır kapı sürgüsünü indirerek merdivenleri inip tüydüler.

Dışardan, ani bir koşan-ayaklar kreşendosu duyuldu. Ve kapı son kez açıldı. Aslında patladı, büyük kapı sürgüsü odanın uzak ucuna doğru uçtu ve çerçevesi de söküldü.

Kapı ve çerçevesi bir masanın üzerine indi ve masa kıymıklara ayrılıp dağıldı. İşte o zaman, donup kalmış olan kavgacılar, ahşap yığınının ortasında başka bir şey olduğunu fark ettiler. Bu şey bir kutuydu ve etrafındaki darmadağınık kerestelerden kurtulabilmek için kendini deli gibi sallıyordu.

Rincewind, mahvolmuş kapı ağzında belirdi ve altın bombalarından birini daha fırlattı. Torba duvara çarptı, paralar yağmur gibi ortalığa saçıldı.

Aşağıda, kilerde, Broadman yukarı baktı, kendi kendine mırıldanıp işine devam etti. Broadman'ın bütün mihverkişi mum stoğu, çıra stoğuyla karışık bir halde yere serpilmiş durumdaydı. Şimdi de bir lamba yağı variline saldırıyordu.

"Skor-ta," diye mırıldandı. Yağ büyük bir hızla akıyor, ayaklarının çevresinde girdap oluşturuyordu.

Withel kasırğa gibi hareket ederek odayı geçti, suratını hiddet kaplamıştı. Rincewind dikkatle nişan alıp bir altın torbasıyla hırsızın tam göğsüne patlattı.

Ama şimdi Ymor bağırmaya başlamış, suçlar bir halde parmağıyla işaret ediyordu. Kirişlerin arasındaki tüneğinden çıkan bir kuzgun, açık pençeleriyle ışıldayarak sihirbazın üzerine dalışa geçti.

Başaramadı. Yaklaşık yarı yoldayken, Sandık kıymık yatağından havaya sıçradı, boşlukta bir an kapağını açtı ve hızla kapattı.

Yumuşak bir hareketle yere kondu. Rincewind, kapağının tekrar hafifçe açıldığını gördü. Bir palmiye yaprağı denli büyük, maun ağacı denli kırmızı bir dilin, birkaç tane başıbozuk tüyü yalayıp yutmasına yetecek kadar bir süre.

Aynı anda büyük tekerlek şamdanlık tavandan düştü ve odayı karanlığa boğdu. Rincewind kendisini bir yay gibi büzüp sıçradı ve bir kalasa tutunup kendisini çatının göreceli güvenliğine fırlattı, gücü kendisini şaşırtmıştı.

"Heyecanlı, değil mi?" dedi kulağının yanı başında bir ses.

Aşağıda, hırsızlar, katiller, ifritler ve tüccarlar, hepsi de hemen hemen aynı anda, ayak basılacak yerleri altın paralar tarafından tehlikeli kılınmış ve yarı karanlıkta birden tehditkâr görünen şekiller arasında, son derece korkunç olan bir şeyi de içinde bulunduran bir odada bulduklarını anladılar. Hep birlikte kapıya yöneldiler, ama kapıyı iki düzine ayrı yerde hatırlıyorlardı.

Bu kargaşanın yukarısında Rincewind, İkiçiçek'e baktı.

"Sen mi söndürdün ışıkları?" diye tısladı.

"Evet."

"Peki yukarıda ne arıyorsun?"

"Herkesin yoluna çıkmasam iyi olur, diye düşündüm."

Rincewind bunu düşündü. Söyleyebileceği pek bir şey varmış gibi görünmüyordu. İkiçiçek ekledi: "Gerçek bir kavga! Düşlediğim her şeyden daha iyi! Sence onlara teşekkür etmeli miyim? Yoksa sen mi ayarladın bunu?"

Rincewind aval aval baktı ona. "Artık insek iyi olacak, sanırım," dedi boş bir sesle. "Herkes gitmiş."

İkiçiçek'i darmaduman olmuş zemin boyunca sürükledi ve merdivenlerden çıkardı. Gecenin

son anlarına çıktılar. Hâlâ birkaç yıldız vardı, ama ay alçalmıştı ve kenaryönünde soluk gri bir kızarma başlamıştı. En önemlisi, sokak boştu.

Rincewind etrafı kokladı.

"Yağ kokusu alıyor musun?" dedi.

Sonra gölgelerden Withel fırladı ve Rincewind'in ayağına çelme taktı.

Kiler merdivenlerinin tepesinde, Broadman diz çökmüş çıra kumsuyla uğraşıyordu. Kutu nemlenmişti.

"O Allah'ın cezası kediye geberteceğim," diye homurdandı ve el yordamıyla, normalde kapının yanındaki rafta duran yedek kutuyu arandı. Kayıptı. Broadman kötü bir laf etti.

Tam yanında, yakılmış şamalı bir fitil belirdi.

İŞTE, AL BUNU.

"Teşekkürler," dedi Broadman.

BİR ŞEY DEĞİL.

Broadman şamalı fitili merdivenlerden aşağı fırlatmaya gitti. Eli boşlukta duraksadı. Fitile baktı, kaşlarını buruşturdu. Sonra geriye döndü ve ortalığı aydınlatmak için fitili havaya kaldırdı. Fazla ışık yaymadı, ama karanlığa bir şekil vermeye yetmişti...

"Yo, hayır-" diye nefes alıp verdi.

EVET, EVET, dedi Ölüm.

Rincewind yere yuvarlandı.

Bir an Withel'in kendisini oracıkta harcayacağını düşündü. Ama durum daha da kötüydü. Ayağa kalkmasını bekliyordu.

"Bakıyorum bir kılıcın var, sihirbaz," dedi yavaşça. "Sana önerim, ayağa kalk da ne kadar iyi kullandığını görelim."

Rincewind cesaret edebildiği kadar yavaşça ayağa kalktı, bir asır ve birkaç saat kadar önce nöbetçiden aldığı kısa kılıcı kemerinden çıkardı. Withel'in kıl inceliğindeki uzun kılıcının yanında kısa, kör bir bıçak gibi kalıyordu.

"Ama ben kılıç kullanmayı bilmem ki," diye sızlandı.

"Güzel."

"Sihirbazların keskin silahlarla öldürüleceğini bilirsin," dedi umutsuzca.

Withel soğuk soğuk gülümsedi. "Öyle duymuştum," dedi. "Deneyip görmeyi dört gözle bekliyorum." Hamle yaptı.

Rincewind darbeyi büyük bir şansla karşıladı, şok nedeniyle eli birden fırladı, ikinci darbeyi tesadüf eseri çeldi ve üçüncü, tam kalp yüksekliğinde elbisesine girdi.

Bir şingirtı duyuldu.

Withel'in zafer hırlaması boğazında kaldı. Kılıcı geri çekip tekrar korku ve suçluluktan kaskatı kesilmiş olan sihirbaza doğru savurdu. Bir şingirtı daha oldu ve sihirbazın elbisesinin eteğinden altın paralar saçılmaya başladı.

"Demek altın kanıyorsun, ha?" diye tısladı Withel. "Bakalım o arapsaçı sakalına da altın sakladın mı, seni küçük-"

Son hamle için kılıcını geri çektiğinde, Patlak Davul'un girişinde alazlanan somurtkan kızartı titreşip sönükleşti ve kükreyen bir alev topu gibi patladı. Duvarları dışarıya şişerek dağıldı ve çatıyı otuz metre havaya fırlattı, kor kiremitler damla damla saçıldı.

Withel, cesareti kırılmış bir halde, kaynayan alevlere bakakaldı. Rincewind de atıldı. Hırsızın kılıç tutan elinin altına doğru eğildi ve kendi kılıcını yay çizerek öyle bir beceriksizlikle nişanladı ki, adama dümdüz vurdu ve sihirbazın elinden fırladı. Kıvılcımlar ve alevli yağ damlaları yağmur gibi yağarken, Withel zırhlı eldiven bulunan iki eliyle uzanıp Rincewind'i boynundan yakaladı ve aşağıya bastırdı.

"Sen yaptın bunu!" diye bağırdı. "Sen ve düzenbazlık dolu kutun!"

Başparmağı Rincewind'in nefes borusunu buldu. Buraya kadar, diye düşündü sihirbaz. Her nereye gidiyorsam, buradan daha kötü olamaz...

"Affedersiniz," dedi İkiçiçek.

Rincewind boğazını sıkan ellerin gevşediğini hissetti. Ve Withel yüzünde mutlak bir nefret ifadesiyle yavaşça doğruldu.

Parıldayan bir kor parçası sihirbazın üzerine düştü. Aceleyle üzerinden silkeledi ve ayağa fırladı.

İkiçiçek hırsızın arkasına geçmiş, adamın kendi iğne uçlu kılıcının ucunu beline dayamıştı. Rincewind gözlerini kıstı. Elini elbisesine soktu, sonra da elini yumruk şeklinde çıkardı.

"Kıpırdama," dedi.

"Doğru mu yapıyorum bunu?" dedi İkiçiçek, endişeyle.

"Eğer kıpırdarsan ciğerini deşeceğini söylüyor," diye serbest çeviri yaptı Rincewind. "Şüpheliyim," dedi Withel. "Bahse var mısınız?"

"Hayır."

Withel turiste dönmek için kendini kastığında Rincewind yumruğu savurdu ve hırsızın çenesine oturttu. Withel bir an şaşkın gözlerle ona baktı ve sonra sessizce çamura yuvarlandı.

Sihirbaz sızlayan yumruğunu açtı ve altın paralar zonklayan parmaklarının arasından süzüldü. Yerde yatan hırsıza baktı.

"Belasını buldu," dedi soluk soluğa.

Yukarıya baktı ve başka bir kor parçası boynuna inince çılgığı bastı. Alevler caddenin her iki yanındaki çatılarda ilerliyordu. Etraftaki insanlar eşyalarını sokağa atıyorlar ve duman içindeki ahırlardan atları çıkarıyorlardı. Eskiden Davul olan beyaz kor volkandaki bir başka patlama, mermer bir ocak rafını tırpan gibi havaya fırlattı.

"Tersyön Kapısı en yakın çıkış!" diye bağırdı Rincewind, çöken çatı kirişlerinin çatırtısını bastıran bir sesle. "Haydi!"

İkiçiçek'in isteksiz kolunu yakaladı ve sokağın aşağısına doğru çekmeye başladı.

"Sandığım-"

"Başlatma sandığından! Burda daha fazla kalırsan, sandığa ihtiyacının olmayacağı bir yere gidersin! Kıpırda!" diye haykırdı Rincewind.

Bölgeyi terk eden ürkmüş ahalinin arasından geçerek koşmaya devam ettiler, bu arada sihirbaz, serin şafak havasını ağız dolusu ciğerlerine dolduruyordu. Kafasına bir şey takılmıştı.

"Bütün mumlar sönmüştü, eminim," dedi. "Öyleyken Davul nasıl oldu da tutuştu?"

"Bilmiyorum," diye inledi İkiçiçek. "Çok yazık, Rincewind. Çok da iyi anlaşıyorduk."

Rincewind şaşkın bir halde durdu, o yüzden başka bir sığınmacı ona çarptı ve bir küfür savurarak döne döne gitti.

"Anlaşıyor muydunuz?"

"Evet, muhteşem bir grup insandı onlar, diye düşünmüştüm -lisan biraz sorun oluyordu, partilerine katılmam için öyle ısrar ettiler ki, hayırı cevap kabul etmiyorlardı- gerçekten dostcanlısı insanlardı..."

Rincewind onu düzeltmeye kalkıştı, sonra nasıl başlayacağını bilemediğini anladı.

"İhtiyar Broadman için yıkım demek bu," diye devam etti İkiçiçek. "Her şeye rağmen akıllıydı. İlk primi için ödediği *rhinu* hâlâ bende."

Rincewind prim kelimesinin anlamını bilmiyordu, ama kafası hızlı çalışıyordu.

"Davul'u *skor-taladın* mı?" dedi. "Broadman'le yanmayacağına dair bahse mi girdin?"

"Ah, evet. Standart değer biçme. İki yüz *rhinu*. Niye sordun?"

Rincewind dönüp hızla kendilerine yaklaşmakta olan alevlere baktı ve iki yüz *rhinuya* Morpork'un ne kadarının satın alınabileceğini merak etti. Oldukça büyük bir bölümünün alınabileceğine karar verdi. Ama şimdi sırası değildi, alevlerin yayılışına bakılacak olursa...

Kafasını eğip turiste baktı.

"Seni-" diye başladı ve Trob dilindeki en kötü sözcük için hafızasını yokladı; minik, mutlu Troblu doğru dürüst küfür etmeyi bilmiyordu.

"Seni-" diye tekrarladı. Başka bir aceleci siluet çarptı, sırtındaki kılıç Rincewind'i kılıpayı

sıyırıp geçti.

Rincewind'in işkenceye uğramış sinirleri patladı.

"Seni küçük (bakırdan bir burun halkası takmış, şiddetli bir kasırga sırasında ayağında ayaklıklarla Ramamaha Dağı'nda dikilen ve Şimşek Tanrıçası Alohura'nın suratının hastalıklı bir uloroaha köküne benzediğini haykıran adam)!"

SADECE İŞİMİ YAPIYORUM, dedi siluet, sinsisi uzaklaşırken.

Her bir sözcük, mermer kalıpları denli ağır döküldü; üstelik, Rincewind, bunları tek işitenin kendisi olduğundan emindi.

İkiçiçek'i tekrar yakaladı.

"Gidelim buradan!" dedi.

Ankh-Morpork'taki yangının ilginç bir yan etkisi *skor-ta* poliçesi ile ilgilidir. *Skor-ta* poliçesi, Patlak Davul'un harap olmuş çatısından yükselerek şehri terk etti, oluşan sıcak hava dalgasıyla ağır ağır diskdünyanın atmosferinin yükseklerine taşındı ve beş on gün sonra, yeryüzüne, birkaç bin mil ötedeki Trob adalarında bir uloroaha çalılığı üzerine indi. İlkel, güleç adalılar, poliçeye hemen bir tanrı gibi tapınmaya başladılar; bu durum, daha gelişmiş komşularını epey eğlendirdi.

Tuhaftır, sonraki birkaç yılda yağmurlar ve hasat neredeyse doğaüstü bir şekilde bereketlendi, bu da Görünmez Üniversite'nin Küçük Dinler Fakültesi'nin adalara bir araştırma ekibi göndermesine yol açtı. Söylediklerimiz çıktı sonucuna vardılar.

Rüzgârla sürüklenen yangın Davul'dan bir insanın yürüyebileceğinden daha hızlı yayılıyordu. Yüzü kızarmış ve su toplamış olan Rincewind Tersyön Kapısı'na ulaştığında, Kapı'nın keresteleri çoktan tutuşmuştu. Vardıklarında o ve İkiçiçek at sırtındaydılar -atları edinmek pek de zor olmamıştı. Kurnaz bir tüccar, atların değerlerinin elli katını istemiş ve eline bin katı tutuşturduğunda zorlukla nefes alır biçimde şaşkın kalakalmıştı.

Büyük kapı kerestelerinden birinin kıvılcımlar içinde patlayarak yere inmesine ramak kala kapıdan geçmişlerdi. Morpork çoktan alev kazanma dönmüştü.

Kızıl aydınlık yolda doludizgin ilerlerken, Rincewind başını yana çevirip canla başla ata binmeyi öğrenmeye çalışan yol arkadaşına baktı.

"Vay canına," diye düşündü. "O yaşıyor! Ben de. Kimin aklına gelirdi? Belki de şu *yeraltı ruhlarının yansıyan sesinde* bir keramet vardı." Zor bir terimdi. Rincewind, İkiçiçek'in dilindeki büyü sözcüğünün anlamı olan bu terimin ağır hecelerini gevelemeye çalıştı.

"Ekolirik?" diye denedi. "Ekrognotik? Ekognomi?"

Bu idare ederdi. Kulağa neredeyse doğru gibi geliyordu.

Nehrin aşağılarında, şehrin için için yanmakta olan son banliyösünden beş altı yüz metre uzakta, tuhaf bir dikdörtgen biçiminde ve belli ki suyla iyice ağırlaşmış bir şey tersyön kıyısındaki çamura ulaştı. Hemen bir sürü bacağını pörtletip ortaya çıkardı ve çamura

tutunmaya çalıştı.

Kendini çekerek kıyının tepesine çıkararak Sandık -Kuruma bulanmış, suyla lekelenmiş ve çok, ama çok kızgın bir halde- şöyle bir silkelenip yönünü tayin etti. Çevik bir tırısla yola koyuldu, kapağına tünemiş olan küçük ve inanılmaz çirkin resim cini merakla manzarayı seyrediyordu.

Bravd Sansar'a baktı ve kaşlarını yukarı kaldırdı.

"İşte bu kadar," dedi Rincewind. "Sandık bize yetişti, nasıl becerdiğini sormayın. Daha şarap var mı?"

Sansar boş şarap tulumunu kaldırdı. "Sanırım bu gecelik yeterince şarap içtin," dedi. Bravd alnını kırıştırdı.

"Altın altındır," dedi en sonunda. "Bir sürü altını olan bir insan nasıl olur da kendini fakir sayar? Ya fakirsindir, ya da zengin. Mantık böyle diyor."

Rincewind hıçkırdı. Mantiğa bağlı kalmayı biraz zor buluyordu. "Şey," dedi, "bence, yani, sorun şu ki, oktiron nedir bilir misiniz?"

İki maceracı kafalarını sallayıp doğruladılar. Bu acayip, gökkuşağı parıltılı metale Çember Deniz civarında neredeyse akıllı armut ağacı kadar değer verilir ve neredeyse bir o kadar da nadir bulunurdu. Oktirondan yapılmış bir iğneye sahip olan bir insan yolunu asla kaybetmezdi, çünkü diskin sihirli manyetik alanına son derece duyarlı olan ucu hep diskdünyanın Merkez'ini gösterirdi; üstelik mucizevi bir şekilde sahibinin çoraplarını da örerd.

"Yani, demek istediğim şu ki, altının da sihirli bir çekim alanı var. Parasal bir sihir bu. Ekognomi." Rincewind kıkırdadı.

Sansar ayağa kalkıp gerindi. Güneş artık iyice yükselmişti ve altlarındaki şehir sisler ve zehirli buharlarla kaplanmıştı. Altın da öyle, diye karara vardı. Bir Morporklu bile ölüm kapıya dayandığında canını kurtarmak için hazinesini terk ederdi. Hareket zamanı gelmişti.

İkiççek denen adam uyuyora benziyordu. Sansar ona baktı ve kafasını salladı.

"Şehir bizi bekler, hep öyledir ya," dedi. "Bu hoş öykü için teşekkürler, Sihirbaz. Şimdi ne yapacaksınız?" Sandık'ı süzdü. Sandık anında geri çekildi ve kapağını süratle Sansar'a doğru açıp kapattı.

"Eh, şu anda şehirden ayrılan gemi yoktur," diye kıkırdadı Rincewind. "Sanırım Chirm'e giden sahil yolunu izleyeceğiz. Ona bakmam gerekiyor, biliyorsunuz. Ama baksanıza, şey yapmadım-"

"Tamam, tamam," dedi Sansar rahatlatan bir sesle. Arkasını dönüp bir hamlede yay gibi, Bravd'ın tuttuğu atın eyerine sıçradı. Birkaç saniye içinde iki kahraman, bir toz bulutunun arkasındaki iki nokta gibi, kömür şehre doğru ilerliyorlardı.

Rincewind sersemlemiş bir halde gözlerini dikip hantal turiste baktı. İki hantal turiste. Her nasılsa, bu savunmasız halde dikilirken, boyutlar arasında dolaşan ve yanaşacak bir zihin arayan başıboş bir düşünce kayarak girip beynine yerleşti.

"İşte başıma sardığın bir bela daha," diyerek sızlandı ve arkaya doğru yığıldı.

"Deli," dedi Sansar. Birkaç metre ötede dörtnala ilerleyen Bravd, başıyla doğruladı.

"Bütün sihirbazlar düşer bu duruma," dedi. "Cıva buharından oluyor. Beyinlerini çürütüyor. Mantarlar da var, tabii."

"Yine de-" dedi kahverengi elbiseli olanı. Elbisesine elini sokup kısa bir zincire asılı altın bir disk çıkardı. Bravd kaşlarını kaldırdı.

"Sihirbaz, minik adamın, kendisine saati söyleyen bir çeşit altın diski olduğunu söylemişti," dedi Sansar.

"Açgözlülüğünü mü kabarttı, minik dostumuz? Daima uzman bir hırsızdın sen, Sansar."

"Aynen," dedi Sansar alçakgönüllü bir sesle. Diskin kenarındaki düğmeye dokundu ve kapağı birden fırlayarak açıldı.

İçeriye kapatılmış minicik cin küçük abaküsünden başını kaldırıp baktı ve kaşlarını çattı. "Saatin sekizinden on dakika eksik," diye hırladı. Kapak hızla kapandı, neredeyse Sansar'ın parmaklarını kısıtıracaktı.

Küfürü basan Sansar zaman bildirgecini fundalığa savurdu, zaman bildirgeci olasıdır ki bir kayaya çarptı. Her neyse, bir şey diskin yarılmasına sebep oldu; zaman yaratığı her ne şeytani boyuta evim diyorsa oraya kaybolurken, canlı bir oktarin parıltısı ve kükürt dumanı yayıldı.

"Niye yaptın bunu şimdi?" dedi Bravd, ancak sözcükleri duyacak kadar yakında değildi.

"Ne yaptım?" dedi Sansar. "Hiçbir şey yapmadım ben. Hiçbir şey olmadı. Haydi -fırsatları kaçırıyoruz!"

Bravd başıyla doğruladı. Birlikte atlarını döndürüp dörtnala eski Ankh şehrine ve güvenilir büyülere yöneldiler.

SEKİZLİNİN GÖNDERİLİŞİ

ÖNDEYİŞ

Diskdünya, hayal gücü daha az ama mekanik yeteneği daha büyük olan Yaraticıların yarattığı evrenlerde bulunanlardan çok daha çarpıcı manzaralar sunmaktadır.

Disk'in güneşi yörüngedeki bir aycıktan ibaret ve patlamaları da ancak kroket çemberi büyüklüğünde olmakla birlikte bu küçük kusur, Kaplumbağa Büyük A'Tuin'in muazzam görünümü üzerine yerleştirilmelidir; o A'Tuin ki diskdünya onun yaşlı ve meteorla çopurlanmış kabuğunda durmaktadır. Bazen, Sonsuzluk'un sahillerindeki yavaş yolculuğunda, ülke büyüklüğündeki kafasını geçen bir kuyruklu yıldızla çevirerek ısırır gibi yapmaktadır.

Ancak belki de bu manzaraların en çarpıcısı -çoğu beyin, A'Tuin'in müthiş galaktik büyüklüğüyle karşılaştığında buna inanmak istemediği için bile olsa- diskin denizlerinin sürekli olarak kaynayıp Kenar'dan uzaya taşıdığı Kıyışelale'dir. Ya da belki de Şelale'nin üstündeki sisli havada asılı duran ve dünyayı çevreleyen sekiz renkli Kenarkuşağı'dır. Sekizinci renk oktarindir ve güçlü güneş ışığının yoğun bir sihirli alan üzerindeki dağılma etkisinden ortaya çıkmaktadır.

Ya da belki, yine, en muhteşem manzara Merkez'dir. Orada, on mil yüksekliğindeki yeşil bir buz kulesi, bulutların arasında yükselmekte ve tepesinde, disk tanrılarının oturduğu yer olan Dunmanifestin^[3] krallığını taşımaktadır. Altlarındaki dünyanın ihtişamına rağmen, disk tanrılarının memnun olduğu çok nadirdir. Her imkânsızlık eğrisinin bir uzak ucu olması gerektiği için var olan bir dünyanın tanrısı olduğunu bilmek utanç vericidir; özellikle de insan, Yaraticıları hayal gücünden çok mekanik yeteneğe sahip dünyalarda başka boyutları görebiliyorken. Bu yüzden de kuşkusuz, disk tanrıları zamanlarını mutlakbilgiden çok birbirleriyle çekişerek geçirirler.

O gün de, sürekli gözünü açık tutmak yoluyla tanrıların şefi olan Kör Io çenesi elinde oturmuş, önündeki kırmızı mermer masada duran oyun tahtasına bakıyordu. Kör Io'nun bu ismi almasının nedeni, göz çukurlarının olması gerektiği yerde boş deri parçaları olmasıydı. Gözleri, ki çok büyük sayıdaydılar, yarı bağımsız bir biçimde kendi hayatlarını kendileri sürdürürlerdi. Beş on tanesi o anda masanın üzerinde dolanmaktaydı.

Oyun tahtası, diskdünyanın özenle işlenmiş kabartma bir karkasıydı ve üzerine kareler çizilmişti. Bir sürü iyi kopyalanmış oyun piyonu, bazı karelerin üzerinde duruyordu. Bir insan bakacak olsa, sözgelimi, bu piyonlardan ikisinin Bravd ve Sansar'a benzediğini anlardı. Diğerleri daha birçok kahramanı ve şampiyonu temsil ediyordu, zaten diskte de bunlardan yeterinden fazla vardı.

Hâlâ oyunda olanlar Io, Timsah Tanrı Offler, hafif meltemlerin tanrısı Zephyrus, Yazgı ve Leydi'ydi. Zayıf oyuncular Oyun'dan çekilmiş olduğundan tahtanın çevresine bir toplanma havası hakimdi. İlk kayıplardan biri Şans olmuştu, kahramanını bir ev dolusu silahlı cücenin (Offler'ın attığı şanslı bir zarın sonucunda) arasına sürmüştü ve kısa bir süre sonra da Gece,

Kader'le randevusu olduğunu söyleyerek oyun fişlerini nakile çevirmişti. Beş on tane küçük tanrı da batmıştı; oyuncuların omuzları üzerinden oyuna burunlarını sokuyorlardı.

Masadan şimdi ayrılacak olanın Leydi olacağına dair ek bahisler tutuşulmuştu. Kalan kayda değer son kahramanı, halen dumanı tüten Ankh-Morpork'un kalıntılarındaki bir tutam potasyumdu ve ilk sıraya sürebileceği bir piyonu da kalmamıştı.

Kör Io çeşitli delikleri zümrütlerle tıkanmış bir kafatası olan zar kutusunu aldı ve beş on tane gözü Leydi'nin üzerinde olduğu halde üç tane beş attı.

Leydi gülümsedi. Leydi'nin gözlerinin doğası buydu; parlak yeşildiler, irisleri ya da gözbebekleri yoktu ve içten parıldıyorlardı.

Piyon kutusunu karıştırırken oda sessizleşti ve iyice dibinden iki tane çekip önündeki tahtaya iki kararlı tıkırtıyla yerleştirdi. Oyuncuların geri kalanları yek-Tanrı olup bakmak için turna gibi boyunlarını ileri uzattılar.

"Dönek biğ şihigbaz ve biğ çeşit memuğ," dedi Timsah Tanrı Offler, dişlerinin arasından. "Pekâlâ, memnuniyetle!" Bir pençesiyle kemik beyazı bir yığın piyonu masanın ortasına itti.

Leydi hafifçe başını salladı. Zar kupasını aldı ve bir kaya gibi hareketsiz tuttu, fakat bütün Tanrılar, İçinde tıkırdayan üç kübü duyabiliyorlardı. Sonra da zarları zıplatarak masa boyunca fırlattı.

Bir altı. Bir üç. Bir beş.

Fakat beşe bir şeyler oluyordu. Beş on milyar molekülün rastgele çarpışmaları tarafından hırpalanan zar bir köşesi üzerine yükselip yumuşakça döndü ve yedi geldi.

Kör Io zarı aldı ve kenarlarını saydı.

"*Hadi* dedi bıkkın bir sesle. "Bırak artık hile yapmayı."

Ankh-Morpork'tan Chirm'e giden yol yüksek, beyaz ve dönemeçlidir. Dağların arasında kıvrılarak uzanan bu otuz fersahlık yol çukuru ve yarı gömülü kayalar uzantısı, narenciye ağaçlarıyla dolu serin yeşil vadilere dalar, gıcırdayan ip köprülerin üzerinden sarmaşık örülü dar geçitleri aşar ve genellikle de faydalı olmaktan ziyade pitoresktir.

Pitoresk. Sihirbaz Rincewind (Büyücülük Bölümü, Görünmez Üniversite (başarısız)) için yeni bir sözcüktü bu. Ankh-Morpork'un kömür olmuş ıkıntılarını terk edeli beri öğrenmiş olduğu birkaç şeyden biriydi. Acayip de bir diğerydi. Pitoresk -İkiçiçek'i bu sözcüğü kullanmaya esinlendiren manzarayı dikkatle inceledikten sonra bu karara varmıştı- korkunç derecede uçurumlu manzara anlamına geliyordu. İçinden geçtikleri sıradan bir köyü tarif ederken kullanıldığında acayip sözcüğü ise, sıtmaya yakalanmış ve viran anlamına geliyordu.

İkiçiçek bir turistti, diskdünyada görülen ilk turistti. Rincewind, turist sözcüğünün "geri zekâlı" anlamına geldiğine karar vermişti.

Kekik kokulu, arı vızıltılı havada atlarını sürerlerken Rincewind son birkaç günde yaşadıklarını düşündü. Minik yabancı açık bir şekilde zırdeliyse de, aynı zamanda cömertti ve sihirbazın şehirde haşır neşir olduğu insanların yarısından daha az öldürücüydü. Doğrusu, Rincewind onu seviyordu. Ondandır hoşlanmamak, bir köpek yavrusunu tekmelemek gibi olurdu.

O sıralar İkiçiçek, büyü teorisi ve pratiğine büyük bir ilgi duyuyordu.

"Şey, bütün bunlar bana daha ziyade yararsız işler gibi görünüyor," dedi. "Hep, bir sihirbaz sihirli sözleri söyler ve elan olur, diye düşünürdüm. Bütün bu usandırıcı ezberler hiç aklıma gelmemişti."

Rincewind dalgın bir şekilde doğruladı. Büyü konusunun gerçekten de bir zamanlar kanunsuz ve yabancı olduğunu, ancak zamanın sisli dönemlerinde Eskiler tarafından ıslah edildiğini söyledi. Büyü konusunun, başka şeylerin yanı sıra, Gerçekliğin Korunması Kanunu'na uyması zorunluluğunu getirmişlerdi; bu kanun, kullanılan yol ne olursa olsun bir amaca ulaşmak için gereken çabanın aynı olması gerektiğini öngörüyordu. Bunun pratik anlamı şuydu, örneğin, bir bardak şarap yanılması yaratmak nispeten kolaydı, çünkü yalnızca ışık şekillerinin incelikle oynatılmasını içeriyordu. Diğer yandan, gerçek bir şarap kadehini salt zihinsel enerjiyle havaya kaldırmak, eğer sihirbaz basit kaldıraç prensibinin beynini kulaklarından dışarı fırlatmasını istemiyorsa, beş on saat süren bir sistemli hazırlık gerektiriyordu.

Bazı eski sihirli saf hallerinde hâlâ rastlandığını, bu işlerin sırrına ermişlerin bu tür sihirleri, mekân-zamanın kristal yapısında yarattığı sekiz katlı şekilden tanıyabildiklerini söyleyerek devam etti. Metal oktiron vardı örneğin ve gaz sekizgen. İkisi de tehlikeli miktarlarda saf büyü yayarlardı.

"Hepsi de bunaltıcıdır," diyerek bitirdi.

"Bunaltıcı mı?"

Rincewind eyerinde dönüp, minik bacakları üzerinde sallana sallana yürüyerek ara sıra kapağını kelebeklere ısıracaktı gibi açıp kapayan İkiçiçek'in Sandık'ına baktı. Derin bir nefes aldı.

"Rincewind, şimşekten faydalanabilmesi gerektiğini düşünüyor," dedi İkiçiçek'in boynunda asılı duran kutunun ufacık holünden geçmekte olan manzarayı izleyen resim cini. Bütün sabahı efendisi için pitoresk manzaralar ve acayip görüntüler çizmekle geçirmiş ve bir sigara molası vermesine izin verilmişti.

"*Yararlanmak* derken yararlanmayı kastetmemiştim," diye atıldı Rincewind. "Demek istediğim, yani şey -sadece doğru kelimeleri bulamıyorum. Yalnızca, dünya bir şekilde daha düzenli olmalı diye düşünüyorum."

"Bir hayal bu," dedi İkiçiçek.

"Biliyorum. Sorun da bu." Rincewind tekrar iç geçirdi. Salt mantık ve evrene mantığın egemen oluşu ve de sayıların uyumu konusunda her şey yolundaydı, ancak meselenin asıl özü şuydu ki, disk açıkçası uzayda dev bir kaplumbağanın sırtında yol alıyordu ve tanrılar ateistlerin evlerine gidip pencerelerini aşağı indirmeyi huy edinmişlerdi.

Hafif bir ses oldu, yolun kenarındaki biberiyenin içinden gelen arıların vızıltısından bir nebze daha gürültülü bir sestti. Tuhaf, kemiksi bir tınısı vardı, yuvarlanan kafataslarını ya da dönen bir zar kutusunu andırıyordu. Rincewind etrafını süzdü. Yakınlarda kimse yoktu.

Bu bir şekilde rahatsız etti Rincewind'i.

Sonra hafif bir meltem esti, biraz şiddetlendi ve birkaç kalp atışı sonra da bitti. Birkaç ilginç ayrıntı hariç, dünyayı eski halinde bıraktı.

Şimdi, örneğin, yolda beş metre boyunda bir dağ ifriti dikiliyordu. Görülmedik biçimde hiddetliydi. Bunun bir nedeni ifritlerin her ne olursa olsun genellikle öfkeli olmalarıydı; ancak üç bin mil uzaktaki ve buradan Kenar'a bin metre daha yakın olan Rammerorck Dağları'ndaki ininden bir anda ışınlanmış olması nedeniyle, iç ısısının, enerjinin korunması kanunlarına uygun biçimde, tehlikeli bir seviyeye yükselmiş olması, bu hiddeti daha da büyütüyordu. Bu yüzden uzun, sivri dişlerini çıkarıp saldırdı.

"Ne tuhaf bir yaratık," dedi İkiçiçek. "Tehlikeli midir?"

"Sadece insanlar için!" diye haykırdı Rincewind. Kılıcını çekti ve yumuşak bir kol üstü atışıyla ifriti tamamen ıskaladı. Kılıç yolun kenarındaki fundalığın içine düştü.

İhtiyar dişlerin tıkırdaması misali çok hafif sesler duyuldu.

Kılıç fundalıkta saklı bir kayaya çarptı -olayı izleyen biri ustaca saklanmış olduğu için kayanın bir an önce orada olmadığını düşünebilirdi. Sudan sıçrayan bir som balığı gibi yaylanarak havalandı ve sekmenin ortasında ifritin gri ensesine derinlemesine saplandı.

Yaratık homurdandı ve pençesini bir kez savurarak İkiçiçek'in atının böğründe bir yara açtı.

Hayvan kişnedi ve yolun kenarındaki ağaçlara doğru fırladı. İfrit kendi etrafında döndü ve Rincewind'i yakalamak için atıldı.

O anda ifritin hımbıl sinir sistemi, kendisine öldüğü mesajını ulaştırdı. Bir an şaşırılmış göründü ve devrilerek çakıl taşlarına dönüşüp dağıldı (ifritler silisli canlı türleri olduklarından, ölüm anında bedenleri hemen taşa dönerdi).

"Aaaargh," diye düşündü Rincewind, atı dehşetle geri çekilirken. At iki bacağı üzerinde sersemlemiş bir halde gerilerken, Rincewind düşmemeye çalıştı ve sonra kişneyerek dönüp dörtnala ormanın içine daldı.

Toynak sesleri uzaklaşıp duyulmaz oldu, havayı arıların vızıltısına ve ara sıra geçen bir kelebeğin kanatlarının hışırtısına bıraktı. Başka bir ses daha vardı, parlak öğle saatine uymayan tuhaf bir ses.

Zar sesine benziyordu.

"Rincewind?"

Uzun ağaç koridorları İkiçiçek'in sesini bir yandan diğerine savurdu ve sonunda, işitilmemiş bir halde kendisine yolladı. Bir kayanın üzerine oturup düşünmeye çalıştı.

Öncelikle, kaybolmuştu. Bu can sıkıcıydı, ama gereğinden fazla endişelendirmiyordu onu. Orman oldukça ilginç görünüyordu ve muhtemelen içinde periler veya cüceler, belki her ikisi de vardı. Aslında birkaç kez dalların arasından kendini süzen acayip yeşil yüzler gördüğünü sanmıştı. İkiçiçek hep bir periyle karşılaşmayı istemişti. Aslında gerçekten karşılaşmak istediği bir ejderhaydı, ama bir peri de idare ederdi. Ya da gerçek bir gulyabani.

Sandık'ı kayıptı ve bu can sıkıcıydı. Yağmur da başlıyordu. Islak kayanın üzerinde rahatsız bir halde kıvrıldı ve işlerin parlak yönüne bakmaya çalıştı. Örneğin, delice fırlayışı sırasında atı, bir takım çalılıkları yarararak geçmiş, yavruları yanında olan bir dişi ayıyı rahatsız etmişti, fakat ayı tepki göstermeden koşmaya devam etmişti. Sonra birden, uyuyan büyük bir kurt sürüsünün üzerinden dörtnala geçmiş ve yine hızı öyle delicesine olduğundan öfkeli ulumalar geride kalmıştı. Yine de gün ilerliyordu ve belki de açıkta takılmamak -İkiçiçek'in düşüncesine göre- iyi olacaktı. Belki de... ormanların geleneksel anlamda ne tür barınaklar sağladıklarını düşünmeye çalışarak beynini zorladı... belki de bir kurabiye ev falan bulunabilirdi?

Kaya *gerçekten de* rahatsızdı. İkiçiçek aşağı baktı ve tuhaf kazıntıyı ilk kez fark etti.

Örümceğe benziyordu. Yoksa mürekkep balığı mıydı? Yosunlar ve likenler ayrıntıları bozmuşlardı. Fakat altına kazınmış olan runik yazıyı bozmamaları. İkiçiçek rahatça okuyabiliyordu, şöyle yazıyordu: Gezgin, konuksever Bel-Shamharoth tapınağı Merkez yönünde bin adım ötededir. Doğrusu tuhaf bu, diye düşündü İkiçiçek, çünkü mesajı okuyabildiği halde harfler tamamen yabancıydı. Mesaj, usandırıcı bir şekilde gözlerden geçme gerekliliği olmaksızın, bir şekilde beynine ulaşıyordu.

Ayağa kalktı ve şimdi uslanmış olan atını fidanın birinden çözdü. Merkez'in ne tarafta olduğundan emin değildi, fakat ağaçların arasında ilerleyen eski bir patika görür gibi olmuştu. Bu Bel-Shamharoth başı dertte gezginlere yardım etmek için özel bir çaba göstermeye hazır

gibi görünüyordu. Sonuçta ya oraya gidecekti, ya da kurtlara kalacaktı. İkiçiçek kararlı bir biçimde başıyla doğruladı.

Şunu da belirtmek ilginç olacaktır ki, birkaç saat sonra, İkiçiçek'in kokusunu izleyen kurtlar o orman açıklığına ulaştılar. Kurtların yeşil gözleri sekiz ayaklı tuhaf kazıntıya takıldı -gerçekten de bir örümcek ya da bir ahtapot olabilirdi, belki çok daha tuhaf bir şey de olabilirdi- durum böyle olunca o kadar da aç olmadıklarına karar vermeleri hiç de zaman almadı.

Üç mil kadar uzakta başarısız bir sihirbaz elleriyle bir kayın ağacının yüksek bir dalına asılı duruyordu.

Bu, beş dakikalık yoğun bir hareketliliğin sonucuydu. İlk olarak, kızgın bir dişi ayı otların arasından fırlayıp pençesini bir kez savurarak Rincewind'in atının boğazını koparmıştı. Sonrasında bu kanlı olaydan kaçan Rincewind, bir sürü öfkeli kurdun kaynaşmakta olduğu bir orman açıklığına düşmüştü. Rincewind'in havada durma konusundaki beceriksizliğinden yaka silkmiş olan Görünmez Üniversite'deki hocaları, en yakındaki ağaca ulaşıp hiç dokunmaksızın tırmanışındaki hızı görseler, şaşkınlıktan küçük dillerini yutarlardı.

Geriye yalnızca yılan meselesi kalıyordu.

Büyük ve yeşil bir yilandı, sürüngenlere has bir sabırla dala sarılmıştı. Rincewind zehirli olup olmadığını merak etti, sonra da böyle salakça bir soruyu sorduğu için kendini azarladı. Herhalde zehirli olacaktı.

"Niye sırtıp duruyorsun?" dedi yan daldaki siluete.

ELİMDE DEĞİL, dedi Ölüm. ŞİMDİ LÜTFEN KENDİNİ BIRAKIR MISIN? BÜTÜN GÜN BURADA OYALANAMAM.

"Ben oyalanabilirim," dedi Rincewind ona kafa tutarcasına.

Ağacın altında toplaşan kurtlar, merak içinde başlarını kaldırıp kendi kendine konuşan müstakbel yemeklerine baktılar.

CANIN YANMAZ, dedi Ölüm. Eğer sözcüklerin ağırlığı olsaydı, Ölüm'ün tek bir cümlesi bir gemiyi demirlemeye yeterdi.

Rincewind'in kolları çığlık atarak ağrıları bildirdiler ona. Akbabaya benzeyen hafif şeffaf siluete kaşlarını çattı.

"Canım yanmaz mı?" dedi. "Kurtlar tarafından parçalanmak canımı yakmaz mı?"

Tehlikeli bir şekilde eğilmekte olan dalının bir iki metre uzağında çapraz başka bir dal gördü. Ona bir ulaşabilirse...

Bir eli uzatılmış halde, ileriye doğru yaylandı.

Zaten esnemekte olan dal kırılmadı. Sadece ıslak, küçük bir ses çıkardı ve büküldü.

Rincewind, o anda ağaç kabuğu ve liften oluşan bir uzantının ucuna asılmakta olduğunu anladı, uzantı ağaçtan soyularak uzuyordu. Aşağıya baktı ve bir tür ölümcül memnuniyetle

tam da en büyük kurdun üzerine dūŕeceđini anladı.

Ađaç kabuđu gittikçe uzayan bir ŕerit halinde soyulmaya devam ederken, o da yavaŕ yavaŕ hareket ediyordu. Yılan, dūŕüne içinde onu izliyordu.

Fakat uzayan ağaç kabuğu kopmamıŕtı. Rincewind kendini kutlamaya baŕlamıŕtı ki, yukarı baktığında daha önce fark etmediği bir ŕey gördü. Tam yolu üzerinde o güne dek gördüğü en büyük eŕekarısı yuvası duruyordu.

Gözlerini sımsıkı kapattı.

İfrit niye? diye sordu kendine. Diğer her ŕey benim her zamanki ŕansım, ama ifrit nereden ıktı? Neler oluyor böyle?

Tık. İnce bir dal kırılmıŕ gibiydi, ancak ses Rincewind'in kafasının içinden gelmiŕ gibiydi. Tık, tık. Bir de tek yaprağı bile kımıldıtamayan bir meltem.

ŕerit ilerleyince eŕekarılarının yuvası ağaçtan koptu. Sihirbazın kafasının yanından hızla geçti ve ufalarak yukarı dönük burunların oluŕturduđu çemberin üzerine dūŕŕn izledi.

Çember birden daraldı.

Çember birden geniŕledi.

Sürünün fkeli buluttan kaçmaya çabalarken çıkardığı toplu acı çığlıkları ağaçların arasında yankılandı. Rincewind ahmakça sırtıttı.

Rincewind dirseğiyle bir ŕeye dokundu. Ağaın gvdesiydi. Kabuk ŕerit onu dalın ucuna taŕı mıŕtı. Fakat baŕka dal yoktu. Yanı baŕındaki yumuŕak kabuk ona tutamak vermiyordu.

Fakat el veriyordu. Yanı baŕındaki yosunsu kabuktan iki el dıŕarı uzanıyordu; narin ellerdi, yaprak yeŕili. Arkasından biçimli bir kol izledi ve ağaç perisi dıŕarı uzanıp ŕaŕkın sihirbazı sımsıkı kavradı, ardından da kayaların içine arayan kökler gönderen o bitkisel gle ağaın içine soktu. Katı kabuk sis gibi açılıp midye gibi kapandı.

Ölüm kayıtsız gözlerle izliyordu.

Ölüm, kendi kafatasının çevresinde neŕeli zikzaklar içinde dans eden su sineği bulutuna baktı. Parmaklarını ŕıklattı. Böcekler havadan döküldü. Fakat, yine de aynı ŕey değildi bu.

Kr Io oyun fiŕi yığınını masanın diğer ucuna itti, o anda odada olan gözleriyle yiyecekmiŕ gibi baktı ve odadan ıktı. Birkaç yarı-tanrı kıs kıs güldü. En azından Offler, mükemmel bir ifriti kaybetmeyi, biraz srngence de olsa, tam bir nezaketle karŕılayabilmiŕti.

Leydi'nin son rakibi oyun tahtasında yüz yüze kalacak ŕekilde yerini deđiŕtirdi.

"Lordum," dedi Leydi kibarca.

"Leydim," diye karŕılık verdi. Gözleri buluŕtu.

Az konuŕan bir tanrıydı. Baŕka bir Sonsuzluk'taki korkunç ve gizemli bir olaydan sonra diskdnyaya gelmiŕ olduğu söyleniyordu. Görünen dıŕ biçimlerini, diğer tanrılara karŕı bile,

kontrol edebilmek, tanrıların ayrıcalığıydı elbette; diskdünyanın Kader tanrısı şimdilerde ortayaşlarının sonunda, nazikçe bir adamdı; kırışan saçları, eğer arka kapısına uğrayacak olursa, bir bakirenin güven içinde bir bira ikram edeceği yüz hatlarının çevresinde düzgün bir biçimde taranmıştı. Kibar bir gencin çitin üzerinden memnuniyetle yardım edeceği bir yüzdü. Gözleri hariç, elbette ki.

Hiçbir tanrı, gözlerinin hal ve doğasını gizleyemez. Diskdünyanın Kader'inin iki gözünün doğası şöyleydi: öylesine bir bakıldığında sadece karanlık iken, daha yakından bir bakış -ki artık çok geçtir!- bunların öyle uzak, öyle derin bir karanlığa açılan delikler olduğunu gösterir ki, bakan, amansız bir biçimde sonsuz gecenin ve bu gözlerin korkunç, dönen yıldızlarının ikiz havuzlarına çekildiğini hisseder...

Leydi kibarca öksürdü ve masaya yirmi bir tane beyaz oyun fişi koydu. Sonra da giysisinden gümüşü, yarı şeffaf ve diğerlerinin iki katı büyüklüğünde başka bir fiş çıkardı. Gerçek bir Kahraman'ın ruhu daima daha yüce bir değıstokuş zemini bulur ve tanrılar ona büyük değer verirler.

Kader bir kaşını kaldırdı.

"Hile yapmak da yok, Leydi," dedi.

"Fakat Kader'e kim hile yapabilir ki?" diye sordu. Kader omuz silkti.

"Hiç kimse. Yine de herkes deniyor."

"Bir de şu var ki, diğerlerine karşı bana biraz yardım ettiğinizi hissettim, sanıyorum."

"Elbette. Son oyun daha tatlı olsun diye, Leydi. Şimdi de..."

Oyun kutusuna elini daldırıp bir parça çıkardı ve bir memnuniyet edasıyla oyun tahtasına koydu. İzleyen tanrılar topluca iç çektiler. Leydi bile geçici bir süre şaşkınlık geçirdi.

Kesinlikle çirkindi. Zanaatkarın elleri gönülsüz parmaklarının altında şekillenen şeyin dehşetiyle titremişcesine oymaları belirsizdi. Sırf vantuz ve dokunaçtan oluşmuş gibiydi. Bir de alt çeneler vardı, Leydi'nin gördüğü. Bir de büyük göz.

"Zaman'ın başlangıcında ölüp yok olduğunu düşünüyordum," dedi Leydi.

"Olasıdır ki ölümcü dostumuz bile buna yaklaşmaktan nefret eder," diyerek güldü Kader. Keyfini çıkarıyordu.

"Asla yaratılmamalıydı."

"Yine de," dedi Kader, vecize buyururcasına. Zarları alışılmadık kutusuna koyup Leydi'ye baktı.

"Tabii eğer," diye ekledi, "oyundan çekilmek istemiyorsanız...?"

Leydi başını salladı.

"Oynayın," dedi.

"Rest çekebiliyor musunuz?"

"Oynayalım."

Rincewind ağaçların içinde neler bulunduğunu bilirdi: Odun, özsu, belki de sincaplar. Saray bulunmazdı.

Ancak altındaki yastıklar kesinlikle odundan daha yumuşaktı, yanı başındaki ağaç kupadaki şarap öz sudan çok daha lezzetliydi ve önünde bağdaş kurmuş, düşünceli bir şekilde Rincewind'i izleyen kız, kürk konusu göz ardı edilecek olursa, bir sincapla kesinlikle kıyaslanamazdı.

Oda yüksek tavanlı ve genişti; Rincewind'in teşhis edemediği bir ışık kaynağından gelen yumuşak, sarı bir ışıkla aydınlatılmıştı. Budaklı ve düğümlenmiş kemerli geçitlerin ötesinde başka odaları ve çok büyük, döne döne çıkan merdivene benzer bir şey görebiliyordu. Üstelik de dışarıdan gayet normal bir ağaca benziyordu.

Kız yeşildi -ten yeşili. Rincewind bundan kesinlikle emindi, çünkü kızın üzerindeki tek şey boynundaki bir madalyondu. Uzun saçlarında belli belirsiz bir yosun görüntüsü vardı. Gözlerinde gözbebekleri yoktu ve gözleri parlak bir yeşildi. Rincewind, keşke Üniversite'de antropoloji derslerini daha dikkatli dinleseymdim, diye düşündü.

Kız hiçbir şey söylememişti. Koltuğu gösterip şarap sunmak dışında, oturup onu izlemekten başka bir şey yapmamıştı. Arada bir de kolundaki derin bir çizdiği ovuşturuyordu.

Rincewind telaş içinde, bir ağaç perisinde, ağacına son derece bağlı olması nedeniyle duyduğu yakınlığın sonucu olarak yaralar açıldığını anımsadı.

"Bunun için özür dilerim," dedi çabucak. "Yalnızca bir kazaydı. Demek istediğim, şu kurtlar vardı ve de-"

"Ağacıma tırmanmak zorunda kaldın, ben de seni kurtardım," dedi peri, yumuşak bir sesle. "Ne kadar şanslısın. Arkadaşın da şanslıdır belki?"

"Arkadaş?"

"Sihirli kutusu olan minik adam," dedi peri.

"Ah, evet, o," dedi Rincewind, belli belirsiz. "Evet, umarım iyi durumdadır."

"Yardıma ihtiyacı var."

"Genellikle vardır. O da bir ağaca ulaşabildi mi?"

"Bel-Shamharoth Tapınağı'na ulaşabildi."

Rincewind şarabıyla boğulacaktı. Kulakları, duydukları hecelerin korkusundan kafasının içine kaçmaya çalıştılar. Ruh Yiye! Anılar, Rincewind engel olamadan, dörtnala geldiler. Bir zamanlar, Görünmez Üniversite'de uygulamalı sihir öğrencisiyken, bir bahis gereği, ana kütüphanenin dışındaki küçük odaya girmişti -duvarları koruyucu kurşundan beş köşeli yıldızlarla kaplı, hiç kimsenin dört dakika otuz iki saniyeden fazla içinde kalmasına izin

verilmeyen bir odaydı ve bu rakama iki yüz yıllık temkinli deneylerden sonra ulaşılmıştı...

Çalınacağından değil de kaçmasın diye eski Cermen ve İskandinav yazısıyla bezeli zeminin ortasındaki oktiron kaideye zincirlenmiş olan Kitap'ı çekinerek açmıştı; çünkü Kitap, Sekizlikti ve öyle sihirle doluydu ki, kendi anlaşılmaz algı gücü vardı. Aslında çatırdayan sayfalardan bir büyü sıçramış ve Rincewind'in beyninin karanlık derinlerine yerleşmişti. Bunun Sekiz Büyük Büyü'den biri olduğunu bilmek dışında, kendisi söyleyene kadar hiç kimse hangisi olduğunu bilemeyecekti. Rincewind dahi bilemeyecekti. Fakat bazen Benlik'inin gerisine gizlenip zamanını beklediğini hissediyordu...

Sekizlik'in ön kapağında Bel-Shamharoth'un bir tasvirini görmüştü. Kötülük değildi O, çünkü Kötülükte bile bir parça hayat belirtisi vardır -Bel-Shamharoth, İyilik ile Kötülük'ün bir yüzünü oluşturduğu paranın diğer yüzüydü.

"Ruh Yiyen. Onun numarası yedi ile dokuz arasındadır; iki kere dördür," diyerek alıntı yapan Rincewind'in beyni korkudan donmuştu. "*Yo, hayır. Tapınak nerede?*"

"Merkezyönünde, ormanın merkezine doğru," dedi peri. "Çok eskidir."

"Kim Bel -O'na tapacak kadar salak olabilir ki? Yani, iblisler *tabii*, ama o Ruh Yiyen'dir-"

"Bir takım avantajları vardı. Ve eskiden bu bölgede yaşayan ırkın tuhaf mefhumları vardı."

"Onlara ne oldu, pekiyi?"

"Bu bölgede *eskiden* yaşayan dedim." Peri ayağa kalkıp elini ileri uzattı. "Gel. Ben Druellae'yim. Benimle gel de arkadaşının kaderini izle. İlginç olacaktır."

"Pek emin değilim-" diye başlayacak oldu Rincewind.

Peri yeşil gözlerini ona çevirdi.

"Bir seçeneğin olduğuna mı inanıyorsun?" diye sordu.

Büyük bir otoyol kadar geniş bir merdiven ağacın içinde döne döne yükseliyordu ve her katta geniş odalar bulunuyordu. Kaynağı olmayan sarı ışık her yerdeydi. Bir de bir ses vardı - Rincewind dikkat kesilip sesi teşhis etmeye çalıştı- uzak gökgürültüsü ya da uzak bir şelale sesine benziyordu.

"Ağacın sesi," dedi peri kısaca.

"Ne yapıyor?" dedi Rincewind.

"Yaşıyor."

"Bunu merak ederdim. Yani, gerçekten bir ağacın içinde miyiz? Boyutlarım mı küçültüldü? Dışardan kollarımla sarabileceğim kadar dar görünüyordu."

"Öyledir."

"Hımm, ama içindeyim işte?"

"İçindesin."

"Hımm," dedi Rincewind. Druellae güldü.

"Beynini okuyabiliyorum, sahte sihirbaz! Ben bir ağaç perisi değil miyim? Ağaç adıyla küçümsediğin şeyin bütün bir çokboyutlu evrenin salt dört-boyutlu bir benzeri olduğunu bilmiyor musun ki -hayır, bilmediğini görebiliyorum. Bir asan olmadığını gördüğümde gerçek bir sihirbaz olmadığını anlamalıydım."

"Bir yangında kaybettim," dedi Rincewind otomatik bir biçimde.

"Üzerine sihirli mühürler işlenmiş bir başlığın da yok."

"Rüzgârda uçtu."

"Emrinde cinin de yok."

"Öldü. Bak, beni kurtardığın için teşekkürler, ama izin verersen gitmem gerekiyor. Bana çıkışı gösterebilirsen-"

Perinin yüz ifadesindeki bir şey Rincewind'i geri döndürdü. Arkasında üç tane erkek peri vardı. Kadın gibi çıplak ve silahsızdılar. Fakat bu son olgu önemsizdi. Rincewind'le dövüşmek için silaha ihtiyaç duyacak gibi durmuyorlardı. Graniti bile omuzlarıyla delip geçebilecek ve arada da bir alay ifriti alaşağı edebilecek gibi görünüyorlardı. Üç yakışıklı dev başlarını eğip odunsu bir tehditle Rincewind'e bakıyorlardı. Tenleri ceviz kabuğu rengindeydi ve altındaki kaslar kavun çuvalan gibi çıkıntılar oluşturuyorlardı.

Tekrar geri döndü ve Druellae'ye zayıfça sırıttı. Yaşam yemden tanıdık bir çehreye bürünüyordu.

"Ben kurtarılmadım, değil mi?" dedi. "Esir alındım, doğrusu?"

"Elbette."

"Ve gitmeme izin vermiyorsunuz?"

Druellae başını salladı. "Sen Ağacın canını yaktın. Ama şanslısın. Arkadaşın Bel-Shamharoth'la tanışacak. Sen yalnızca öleceksin."

Arkasından iki el, yaşlı bir ağaç kökünün yılmaz bir şekilde bir çakıl taşını sarmaladığı gibi Rincewind'in omuzlarını yakaladı.

"Belli bir miktar törenle, tabii," diye devam etti peri. "Sekizli'nin Göndericisi'nin arkadaşınla işi bittikten sonra."

Rincewind'in tüm söyleyebildiği, "Biliyor musunuz, erkek periler olduğunu hiç düşünmemiştim. Bir meşe ağacında bile," oldu.

Devlerden biri Rincewind'e sırıttı.

Druellae burnundan soluyarak bağırdı. "Salak! Meşe palamutları nereden gelir sanıyorsun?"

Tavanı altın rengi bir siste kaybolmuş, salon gibi boş, engin bir açıklık vardı. Sonsuz merdiven tam içinden geçiyordu.

Beş altı yüz tane peri salonun diğer ucunda toplanmıştı. Druellae yaklaşıncaya saygıyla açıldılar ve arkadan pervane gibi getirilen Rincewind'e gözlerini dikip baktılar.

Aralarında birkaç erkek dev olmakla birlikte çoğu dişiydi. Ufak, zeki dişilerin arasında tanrı biçimli heykeller gibi duruyorlardı. Böcekler, diye düşündü Rincewind. Ağaç, bir kovan gibi.

Ama niye periler vardı ki? Anımsayabildiği kadarıyla, ağaç halkı yüzyıllarca önce ölüp yok olmuşlardı. İnsanların evrimi ile diğer Alacakaranlık Halkları'na olduğu gibi periler de yeryüzünden silinmişlerdi. İnsan'ın diskdünyaya gelişinden sonra sadece elfler ve ifritler hayatta kalmışlardı; elfler, çünkü yok olmayacak denli zekiydiler, ifritler, çünkü kötülük, kindarlık ve açgözlülük konularında onlar da en az insanlar kadar iyiydiler. Cüce cinler ve neşeli cinlerle birlikte ağaç perilerinin soylarının da tükenmiş olması gerekiyordu.

Burada arkaplan gürültüsü daha da şiddetliydi. Bazen, nabız gibi atan altınsı bir parıltı, şeffaf duvarlar boyunca yükselip, yukarıdaki siste kayboluyordu. Havadaki bir güç havayı titretiyordu.

"Ey beceriksiz sihirbaz," dedi Druellae, "gözün sihir görsün. Evcilleştirilmiş, sansar suratlı sihrin değil bu, aksine kök-ve-dal sihri, eski büyü. Vahşi büyü. Seyret."

Elli civarında dişi yanaşık bir şekilde kümelendiler, el ele verdiler ve büyük bir çember oluşturana dek geriye açıldılar. Perilerin kalanları düşük sesli bir şarkı tutturdular. Ardından, Druellae'nin baş işaretiyle tersyönde dönmeye başladılar.

Dönme hızı arttıkça ve karmaşık şarkı silsileleri yükseldikçe Rincewind, büyülenmiş halde seyrettiğini fark etti. Sihirbazlara yasaklanmışsa da. Üniversite'de Eski Büyü konusunu duymuştu. Çember, yavaş dönmekte olan diskdünyanın mevcut büyüsel alanına karşı yeterince hızlı döndüğü zaman, ortaya çıkan yıldızsal sürtünmenin, kendisini büyük bir Elementsel Büyü Gücü ile toprağa iletecek olan dev boyutlarda bir potansiyel fark oluşturacağını biliyordu.

Çember şimdi bulanıklaşmıştı ve Ağaç'ın duvarları şarkının yankılarıyla çınlıyordu.

Rincewind, yakınlardaki saf büyüden kaynaklanan ağır bir yük birikimini gösteren, başın üst kısmındaki tanıdık, yapışkan iğnelenmeyi hissetti, onun için de birkaç saniye sonra görünmez tavandan mızrak misali inen ve çatırdayarak çemberin ortasında yoğunlaşan canlı oktarin ışığı huzmesine çok şaşırmadı.

Işık orada doruğunda bir tapınak olan, fırtınanın süpürdüğü, ağaçla kuşatılmış bir tepe görüntüsü oluşturdu. Şekli, göze rahatsız edici şeyler yapıyordu. Eğer Bel-Shamharoth'un tapınağı ise sekiz kenarlı olacağını biliyordu Rincewind. (Sekiz aynı zamanda Bel-Shamharoth'un numarasıydı, onun için de mantıklı bir sihirbaz, eğer yapabiliyorsa, bu sayıyı asla ağzına almazdı. Yoksa sekiz diyemeden yutulursunuz diye şakayla karışık uyarılırdı çıraklar. Bel-Shamharoth büyü konusunda bilgisi kıt olanlarla özellikle ilgilenirdi, çünkü doğadışının sahillerinde karaya vuracak ganimetleri arayan bu insanlar zaten ağlarına dolanmış sayılırlardı. Rincewind'in okuldayken kaldığı yerdeki oda numarası 7a idi. Buna hiç şaşırmamıştı.)

Tapınağın kara duvarlarından yağmur süzülüyordu. Tek yaşam işareti, dışarıda kösteklenmiş bir attı ve bu at İkiçiçek'in atı değildi. Bir kere çok iriydi. Toynakları tabak büyüklüğünde, beyaz bir cenk atıydı ve koşum takımı da gösterişli altın süslerle pırıl pırıldı. Şu anda bir yem torbasının tadım çıkarıyordu.

Tanıdık bir şeyler vardı bu atta. Rincewind onu daha önce nerede gördüğünü hatırlamaya çalıştı.

En azından, yüksek bir hıza ulaşabilecek gibi görünüyordu. Bir kez ağır ağır o hıza ulaştı mıydı, uzun süre aynı hızda koşabilirdi. Rincewind'in tek yapma gereken nöbetçilerinden sıyrılmak, dövüşerek Ağaç'tan çıkmak, tapmağı bulmak ve atı, Bel-Shamharoth burun niyetine ne kullanıyorsa onun altından çalmaktı.

"Sekizimin Göndericisi akşam yemeğinde iki kişi yiyecek gibi görünüyor," dedi Druellae, Rincewind'e sert bir bakış atarak. "O at kime ait, sahte sihirbaz?"

"Hiç fikrim yok."

"Hayır mı? Neyse, önemi yok. Yakında anlarınız nasılsa."

Bir elini salladı. Görüntünün odağı içe doğru hareket edip büyük sekizgen bir kemerli geçitten ok gibi geçerek hızla içerdeki koridor boyunca ilerledi.

Orada bir siluet vardı, sırtını bir duvara vermiş, gizlilik içinde yan yan ilerliyordu. Rincewind altın ve bronzun parıltısını gördü.

O siluet konusunda yanılmak mümkün değildi. Daha önce birçok kez görmüştü. Geniş göğüs kafesi, ağaç gövdesi gibi boyun, daima dağınık, kamışçatı misali siyah saçların altında bir tabutun üzerindeki bir domates gibi görünen, şaşılacak derecede küçük kafa... sürünen siluete bir isim verebiliyordu, ve o isim Barbar Hrun'du.

Hrun Çember Deniz'in en dayanıklı kahramanlarından biriydi: ejderlerle dövüşmüş, tapınak soyguncusu, kiralık kılıç, her sokak kavgasının babasıydı. Üstelik de -Rincewind'in tanıdığı bir sürü kahramandan farklı olarak- iki heceden fazla sözcükleri, eğer zaman tanınırsa ve bir iki de ipucu verilirse söyleyebiliyordu.

Rincewind'in kulağının ucunda bir ses oldu. Uzak bir zindanın merdivenlerinden yuvarlanan beş on tane kafatasımını çıkardığı sese benziyordu. Duyup duymadıklarını görmek için iki yanındaki nöbetçilere baktı.

Sınırlı dikkatlerinin tümünü kendileriyle aynı hatları taşıyan Hrun'a yöneltmişlerdi. Elleri hafif bir şekilde sihirbazın omuzlarının üzerindeydi.

Rincewind eğildi, cambaz gibi geri sıçradı ve doğrulup koşmaya başladı. Arkasından Druellae'nin bağırdığını duydu ve hızını tekrar iki katına çıkardı.

Cüppesinin başlığı bir şeye takıldı ve yırtılıp koptu. Merdivenlerde bekleyen bir erkek peri kollarını iyice açıp gürültüyle üzerine gelen siluete odunsu bir biçimde sıırttı. Rincewind hız kesmeden eğildi, öyle eğildi ki çenesi dizleriyle aynı hizadaydı, bu arada kütük gibi bir yumruk kulağının yakınındaki havayı cızırdattı.

İlerisinde ağaç adamlardan oluşan bir orman bekliyordu. Etrafında döndü, kafası karışan nöbetçinin bir yumruğunu daha savuşturdu ve geriye, çembere doğru koştu, yolu üzerinde kendini izleyen perileri geçti ve onları bovlng kukaları gibi dağıttı.

Fakat önde hâlâ erkek periler vardı, dişi kalabalığının arasında itip kakarak kendilerine yol açıyorlar ve yumruklarını beklentili bir yoğunlaşmayla nasırlaşmış avuçlarına vuruyorlardı.

"Kıpırdama, sahte sihirbaz," dedi Druellae, öne çıkarak. Arkasında, büyülenmiş dansçılar dönmeye devam ediyorlardı; çemberin odağı mor ışıklı bir koridor boyunca sürükleniyordu.

Rincewind daha fazla dayanamadı.

"Kes artık şunu!" diye homurdandı. "Şunu anlayalım bir kere, tamam mı? Ben gerçek bir sihirbazım!" Alınan bir biçimde bir ayağını yere vurdu.

"Gerçekten mi?" dedi peri. "Öyleyse bir büyü yap da görelim."

"Aaa-" diye başladı Rincewind. Gerçek şuydu ki, eski ve gizemli büyü beynine çörelendi beri en basit büyüü bile, sözgelimi, ellerini kıpırdatmadan karafatmaları öldürmeyi ya da sırtını kaşımaya bile hatırlayamıyordu. Görünmez Üniversite'deki büyücüler bunu, isteksiz büyü ezberlemenin büyü-muhafaza hücrelerini bağladığını söyleyerek açıklamaya çalışmışlardı. Daha karanlık anlarında Rincewind en basit büyülerin bile kafasında birkaç saniyeden fazla kalmayı reddetmesine kendi açıklamasını getirmişti.

Korktukları kararına varmıştı.

"Hımm-" diye tekrarladı.

"Ufak bir büyü de idare eder," dedi Druellae, öfke ve utanma nöbetine kapılmış Rincewind'in dudaklarını büzüştürmesini seyrederken. İşaret verdi ve birkaç erkek peri Rincewind'e yaklaştı.

Büyü, Rincewind'in bilincinin geçici olarak boşalmış eyerine yerleşmek için o anı seçti. Rincewind büyüünün orada oturmuş, kendisine meydan okurcasına yan yan baktığını hissetti.

"Bir büyü biliyorum," dedi yorgun bir sesle.

"Öyle mi? Rica ederim, söyle," dedi Druellae.

Büyü, dilinin kontrolünü ele geçirmeye çalış-maktaysa da Rincewind cesaret edebileceğinden emin değildi. Karşı koydu.

"Ağlımı oguyabileceğini töylemiştin," dedi belirsiz bir sesle. "Ogu."

Peri Rincewind'in gözlerine alayla bakarak öne çıktı.

Perinin gülümseyişi dudaklarında dondu. Korunmak istercesine ellerini kaldırdı ve geri kaydıldı. Gırtlğından katıksız dehşetin sesi çıktı.

Rincewind etrafına baktı. Geri kalan periler de geri çekiliyordu. Ne yapmıştı? Belli ki korkunç bir şeydi.

Fakat deneyerek görmüştü ki, evrenin tekrar normal dengesine dönmesi ve kendisine alışılmış berbat şeyleri yapmaya başlaması an meselesiydi. Geri çekildi, sihirli çemberi yaratmakta olan ve hâlâ dönen perilerin arasına çöktü ve şimdi Druellae'nin ne yapacağını izlemeye koyuldu.

"Yakalayın onu," diye haykırdı peri. "Ağaç'tan uzağa götürün ve öldürün onu!"

Rincewind dönüp topukladı.

Çemberin odağından geçerek.

Parlak bir ışıltı oldu.

Aniden karanlık çöktü.

Rincewind-biçimli belli belirsiz mor bir gölge vardı, bir nokta kadar küçüldü ve söndü. Geride hiçbir şey kalmadı.

Barbar Hrun ses çıkarmadan koridorları geçiyordu. Koridorlar öyle mor bir ışıkla aydınlatılmıştı ki, neredeyse simsiyahtı ortalık. Daha önceki kafa karışıklığı geçmişti. Bunun sihirli bir tapınak olduğu besbelliydi ve bu da her şeyi açıklıyordu.

Öğleden sonra daha erken bir vakitte bu karanlık ormanda dolaşırken, niye yolun kenarında bir sandık görmüş olduğunu açıklıyordu. Sandık'ın kapağı davetkâr bir şekilde açıktı ve bir sürü altın görünüyordu. Fakat yaklaşmak üzere atından atladığında sandık bacaklarını açmış ve tırıs adım ormanın içinde uzaklaşmış, sonra birkaç yüz metre ötede yine durmuştu.

Şimdi de birkaç saatlik çetin bir takipten sonra bu cehennem ışıklı tünellerde sandığı kaybetmişti. Genelde, yanından geçtiği sinir bozucu oymalar ve ara sıra rastladığı eklemlerinden ayrılmış iskeletler Hrun'u hiç korkutmamıştı. Bu kısmen fazla zeki olmamasından ve kısmen de hayal gücünün kıt olmasından kaynaklanıyordu, ancak bunun bir nedeni de tuhaf oymalar ve ürkünç tünellerin her günkü işin bir parçası olmasındandı. Benzer durumlarda, altın veya iblis ya da başı dertte bakireler aranırken ve bunları sırasıyla sahiplerinden alarak, canlarını alıp dolayısıyla en azından bir sorunlarını da gidererek çok zaman geçirmişti.

Kedi gibi sessizce şüpheli bir tünel ağzından geçen Hrun'u izleyin. Bu mor ışıkta bile teni bakır gibi parlıyor. Üzerinde halhal ve künye biçiminde bir yığın altın taşımaktadır, fakat bunun ötesinde, leopar derisi bir peştemal dışında çıplak. Peştemale Howondaland'in buğulu ormanlarında, sahibini dişleriyle öldürdükten sonra el koydu.

Sağ elinde sihirli siyah kılıç Kring'i taşıyordu. Bir yıldırımdan dövülmüştür ve ruhu vardır, fakat kın derdi yoktur. Hrun bu kılıcı daha üç gün önce B'Ituni Başrahip'inin girilmez sarayından çalmıştı ve şimdiden çaldığına pişman olmaya başlamıştı. Sinirine dokunmaya başlamıştı.

"Sana söylüyorum, sağdaki şu son geçitten aşağı indi," diye tısladı Kring, bıçağın kaya üzerinde gıcırdayışını andıran bir sesle.

"Sessiz ol!"

"Tek söylediğim-"

"Kapa çeneni!"

Ve İkiçiçek...

Kaybolmuştu, bunu biliyordu. Ya bina görüldüğünden çok daha büyüktü, ya da şu anda hiçbir basamak inmeden geniş bir yeraltı katında bulunuyordu veya -kuşkulanmaya başladığı üzere- bu yer iç boyutlarının dışarıdan daha büyük olmasıyla oldukça temel bir mimari kuralına uymuyordu. Ya bütün bu tuhaf ışıklar neyin nesiydi? Düzenli aralıklarla duvarlara ve tavana yerleştirilmiş sekiz kenarlı kristallerdi ve aydınlatmaktan ziyade karanlığı ortaya çıkaran sinir bozucu bir parıltı yayıyorlardı.

Duvardaki oymaları da her kim yapmışsa herhalde fazla içiyordu, diye acıyarak düşündü İkiçiçek. Hem de yıllardır.

* * *

Diğer yandan, kesinlikle büyüleyici bir binaydı. İnşa edenler kafayı sekiz rakamına takmışlardı. Zemin, sekiz kenarlı tuğlalardan kesintisiz bir mozaikti, koridor duvarları ve tavanları, eğer duvarlar ve tavanlar da sayılacak olursa, koridorları sekiz kenarlı kılacak şekilde açıldırılmıştı ve İkiçiçek, sıvanın döküldüğü bölümlerdeki taşların bile sekiz kenarlı olduğunu fark etti.

"Hoşlanmadım buradan," dedi resim cini, İkiçiçek'in boynunda asılı kutusundan.

"Niye hoşlanmadın ki?" dedi İkiçiçek.

"Garip de ondan."

"Ama sen bir cinsin. Cinler garip diyemezler eşyalara. Yani, ne garip gelebilir ki bir cine?"

"Eee, bilirsin işte," dedi cin temkinli bir sesle. Etrafına endişeli bakındı ve ağırlığını bir pençesinden diğerine verdi. "Bazı şeyler."

İkiçiçek ciddi ciddi ona baktı. "Ne gibi şeyler?"

Cin sinirli bir şekilde öksürdü (cinler nefes almazlar, ancak her zeki varlık, nefes alsın almasın, hayatının bir yerinde sinirli sinirli öksürür. İşte cin için bu, o zamanlardan biriydi).

"Eee, bazı şeyler," dedi bedbahtça. "Kötü şeyler. Geniş anlamda anlatmaya çalıştığım, konuşmadığımız konular, sahip."

İkiçiçek bıkkın biçimde başını salladı. "Keşke Rincewind burda olsaydı," dedi. "O ne yapılması gerektiğini bilirdi."

"O mu?" dedi alaycı bir tavırla cin. "Buraya gelecek sihirbaz düşünemiyorum. Sekiz rakamıyla işleri olmaz." Cin suçlu bir tavırla elini ağzına vurdu.

İkiçiçek başını kaldırıp tavana baktı.

"O neydi?" dedi. "Sen bir şey duymadın mı?"

"Ben mi? Duymak mı? Hayır! Hiçbir şey duymadım!" dedi cin ısrarla. Gerisin geri kutusuna kapanıp kapıyı da çarptı. İkiçiçek kapıyı tıklattı. Kapı bir gıdım aralandı.

"Kıpırdayan bir taşın sesine benziyordu," diye açıkladı. Kapı güm diye kapandı. İkiçiçek omuzlarını silkti.

"Herhalde burası parça parça dökülüyor," dedi kendine. Ayağa kalktı.

"Baksanıza!" diye bağırdı. "Kimse var mı orada?" ADA, Ada, ada, diye yanıtladı karanlık tüneller. "Merhaba?" demeyi denedi. ABA, Aba, aba.

"Burda biri var, biliyorum, şimdi zar attığınızı duydum!"

DUM, Dum, dum. "Bakın, ben sadece-"

İkiçiçek durdu. Bunun nedeni, ayaklarından bir metre ötede ortaya çıkıveren bir ışık noktasıydı. Nokta hızla büyüdü ve birkaç saniye sonra ufak tefek parlak bir adam şeklini aldı. Bu aşamada bir ses çıkarmaya başladı, ya da daha doğrusu İkiçiçek, çıkarmakta olduğu bu sesi duymaya başladı. Uzunca bir zaman aralığına sığmış, kıymık gibi bir çığlıktı.

Parıldayan adam şimdi kukla boyutlarına ulaşmıştı, havada asılı, ağır hareketlerle dönen, işkence çeken bir figür. İkiçiçek, niye aklına "kıymık gibi bir çığlık" deyimini geldiğini merak etti... ve keşke gelmeseydi diye düşünmeye başladı.

Figür Rincewind'e benzemeye başlıyordu. Sihirbazın ağzı açıktı ve suratı bir şeyin ışığıyla pırıl pırıl aydınlanmıştı, ama neyin? Tuhaf güneşler, diye düşünürken buldu kendini İkiçiçek. İnsanların genellikle görmediği güneşler. Ürperdi.

Dönen sihirbaz şimdi yarı insan boyutuna ulaşmıştı. Bu noktada büyüme hızlandı, yoğun bir an yaşandı, bir esinti ve ses patlaması oldu. Rincewind yuvarlanarak havadan düştü, çığlık atıyordu. Sert bir biçimde yere vurdu, tıklandı, soma da bedeni sımsıkı büzüşmüş ve başı kollarının arasında olduğu halde yuvarlandı.

Toz yatışınca İkiçiçek ihtiyatla elini uzatıp sihirbazın omzuna tıkladı. İnsan topu daha da sıkı büzüştü.

"Benim," diye açıkladı İkiçiçek, yardımcı olmak için. Sihirbaz bir gıdım çözüldü. "Ne?" dedi. "Benim."

Rincewind tek bir hareketle doğruldu ve çaresiz bir şekilde elleriyle omuzlarını tutmuş durumda minik adamın önünde ayağa sıçradı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı, deli gibi bakıyordu.

"Sakın ağzına alma!" diye tısladı. "Sakın ağzına alma, belki burdan çıkarız!"

"Çıkmak mı? İçeri nasıl girdin? Bilmiyor musun-"

"Sakın söyleme!"

İkiçiçek geri çekilip bu deliden uzaklaştı. "Sakın söyleme!"

"Neyi söylemeyeyim?"

"O rakamı!"

"Rakam mı?" dedi İkiçiçek. "Yapma, Rincewind-"

"Evet, rakam! Yediyle dokuz arasında. Dörtle dördün toplamı!"

"Ne, se-"

Rincewind'in elleri İkiçiçek'in ağzının üzerinde şakladı. "Söylersen lanetleniriz. Düşünme yeter, tamam mı? Bana güven!"

"Anlamıyorum," diye sızlandı İkiçiçek. Rincewind bir parça rahatladı, anlayacağınız, hâlâ bir keman yayı Rincewind'in yanında bir tas reçel sayılırdı.

"Kıpırda," dedi. "Uğraşıp çıkalım buradan. Sonra anlatırım."

İlk Büyü Çağı'ndan sonra sihir kitaplarından kurtulmak, diskdünyada ciddi bir sorun olmaya başladı. Geçici olarak parşömen ve mürekkebe hapsedilse bile büyü, hâlâ büyüdür. Kudreti vardır. Kitabın sahibi hayattayken bu bir sorun değildir, fakat ölünce, büyü kitabı, kolayca etkisiz hale getirilemeyen kontrolsüz bir güç kaynağına dönüşür.

Uzun sözün kısası, kitaplar büyü sızdırırlar. Çeşitli çözümler denenmiştir. Kenar yakınındaki ülkeler, ölmüş büyücülerin kitaplarını kurşundan beşgen-alfalarla doldurarak Kenar'dan fırlattılar. Merkez'e yakın yerlerde daha az tatmin edici seçenekler vardı. Çözümlerden biri, kabahatli kitapları negatif kutuplanmış oktironlu kutulara koyup denizin dipsiz bucaksız derinliklerine göndermekti, fakat büyü çok geçmeden sızmış ve sonunda balıkçılar, görünmez balık ya da medyum midye sürülerinden şikâyet etmeye başlamışlardı (karada derin mağaralara gömme çözümü, bazı bölgelerde, yürüyen ağaçlar ya da beş kafalı kedilerden şikâyet edilince terk edilmişti).

Geçici bir çözüm, çeşitli büyü bilimi merkezlerinde çoğu tür büyüü geçirmeyen denşirilmiş oktiron odalar inşa etmektir. Daha kritik sihir kitapları, kudretleri azalana dek buralarda saklanabilirdi.

İşte daha önce Evrenin Yaratıcısı'nın sahip olduğu, sihir kitaplarının en yücesi olan Sekiz bu nedenle Görünmez Üniversite'de bulunmaktaydı. Rincewind'in bir zamanlar bir bahis uğruna açmış olduğu kitap işte bu kitaptı. Çeşitli alarm büyülerini harekete geçirmeden önce yalnızca bir saniyesi vardı bakmak için, ama bu süre, bir büyüünün kitaptan sıçrayıp bir kayanın içindeki bir kurbağa misali hafızasına yerleşmesine yetmişti.

"Soma ne oldu?" dedi İkiçiçek. "Ah, beni sürükleyerek çıkardılar. Dövdüler de, tabii."

"Hiç kimse bilmiyor mu büyüünün ne yaptığını?"

Rincewind başını salladı.

"Sayfadan çıkıp yok oldu," dedi. "Ben söyleyene dek hiç kimse bilemeyecek. Ya da ben ölene dek, tabii. O zaman da kendini söylemiş gibi olacak. Bütün bildiğim, evreni durdurduğunu, ya da Zaman'ı sona erdirdiğini, ya da öyle bir şey işte."

İkiçiçek onun omzunu sıvazladı.

"Kara kara düşünmenin anlamı yok," dedi neşeli bir sesle. "Dışarı çıkmamanın yolunu yeniden arayalım."

Rincewind başıyla onayladı. Şu anda bütün korkular yaşanmıştı. Belki de korku sininin aşmış ve diğer tarafta bulunan ölü ve sakın kafa huzurunu yaşamaktaydı. Her neyse, artık gevelemeyi bırakmıştı.

"Lanetlendik," diye buyurdu. "Bütün gece etrafta dolandık. Sana söyleyeyim, burası bir örümcek ağı. Nereye gittiğimizin önemi yok, hep merkezde bulacağız kendimizi."

"Beni aramaya çıkmam büyük bir incelikti," dedi İkiçiçek. "Tam olarak nasıl başardın bunu? Çok etkileyiciydi."

"Eee, şey," diye söze başladı beceriksizce. " 'Dostum İkiçiçek'i orada bırakmam,' dedim kendi kendime, sonra da-"

"Öyleyse şimdi yapmamız gereken, şu Bel-Shamharoth denen kişiyi bulmak ve ona her şeyi anlatmak, belki o bizi çıkartır buradan," dedi İkiçiçek.

Rincewind bir parmağını kulağının etrafında gezdirdi.

"Buradaki tuhaf yankılardan olmalı," dedi. "Sanırım bulmak ve anlatmak sözcüklerini kullandığını duydum."

"Doğru."

Rincewind cehennem moru karanlıkta dik dik İkiçiçek'e baktı.

"Bel-Shamharoth'u bulmak mı?" dedi.

"Evet. Haşır neşir olmamız gerekmez."

"Ruh Paralayıcı'yı bulmak ve haşır neşir olmamak mı? Kafanla ona bir işaret çakacaksın ve çıkış yolunu soracaksın? Olayları mı *anlatacaksın* Göndericisi'ne Sekgggrrrrş'in," Rincewind kelimeyi son anda yalayıp yuttu ve tamamladı, "*Kafayı yemişsin sen! Hey! Geri gel!*"

İkiçiçek'in peşinden geçide daldı ve birkaç saniye sonra inleyerek durdu.

Mor ışık burada yoğundu, her şeye yeni ve rahatsız edici renkler katıyordu. Burası bir geçit değildi, duvarları, Rincewind'in düşünmeye cesaret edemediği bir sayıdaydı ve sek -ve 7a geçitleri buradan yayılıyordu.

Rincewind biraz ötede dört kere ikiyle aynı sayıda kenarları olan alçak bir sunak gördü. Fakat odanın ortasını kaplamıyordu. Ortada, karenin kenarlarının iki katı sayıda kenarı olan devasa bir ta blok duruyordu. Müthiş ağır görünüyordu. Tuhaf ışıkta hafif yatık, bir kenarı, etrafındaki blokların üstünde görünüyordu.

İkiçiçek bu bloğun üzerinde duruyordu.

"Hey, Rincewind! Bak, burada ne var!"

Odadan yayılan geçitlerin birinden, sallana sallana yürüyen Sandık çıktı.

"Harika," dedi Rincewind. "Güzel. Bize çıkış yolunu gösterebilir. Hemen."

İkiçiçek Sandık'ı kurcalamaya başlamıştı bile.

"Evet," dedi. "Birkaç resim çekeyim, sonra. Şu parçayı yerine oturtayım-"

"Hemen dedim-"

Rincewind durdu. Tam karşısındaki geçidin ağzında Barbar Hrun duruyordu, but büyüklüğündeki yumruğunda büyük, kara bir kılıçla.

"Sen ha?" dedi Hrun emin olamayan bir sesle.

"Hı-hı. Evet," dedi Rincewind. "Hrun, değil mi? Uzun zaman oldu görüşmeydi. Sebebi ziyaretin?"

Hrun Sandık'ı gösterdi.

"Şu," dedi. Bu kadar konuşma Hrun'u yormuştu. Ardından düz cümle, tehdit, hak talebi ve ultimatomu birleştiren bir ses tonuyla ekledi: "Benim."

"Bizim İkiçiçek'e ait," dedi Rincewind. "Sana bir ipucu. Sakın dokunma."

Rincewind, söylenecek en yanlış şeyin bu olduğunu anladığında, Hrun İkiçiçek'i bir kenara itip Sandık'a uzanmıştı bile...

... Sandık bacaklarını çıkarıp geri çekildi ve tehditkâr bir biçimde kapağını kaldırdı. Belirsiz ışıkta Rincewind, sıra sıra büyük, çamaşır suyuna yatırılmış kayın ağacı misali beyaz dişler gördüğünü sandı.

"Hrun," dedi çabucak, "sana söylemem gereken bir şey var."

Hrun şaşkın suratını ona çevirdi.

"Ne?" dedi.

"Sayılar konusunda. Bak, bilirsin, yediyle biri veya üçle beşi toplayınca, ya da ondan iki çıkarınca bir sayı bulursun. Buradayken söyleme bu sayıyı, belki hepimiz buradan canlı çıkabiliriz. Yoksa sadece ölü çıkarız."

"Kim o?" dedi İkiçiçek. Elinde Sandık'ın derinlerinden çıkardığı bir kafesi tutuyordu. Kafes somurtan pembe kertenkelelerle dolu gibiydi.

"Ben Hrun'um," dedi Hrun gururla. Sonra da Rincewind'e baktı.

"Ne?" dedi.

"Sakın söyleme, tamam mı?" dedi Rincewind.

Hrun'un elindeki kılıca baktı. Renk olmaktan ziyade, bir renkler mezarlığı olan türden siyahtı ve kılıcın üzerinde çok süslü runik bir yazı vardı. Fakat en göze çarpan özelliği, etrafındaki hafif oktarin parıltısıydı. Kılıç da Rincewind'i fark etmiş olmalıydı, çünkü aniden cam üzerine sürtülen pençe sesi gibi bir sesle konuşmuştu.

"Tuhaf," dedi. "Niye diyemiyor sekiz?"

SEKİZ, Deriz, yeriz, dedi yankılar. Yerin altında derinlerden çok hafif gıcırtilar duyuldu.

Yankılar yumuşadıkları halde, sönüp gitmeyi reddediyorlardı. Duvardan duvara, bir yandan diğer yana çarpıyorlar ve mor ışık da sesle eşzamanlı yanıp sönerek titreşiyordu.

"Yaptın işte!" diye haykırdı Rincewind. "Sekiz dememelisin, demiştim sana!"

Sustu, kendine şaşırmıştı. Fakat söz bir kere ağızdan kaçmış ve genel yankılanmadaki meslektaşlarına katılmıştı.

Rincewind koşmak için döndü, ama hava aniden şeker tortusundan daha koyu bir hal almıştı. O ana kadar gördüklerinden daha büyük bir sihir yüklenmesi birikiyordu; ağrıtan bir yavaşlıkla hareket ettiğinde, uzuvlarından, aynı biçimlerde altın rengi kıvılcımlı izler kalıyordu.

Arkasında, büyük sekizgen blok havaya yükselirken bir gümbürtü koptu, bir an bir ucu üzerinde havada asılı kaldı ve zemine indi.

İnce, siyah bir şey çukurdan çıkıp ayak bileğinin etrafına dolandı. Tüm ağırlığıyla titreşen yassı taşların üzerine düşerken çığlığı bastı. Dokunaç Rincewind'i yerde sürüklemeye başladı.

Sonra İkiçiçek önündeydi, ellerine uzanıyordu. Çaresizlikle minik adamın kollarını yakaladı ve birbirinin yüzüne bakarak uzandılar. Rincewind bu halde bile kaymaya devam ediyordu.

"Seni ne tutuyor?" dedi güçlkle soluyarak.

"Hi-hiçbir şey!" dedi İkiçiçek. "Ne oluyor?"

"Bu çukura sürükleniyorum, ne sanmıştın?"

"Ah, Rincewind, özür dilerim-"

"*Sen* özür diliyorsun-"

Çınlayan testere sesini andıran bir gürültü oldu ve Rincewind'in bacaklarındaki basınç aniden durdu. Kafasını çevirdi ve kuyunun yanında çökmüş Hrun'un hızla kendisine gelen dokunaçları parçalayan kılıcı hayal meyal görülüyordu.

İkiçiçek sihirbazın ayağa kalkmasına yardım etti ve ikisi sunak taşının dibine çömelip, çılgın bir şekilde aranan kollarla mücadele eden figürü seyretmeye koyuldular.

"İşe yaramayacak," dedi Rincewind. "Gönderici, dokunaçları yaratabilir. Sen ne yapıyorsun?"

İkiçiçek hararetle bir şekilde sakın kertenkelelerle dolu kafesi, bir uçayağın üzerine oturttuğu resim kutusuyla birleştiriyordu.

"Bunun bir resmini çekmezsem olmaz," diye mırıldandı. "Harikulade! Beni duyabiliyor musun, cin?"

Resim cini küçük kapağım açtı, bir an çukurun civarındaki manzaraya göz attı ve kutunun içinde kayboldu. Bacağına bir şey dokununca zıplayan Rincewind topuğunu hızla aranan bir

dokunacın üzerine indirdi.

"Haydi," dedi. "Toz olma zamanı." İkiçiçek'in kolunu kavradı, ama turist karşı koydu.

"Kaçıp Hrun'u bu şeyle mi bırakalım?" dedi.

Rincewind boş gözlerle baktı. "Neden olmasın?" dedi. "Onun işi bu."

"Ama onu öldürecek!"

"Daha kötüsü de olabilirdi," dedi Rincewind. "Ne?"

"Biz olabilirdik," diyen Rincewind mantıklı bir noktaya değindi. "Haydi!"

İkiçiçek eliyle işaret etti. "Hey!" dedi. "Sandık'ımı yakalamış!"

İkiçiçek, Rincewind kendisini engelleyemeden, çukurun etrafından koşup kutuya ulaştı. Yerde sürüklenmekte olan Sandık, kapağını etkisiz bir biçimde kendisini tutan dokunaca doğru açıp kapatıyordu. Minik adam öfke içinde dokunacı tekmelemeye başladı.

Hrun'un etrafındaki arbededen fırlayan diğer bir dokunaç İkiçiçek'in beline dolanıp yakaladı. Daralmakta olan sarmalların ortasındaki Hrun zorlukla seçilen bir figür haline gelmişti. Rincewind dehşet içinde bakarken Kahraman'ın kılıcı elinden koparıldı ve duvara fırlatıldı.

"Büyünü kullan!" diye haykırdı İkiçiçek.

Rincewind kıpırdamadı. Çukurdan yükselmekte olan Şey'e bakıyordu. Devasa bir gözdü ve doğrudan Rincewind'e bakıyordu. Bir dokunaç belini sararken inildi.

Büyünün sözcükleri gırtlığında bir engelle karşılaşmadan yükseldiler. Ağzını rüyadaymışçasına açtı ve ilk barbarca heceye göre biçimlendirdi.

Başka bir dokunaç kırbaç gibi fırlayıp boğazını sardı, Rincewind'i boğmaya başladı. Sendeleyen ve güçlkle nefes alan Rincewind yerde sürüklenmeye başladı.

Havayı döven bir kol, hızla geçerken İkiçiçek'in uçayak üzerindeki resim kutusunu yakaladı. Atalarının çapulcu bir kaplanla karşılaşınca yerden bir taş kaptığı gibi, içgüdüyle resim kutusunu kapı kaldırdı. Göz'e savuracak kadar bir mesafe bulabilirse...

Göz, Rincewind'in önüne bütün evreni çıkardı. Rincewind, iradesinin elekten boşalan su gibi çekildiğini hissetti.

Uyuşuk kertenkeleler, resim kutusunun üzerindeki kafeslerinde kıpırdandılar Rincewind'in önünde. Akıldışı bir biçimde, kafası kesilmek üzere olan bir adamın celladın sehпасındaki her çiziği ve lekeyi görmesi gibi Rincewind de kertenkelelerin çok büyük, mavimsi beyaz kuyrukları olduğunu gördü ve alarm veren bir tarzda nabız gibi attıklarını anladı.

Göz'e doğru çekilirken dehşete kapılmış olan Rincewind kendini korumak için kutuyu kaldırdı ve aynı anda resim cininin şöyle dediğini duydu, "Nerdeyse tam kıvama geldiler, artık tutamayacağım onları. Herkes gülümsesin, lütfen."

-öyle beyaz ve öyle parlak bir ışık patlaması oldu ki-

-ışığa hiç benzemiyordu.

Bel-Shamharoth çığlık attı, uzak ultrasonik sınırdaki başlayıp Rincewind'in bağırsaklarında bir yerde son bulan bir sestiydi. Dokunaçlar bir an sopalar gibi kaskatı kesildiler 've haşat olmuş Göz'ün önünde korumak üzere toplaşmadan önce çeşitli yüklerini odanın dört bir yanına savurdular. Bütün bu yığın çukura düştü ve bir an sonra büyük taş blok düzinelerce dokunaç tarafından kaldırılıp büyük bir gürültüyle yerine oturtuldu, geride bloğun kenarına sıkışan ve etrafı döven bir sürü dokunaç kaldı.

Hrun yuvarlanarak yere indi ve bir duvara çarpıp ayak üstü düştü. Kılıcını buldu ve yöntemli bir biçimde lanetli kolları doğramaya başladı. Rincewind yerde uzanmış, çıldırmamak için dikkatini yoğunlaştırıyordu. Boş, odunsu bir sese çevirdi kafasını.

Sandık eğrilmiş kapağı üzerine inmişti. Şimdi öfkeyle sallanıyor ve minik bacaklarıyla havayı tekmeliyordu.

Rincewind temkinli gözlerle İkiçiçek'i aradı.

Minik adam eğri büğrü bir topaç halinde duvara dayalıydı, ama en azından inliyordu.

Sihirbaz yerde kendini acı içinde toparladı ve fısıldadı, "Bu da neyin nesiydi?"

"Niye o kadar parlaktılar?" diye mırıldandı İkiçiçek. "Tanrılar, kafam..."

"Çok mu parlak?" dedi Rincewind. Zeminin öbür ucundaki resim kutusunun üzerindeki kafese baktı. Şimdi gözle görülür derecede zayıflamış olan kertenkeleler merakla kendisini izliyorlardı.

"Semenderler," diye sızlandı İkiçiçek. "Resim fazla parlayacak, biliyorum. . "

"Semender mi onlar?" dedi Rincewind inanmaz bir sesle.

"Tabii. Standart parça."

Rincewind düşe kalka kutuya yürüdü ve yerden aldı. Daha önce semender görmüştü kuşkusuz, ama onlar küçük türdendi. Görünmez Üniversite'nin kilerlerindeki nadirbiyoloji müzesindeki bir turşu kavanozunda, suyun içindeydiler, çünkü Çember Deniz civarında canlı semenderlerin soyu tükenmişti.

Semenderler hakkında bildiği az buçuk şeyi anımsamaya çalıştı. Sihirli yaratıklardı. Ağızları yoktu çünkü tümüyle, diskdünyanın güneş ışığında bulunan ve derileriyle soğurdukları, oktarin dalgaboyunun besleyici özelliğine dayalı olarak yaşamlarını sürdürürlerdi. Tabii güneş ışığının geri kalanını da soğururlar ve normal biçimde dışarı atılana dek özel bir kesecikte saklardı. Diskdünya semenderlerinin yaşadığı bir çöl, geceleyin gerçek bir deniz fenerine dönüşürdü.

Rincewind semenderleri yere koydu ve ciddi bir edayla başını salladı. Bu büyülü yerdeki bütün oktarin ışığıyla kendilerini tıka basa doyurmuşlar, sonrasını da doğa tamamlamıştı.

Resim kutusu üçayağı üzerinde yampiri yampiri uzaklaştı. Rincewind bir tekme nişanladı, fakat ıskaladı. Akıllı armut ağacından nefret etmeye başlıyordu.

Küçük bir şey yanağını ısırıldı. Rahatsız bir biçimde eliyle uzaklaştırdı.

Ani bir gıcırdama sesi duyunca etrafına bakındı ve ipek kesen oyma bıçağı gibi bir ses, "Bu hiç de yakışık almıyor," dedi.

"Kaba çeneni," dedi Hrun. Sunağın üstünü kanırtmak için Kring'i kullanıyordu. Kafasını kaldırarak Rincewind'e sırttı. Rincewind, bu gerili gaga biçimindeki yüz buruşturmanın bir sırtış olmasını ümit etti.

"Kudretli sihir," dedi barbar, bir yandan da but büyüklüğündeki bir elinin var gücüyle, serzenişte bulunan kılıca yükleniyordu. "Şimdi hazineyi paylaşıyoruz, ha?"

Rincewind küçük ve sert bir şey kulağına çarpınca homurdandı. Zorlukla hissedilen bir hava akımı vardı.

"Orda hazine olduğunu nerden biliyorsun?" dedi.

Hrun yaylandı ve parmaklarını taşın altına geçirmeyi başardı. "Yaban elması ağacının altında yaban elması bulunur," dedi. "Sunakların altında da hazine bulunur. Mantık."

Dişlerim sıktı. Taş yukarı yaylandı ve bütün ağırlığıyla yere indi.

Bu kez bir şey Rincewind'in eline ağır bir şekilde çarptı. Elini pençe gibi havaya savurdu ve yakaladığı şeye baktı. Beş-artı-üç kenarı olan bir taşı. Başım kaldırıp tavana baktı. Tavanın böyle sarkması normal miydi? Hrun, kutsallığı çığnenmiş sunaktan ufalanan deri örtüyü çekerken bir ezgi mırıldanıyordu.

Hava cızırdadı, menevişlendi ve vırıldadı. Cisimsiz eller sihirbazın cüppesini kavrayıp mavi ve yeşil kıvılcımlı anaforlarla uçurdular. Rincewind'in kafasının etrafında yarı oluşmuş ruhlar, rüzgârla sürüklenirken uludular ve abuk sabuk sesler çıkardılar.

Bir elini kaldırmayı denedi. Kuvvetlenen sihirli rüzgâr kükreyip geçerken eli, bir anda, parıldayan bir oktarin haleyle çevrildi. Kasırga, bir toz zerresini bile kımlıdatmadan hızla odayı geçti, fakat neredeyse Rincewind'in göz kapaklarını tersyüz edecekti. Tünelleri çığlıklar atarak geçti, ölüm-habercisi-peri-ağlayışı, delicesine bir taştan diğerine çarpıyordu.

Yıldız kasırgasının dişlerinde iki büklüm olan İkiçiçek yalpalayarak doğruldu.

"Bu da nedir böyle?" diye bağırdı.

Rincewind yarı döndü. Uluyan rüzgâr kendisini anında yakaladı, neredeyse tepe taklak edecekti. Hızlı hava akımında dönen Fesatperi anaforları, ayaklarını zorluyordu.

Hrun'un kolu bir hamlede yakaladı Rincewind'i. Bir an sonra da o ve İkiçiçek harabeye dönmüş sunağın himayesine sürüklenmiş, soluklanmaya çalışarak yerde yatıyorlardı. Yanı başlarında konuşan kılıç Kring kıvılcımlar saçıyordu, kılıcın sihirli alanı fırtına tarafından yüz kat büyütülmüştü.

"Sıkı tutun!" diye bağırdı Rincewind.

"Rüzgâr!" diye haykırdı İkiçiçek. "Nereden geliyor? Nereye esiyor?" Rincewind'in sırf dehşet

kaplı yüzüne bakınca, taşları iki kat sıkı kavradı.

"Lanetlendik," diye ağzının içinde geveledi Rincewind. Çatı, üzerlerinde çatırdayıp oynuyordu. "Gölgeler nereden gelir? İşte rüzgâr oraya esiyor!"

Sihirbazın da bildiği üzere, aslında olan şey şuydu: Bel-Shamharoth'un harap olmuş ruhu derin yeryüzü katlarını geçerek batarken, karanlık ruhu kayalardan emilerek sökülüyor ve diskdünyanın en güvenilir rahiplerine bakılacak olursa, hem yerin altında hem de Başka Bir Yer'de olan bir bölgeye götürülüyordu. Sonuç olarak, tapmağı, utanç dolu binlerce yıldır bu yerin yakınına dahi uğramayan Zaman'ın yıkımına terk ediliyordu. Şimdi, bütün o taşmak üzere olan saniyelerin birikmiş ağırlığı, bir anda serbest bırakılmış, ağır bir biçimde, gevşemiş taşların üzerine yükleniyordu.

Hrun başını kaldırıp büyüyen çatlaklara baktı ve derin bir nefes aldı. Sonra da iki parmağını ağzına götürüp ıslık çaldı.

Tuhaftır ki bu gerçek ses, büyük sekizgen bloğun ortasında oluşan ve büyüyen yıldız girdabının sahte sesinin üzerinde daha bir kuvvetli çınladı. Ardından, garip bir şekilde zıplayan garip kemiklerin sesine benzediğini düşündüğü, boş bir yankı duyuldu. Sonra da hiç tuhaflik alameti olmayan bir ses duyuldu. Boş toynak sesleriydi.

Hrun'un savaş atı gıcırdayan bir kemeri tırıs geçti ve sahibinin yanı başında yelesi fırtınadan uçuşarak şaha kalktı. Barbar ayağa kalktı ve hazine torbalarını eyere asılı bir heybeye fırlattı, ardından kendini hayvanın sırtına attı. Eğilerek İkiçiçek'i ense kökünden yakalayıp eyer kaltağı boyunca çekti. At kendi etrafında dönerken, Rincewind riskli bir sıçrayışla Hrun'un arkasına yerleşti, Hrun bu duruma itiraz etmedi.

At, ani kayan döküntülerden sıçrayarak ve basınçtan gerilen çatıdan gök gürültüsüyle inen dev kayaları yanlamasına sıyrarak, tüneller boyunca emin adımlarla ilerledi. Sıkı bir şekilde tutunan Rincewind arkalarına baktı.

Tevekkeli değil, at bu kadar hızlı gidiyordu. Hemen yakında, büyük, azametli bir sandık ve üç ayağı üzerinde tehlikeli bir biçimde ok gibi ilerleyen resim kutusu, titreşen mor ışığın içinden son hızla arkalarından geliyordu. Akıllı armut ağacının sahibini nerde olursa olsun takip etme yeteneği o kadar büyüktü ki, ölmüş imparatorların mezar eşyaları geleneksel olarak ondan yapılırdı...

Sekizgen kemer sonunda dayanamayıp kaldırım taşlarında un ufak olmadan bir an önce dış havaya ulaştılar.

Güneş yükseliyordu. Tapınak kendi içine çökerken arkalarında bir toz sütunu yükseldi, ama arkalarına bakmadılar. Yazık olmuştu, çünkü İkiçiçek diskdünya standartlarına göre bile alışılmadık olan resimler yakalayabilirdi.

Dumanı tüten yıkıntılarda hareket vardı. Yeşil bir hah dokuyor gibiydiler. Sonra döne döne bir meşe ağacı çıktı ortaya, patlayan yeşil bir füze gibi dallanıyordu ve daha yaşlı dallarının uçlarının kıpırtısı durmamıştı ki, hatırı sayılır bir koruluğun ortasında kalmıştı. Bir kayın ağacı, mantar misali bitti, olgunlaştı, çürüdü ve yeni filizlenen yavrularının ortasında bir kav

tozu bulutunun içinde çöktü. Tapınak daha şimdiden yarı gömülmüş yosunlu bir taş yığının dönüşmüştü.

Fakat daha işin başından gırtlığa saldırmış olan Zaman, şimdi de işi tamamlamaya koyuluyordu. Çürüyen sihirle baskın entropi arasındaki kaynayan ara yüzey, tepeden aşağı doğru kükredi ve dörtmala giden atı solladı. Atın sırtındakiler, kendileri de Zaman'ın yaratıkları olduklarından, bunun farkına varmadılar. Fakat o, yüzyılların kırbacıyla büyülmüş ormanın üzerinde şakladı.

"Etkileyici, değil mi?" dedi Rincewind'in dizleri yakınından bir ses. At tırıs adımıyla çürüyen ağaç ve düşen yaprakların pusunda ilerliyordu.

Sesin ürkütücü, metalik bir tınısı vardı. Rincewind Kring'e, kılıca baktı. Kabzasının topuzuna kakılmış birkaç tane zümrüt vardı. Kendisini izledikleri izlenimine kapıldı.

Ormanın kıyı yönündeki fundalıklı boş araziden, ağaçlarla Zaman arasındaki meydan savaşını izlediler, ki bunun sadece bir tek sonu olabilirdi. Molalarının temel uğraşına bir tür kabare olmuşu bu. Temel uğraşlarına gelince, o da temkinsizce Hrun'un ok menziline giren bir ayının büyük bir bölümünün tüketilmesi idi.

Rincewind yağlı et parçasının üzerinden Hrun'u izliyordu. Kendini kahramanlık işine vermiş olan Hrun'un, ara sıra Ankh-Morpork'a uğrayıp şarapla kafayı çekerek âlem yapan Hrun'dan oldukça farklı olduğunu anladı. Kedi gibi temkinli, panter gibi çevik ve son derece rahattı.

Ben Bel-Shamharoth'tan sağ çıktım, diye hatırlattı kendine Rincewind. Harikaydı.

İkiçiçek, kahramanın tapınaktan çalınan hazineyi seçip ayıklamasına yardım ediyordu. Çoğu, nahoş mor taşlar kakılmış gümüşlerden ibaretti. Yığının büyük bir bölümünü örümcek, ahtapot ve merkezyöre bozkırlarının ağaçta yaşayan ahtarsiyerinin tasvirleri oluşturuyordu.

Rincewind kulaklarını yanı başındaki kulak tırmalayıcı sese tıkamaya çalıştı. İşe yaramıyordu.

"-sonra da sahibim Re'durat Paşası oldu ve Büyük Nef meydan savaşında önemli bir rol oynadım. Belki fark etmişsinizdir, ağzımın üçte ikisi boyunca uzanan çentiği işte orada aldım," diyordu Kring, uzun çimenlerin arasındaki geçici yuvasından. "Kâfirin biri oktiron bir boyunluk takmıştı, sportmenliğe hiç yakışmıyordu tabii ve şüphesiz ben o günlerde çok daha keskindim. Sahibim beni ipek mendilleri havada kesmek için kullanırdı ve- sizi sıkıyor muyum acaba?"

"Hı? Yo, hayır, hayır, hiç değil. Hepsi çok ilginç," dedi, gözleri hâlâ Hrun'un üzerinde olan Rincewind. Ne kadar güvenilebilirdi ona? Burada, vahşi doğadaydılar, etraf ifrit kaynıyordu...

"Kültürlü biri olduğunuzu anlamıştım," diye devam etti Kring. "Gerçekten ilginç insanlara öyle nadir rastlıyorum ki, ne kadar zaman geçerse geçsin. Gerçekten ne isterdim biliyor musunuz, üzerine asılı duracağım hoş bir şömüne, şöyle güzel ve sakin bir yer. Bir keresinde bir gölün dibinde birkaç yüzyıl kalmıştım."

"Eğlenceliydi herhalde," dedi Rincewind, kafası başka yerde.

"Pek sayılmaz," dedi Kring.

"Evet. sanırım değildir."

"Gerçekte, bir sabanın uç demiri olmak isterdim. Ne olduğunu bilmiyorum, ama anlamı olan bir yaşama benziyor."

İkiççek aceleyle sihirbazın yanına geldi.

"Aklıma müthiş bir şey geldi," diye mırıldandı.

"Ya?" dedi Rincewind, bıkkın bir sesle. "Quirm'e giderken niye Hrun'u yanımıza almıyoruz?"

İkiççek afallamış göründü. "Nasıl bildin?" dedi.

"Düşüneceğin aklıma geliverdi," dedi Rincewind.

Hrun gümüşleri terki heybelerine doldurmayı kesip cesaret veren bir şekilde onlara sırtıttı. Sonra gözleri tekrar Sandık'a yöneldi.

"Yanımızda olursa kim saldırabilir bize?" dedi İkiççek.

Rincewind çenesini kaşdı. "Hrun?" diye öneride bulundu.

"Ama Tapınak'ta onun hayatını kurtardık!"

"Eh, saldırmaktan kastın öldürmekse," dedi Rincewind, "Bunu yapacağını sanmıyorum. Öyle biri değil. Sadece bizi soyup sımsıkı bağlar ve kurtlara bırakır, tahminimce."

"Aaa, yapma canım."

"Bak, gerçek hayat bu," diye atıldı Rincewind. "Yani, burda durmuş altın dolu bir kutuyla etrafta dolanıyorsun, sence akli olan, bir parça koparmak için atılmaz mı?" Kafasından, ben olsam yapardım, diye geçirdi -eğer Sandık'ın kurcalayan parmaklara ne yaptığını görmemiş olsaydım...

Sonra cevap birden aklına geldi. Hrun'dan resim kutusuna çevirdi gözlerini. Semenderler kafeslerinde şekerleme yaparlarken, resim cini minicik bir küvette çamaşır yıkıyordu.

"Aklıma bir şey geldi," dedi. "Şey, kahramanların gerçekte istediği nedir?"

"Altın mı?" dedi İkiççek.

"Hayır, *gerçekten* istedikleri."

İkiççek kaşlarını çattı. "Pek anlayamadım," dedi. Rincewind resim kutusunu yerden aldı.

"Hrun," dedi. "Buraya gelsene biraz."

Günler huzurlu geçiyordu. Doğru, küçük bir grup köprü ifriti bir keresinde onları tuzağa düşürmeye çalışmıştı ve bir grup eşkiya bir gece neredeyse faka bastırıyordu onları (fakat aptalca davranıp, önce uyuyanları katletmek yerine Sandık'ı incelemeye çalışmışlardı). Hrun iki olay için de çifte tarife istedi ve aldı.

"Eğer bize bir şey olursa," dedi Rincewind, "o zaman sihirli kutuyu çalıştıracak kimse kalmaz. Hrun'un başka resmi olmaz, anladın mı?"

Hrun başıyla onayladı, gözleri en son resme sabitlenmişti. Bir ayağı öldürülmüş bir ifrit yığınının üzerinde, kahramanca poz veren Hrun'u gösteriyordu.

"Sen, ben ve minik arkadaş İki Çiçekler, hepimiz iyi anlaşıyoruz, tamam mı?" dedi. "Yarın, cepheden daha iyi bir poz alabilir miyiz, tamam mı?"

Resmi özenle ifrit derisine sardı ve heybenin içine, diğerlerinin yanına istifledi.

"İşe yarıyor galiba," dedi İkiçiçek hayran hayran. Hrun yolu kolaçan etmek için at üzerinde ilerledi.

"Elbette," dedi Rincewind. "Kahramanların en çok sevdiği şey, kendileridir."

"Biliyor musun, resim kutusunu kullanmakta ustalaşıyorsun."

"Hım."

"Onun için belki bunu almak istersin." İkiçiçek bir resim uzattı.

"Nedir bu?" dedi Rincewind.

"Aa, sadece tapınakta çektiğin resim."

Rincewind dehşet içinde bakakaldı. Resimde, birkaç dokunacın çerçevelediği yuvarlak, nasırlı, iksir lekeli ve odaklanmamış büyük bir başparmak duruyordu.

"İşte hayatımın hikâyesi bu," dedi yorgun bir sesle.

"Siz kazandınız," dedi Kader, ruh yığınını masanın diğer ucuna iterken. Bir araya toplanmış tanrılar rahatladılar. "Başka oyunlar olacak," diye ekledi.

Leydi, evrendeki delikleri andıran iki göze gülümsedi.

Sonra da geriye harap olmuş ormanlar ve meltemin önünde sürüklenen ufuktaki bir toz bulutundan başka bir şey kalmadı. Bir de oyuk ve yosunlu bir mil taşına oturmuş, siyah ve pejmürde bir figür. Haksız yere üstüne gelinen birinin havası vardı. O, korku içinde beklenir ve kendisinden korkulurdu, fakat yine de yoksulların tek dostu ve ölümcül yaraların en iyi doktoruydu.

Tamamen gözsüz olmasına rağmen Rincewind'in gözden kayboluşunu izledi. Eğer yüzünü bir parça hareket ettirebiliyor olsaydı, kaşlarını çatardı. Ölüm, her zaman son derece meşgul olmasına rağmen, şimdi bir hobisi olduğuna karar vermişti. Sihirbazda, kendisini ölçsüz bir şekilde usandıran bir şey vardı. Bir kere, randevularına gelmiyordu.

SENİ YİNE DE ENSELEYECEĞİM, ENAYİ, dedi Ölüm, kurşun lahit kapaklarının çarpışı gibi bir sesle, GÖR BAKALIM ENSELEMİYOR MUYUM.

SOLUCAN KAPANI

Ona Solucanistan denirdi ve yeşil vadinin üzerinde neredeyse yarım mil yükselen devasa, gri ve baş aşağı duran bir dağdı.

Dağın tabanı sadece otuz kırk metre genişliğindeydi. Ve çevresindeki bulutun içinden geçerek yükseliyor, bir ucundan diğerine yarım mil genişliğinde bir plato tarafından kesilene dek zarif bir biçimde, dik duran bir trompet misali kıvrılıyordu. Orada, yukarıda ufak bir orman vardı ve yeşilliği, kenardan bir şelale gibi taşıyordu. Binalar vardı. Küçük bir nehir bile vardı, yamaçtan öylesine rüzgâr yiyen bir şelale halinde dökülüyordu ki, yere yağmur şeklinde ulaşıyordu.

Platonun birkaç metre altında bir sürü de mağara ağzı vardı. Bunların kabaca oyulmuş, düzenli bir görüntüleri vardı, bu yüzden de bu serin ve canlı güz sabahında Solucanistan, bulutların üstünde, bir devin güvercinliği gibi asılı duruyordu.

Buna göre, güvercinlerin kanat açıklığı kırk metreden biraz daha fazlaydı.

"Biliyordum," dedi Rincewind. "Güçlü bir büyü alanının içindeyiz."

İkiçocuk ve Hrun, öğle molalarını verdikleri oyuğa baktılar. Sonra birbirlerine baktılar.

Atlar sessizce derenin yanındaki gür çimenler arasında ödüyorlardı. Çalıkların arasında sarı kelebekler uçuşuyordu. Kekik kokusu ve arı vızıltısı vardı havada. Şiştteki yaban domuzları yumuşak cızırtılar çıkarıyordu.

Hrun omuz silkip pazılarını yağlamaya gitti. Pazıları parlıyordu.

"Bana iyi görünüyor," dedi.

"Havaya bir bozuk para atmayı dene," dedi Rincewind.

"Ne?"

"Haydi. Bir bozukluk at."

"Temam," dedi Hrun. "Eğer seni memnun edecekse." Elini kesesine atıp bir düzine krallıktan yağmalanmış bir avuç dolusu bozuk para çıkardı. Epey özen göstererek kurşun bir Zchloty çeyrekliği seçti ve mor başparmağının üzerinde dengeledi.

"Sen söyle," dedi. "Yazı mı-" paranın tersini yoğun bir dikkatle inceleyip, "bacakları olan bir tür balık mı?" diye bitirdi.

"Havadayken," dedi Rincewind. Hrun sırttı ve başparmağıyla fırlattı.

Çeyreklik dönerek yükseldi.

Rincewind bakmaya bile tenezzül etmeden, "Kenar," dedi.

Büyü asla ölmez. Sadece silinir.

Bu gerçek, diskdünyanın geniş ve mavi enginliğinin hiçbir yerinde, Yaratılış'ın hemen ardından başlayan Büyücü Savaşları'nın geçtiği bölgelerdeki denli açık değildir. O günlerde, saf büyü yaygın olarak bulunurdu ve ilk insanlar tarafından Tanrılar'a karşı savaşlarında hevesle kullanılmıştı.

Büyücü Savaşları'nın tam kökenleri Zaman'ın sislerinde yitirilmiştir, ne var ki disk düşünürleri, İlk İnsanlar'ın, yaratılışlarından hemen sonra zıvanadan çıktıklarında hemfikirdirler. Ardından gelen savaşlar büyük ve ateşliydi -güneş, gökyüzünde dolap gibi dönmüş, denizler kaynamış, acayip fırtınalar karalan harap etmişti. Gizemli bir biçimde, insanların elbiselerinde küçük beyaz güvercinler belirmişti ve diskin istikrarı (uzayda kaplumbağaların üzerine binmiş filler tarafından taşındığından) tehdit alandaydı. Bu da, Tanrılar'ın bile hesap verdikleri Eski Yüce Varlıklar'ın sert tedbirler almasıyla son buldu. Tanrılar yüksek yerlere sürüldü, insanlar yeniden çok daha küçük olarak yaratıldı ve eski yabani büyü'nün çoğu emilerek yeryüzünden boşaltıldı.

Disk'in savaşlar sırasında bir büyü tarafından doğrudan vurulan bölgeleri sorununu çözmemişti bu. Büyü binyıllar süren bir yavaşlıkla sönüp gitmiş, çürüyüp giderken de etrafındaki gerçekliği bozan binlerce yıldızaltı parçacık bırakmıştı...

Rincewind, İkiçiçek ve Hrun paraya bakıyorlardı.

"Kenar geldi," dedi Hrun. "Eh, sen bir büyücüsün. Daha ne olsun?"

"Ben o tür büyü yapmam."

"Yani yapamazsın."

Rincewind bunu duymazdan geldi, çünkü doğruydu. "Tekrar dene," önerisinde bulundu.

Hrun bir yumruk dolusu bozukluk çıkardı.

İlk ikisi alışıldık tarzda düştüler. Dördüncü de öyle Üçüncü, kenarı üzerine düştü ve öylece dengede kaldı. Beşinci, küçük, sarı bir tırtıla dönüşüp yürüyerek uzaklaştı. Altıncı, en yüksek noktasına ulaşınca tiz bir şingirtı çıkarıp yok oldu. Bir an sonra hafif bir gök gürültüsü duyuldu.

"Hey, o para gümüştü!" dedi Hrun heyecanla ve ayağa kalkıp yukarı baktı. "Geri getir onu!"

"Nereye gittiğini bilmiyorum," dedi Rincewind, bıkkın bir sesle. "Herhalde hâlâ ivmeleniyordur. Bu sabah denediklerim de yere inmediler zaten."

Hrun hâlâ gökyüzüne bakıyordu.

"Ne?" dedi İkiçiçek.

Rincewind iç geçirdi. Korku içinde bunu bekliyordu.

"Yoldan çıkıp yüksek sihirli bir merkeze girdik," dedi. "Bana nasıl olduğunu sormayın. Bir zamanlar burada gerçekten güçlü bir sihir alanı yaratılmış olmalı, biz de bunun artçı etkilerini hissediyoruz."

"Aynen öyle," dedi, geçmekte oldukları bir çalılık.

Hrun'un kafası ani bir hareketle aşağı indi.

"Yani burası o yerlerden biri mi?" diye sordu. "Gidelim buradan!"

"Haklısın," dedi Rincewind. "Eğer ayak izlerimizi geriye doğru izlersek başarabiliriz. Bir milde bir durup bir para atarız."

İvedilikle kalkıp eşyaları heybelerine tıktırmaya başladı.

"Ne?" dedi İkiçiçek.

Rincewind durdu. "Bak," diye atıldı. "Sakın tartışma. Haydi kıpırda."

"Fena görünmüyor," dedi İkiçiçek. "Sadece birazcık nüfusu kıt, hepsi bu. . "

"Evet," dedi Rincewind. "Garip, değil mi? Haydi kıpırda!"

Tepelerinde deri bir kayışın ıslak kayaya vuruluşunu andıran bir gürültü oldu. Camımsı ve belirsiz bir şey Rincewind'in kafasının üzerinden geçti, ateşten havaya bir kül bulutu kaldırdı ve domuz ölüsü şişten sıyrılıp Rize gibi havaya fırladı.

Bir küme ağaca çarpmamak için yükseldi, kendini düzeltti, dar bir çember çizerek gürledi ve arkasına çizgi halinde sıcak domuz yağı parçaları saçarak merkezyönünde ilerledi.

"Şimdi ne yapıyorlar?" dedi yaşlı adam.

Genç kadın billur küreye baktı.

"Kenaryönünde hızla ilerliyorlar," diye bildirdi. "Aklıma gelmişken, o ayaklı kutu hâlâ yanlarında."

Yaşlı adam kıs kıs güldü, karanlık ve tozlu mahzenmezarda olmadık biçimde rahatsız edici bir sesteki bu. "Akıllı armut ağacı," dedi. "Müthiş. Evet, sanırım onu alacağız. Lütfen bu konuda üstüne düşeni yap, hayatım -güç alanından çıkmadan önce, mümkünse?"

"Sessizlik! Yoksa -"

"Yoksa ne, Liessa?" dedi yaşlı adam (bu kısık ışıktaki taş sandalyeye yığılışında bir tuhafılık vardı). "Beni bir kez öldürmüştün zaten, unuttun mu?"

Kadın burnundan soludu ve ayağa kalkıp alaycı bir edayla saçını geri attı. Saçı kızıldı ve altın renkli benekleri vardı. Ayaktayken, Liessa Solucaçağırın bütünüyle muhteşem görünüyordu. Aynı zamanda neredeyse çırılçıplaktı, üzerinde sadece birkaç parça en hafifinden zincirli zırh ve parlak ejder derisi binici çizmeleri vardı. Bir çizmesine bir binici kamçısı sokulmuştu, fakat alışılmadık biçimde mızrak gibi uzundu ve uçlarında minik çelik dikenler vardı.

"Gücüm yeter de artar bile," dedi soğuk bir sesle.

Belirsiz silüet başıyla onaylar gibi göründü, ya da en azından şöyle bir sallanmıştı. "Hep öyle temin edersin ya beni," dedi. Liessa burnundan soludu ve salondan çıktı.

Babası arkasından bakma zahmetine girmedi. Bunun bir nedeni, şüphesiz, üç aydır ölü olduğundan gözlerinin pek iyi durumda olmamasıydı. Diğer bir nedeni de, bir sihirbaz olarak -on-beşinci dereceden bir sihirbaz olsa bile- optik sınırları uzun zamandan beri yaygın gerçeklikten çok uzaktaki seviyeleri ve boyutları görmeye alışmıştı, o yüzden de salt dünyevi olanı gözleme konusunda her nasılsa yetersiz kalıyorlardı (Yaşamları süresince diğer insanlara sekiz facetalı ve ürkünç şekilde böceksi görünmüşlerdi.) Üstelik de artık yaşayan dünyayla Ölüm'ün karanlık gölgeli dünyası arasındaki dar açıklıkta bekletildiğinden, Nedensellik'in bütününe inceleyebiliyordu. Bu yüzden de, beceriksiz kızının bu defa kendini öldürteceği konusunda zayıf bir umut dışında, hatırı sayılır güçlerini, kudretinden çaresiz bir şekilde dörtnala kaçan üç gezgin hakkında daha fazla bilgi edinmek için seferber etmemişti.

Birkaç yüz metre uzakta, arkasında yarım düzine Binici ile Solucanistan'ın içi boş kalbine giden aşınmış merdivenleri inmekte olan Liessa tuhaf bir ruh hali içindeydi. Acaba beklediği fırsat bu muydu? Belki içinde bulunduğu açmazın anahtarı buydu; Solucanistan tahtının anahtarı belki de buradaydı. Taht onun hakkıydı elbette, ne var ki gelenek, Solucanistan'ı sadece bir erkeğin yönetebileceğini söylüyordu. Bu, Liessa'yı usandırmıştı ve de öfkeli olduğunda, Güç daha bir kuvvetli akıyor, ejderler özellikle irileşip iğrençleşiyorlardı.

Eğer bir erkeği olsaydı, olaylar farklı olabilirdi. Tercihen iriyarı ve dinç, ama kafası fazla çalışmayan biri. Kendisine söyleneni yapacak biri.

Şu anda ejder ülkesinden kaçmakta olan üçlünün en irisi işe yarayabilirdi. Eğer olur da işe yaramazsa, o durumda da ejderler daima açtılar ve düzenli beslenmeleri gerekiyordu. İğrençleşmelerini sağlayabilirdi.

En azından, her zamankinden daha iğrençleşirlerdi.

Merdiven, taş bir kemerden geçip Solucanların tünedikleri büyük mağaranın tavanının yakınındaki dar bir kaya çıkıntısında son buldu.

Duvarlardaki binlerce delikten giren güneş ışınları, tozlu loşluğu, içinde bir milyon altın böceğin bozulmadan korunduğu amber çubuklar misali çapraz çizgilerle işliyordu. Altlarında seyrek bir pustan başka bir şeyi aydınlatmıyorlardı. Yukarıda...

Yürüyen halkalar Liessa'nın o kadar yakınında başladılar ki, uzanıp bir tanesine dokunabilirdi. Binlercesi, yukarıya bakan dönümlerce mağara tavanı üzerinde uzayıp gidiyorlardı. Bu halkaların kazıklarını çakmak, yirmi duvar işçisinin yirmi yılını almıştı ve kendi çalışmalarına asılı durarak ilerlemişlerdi. Yine de kubbenin tepesine yakın dizilmiş seksen sekiz tane büyük halkanın yanında çocuk oyuncağı kalırlardı. Elli diğer halka ise, ter içindeki köle grupları tarafından yerlerine oturtulurken (Güç'ün ilk günlerinde kölenin bini bir paraydı) kaybedilmişti ve büyük halkalar derinlere düşerlerken şanssız çalışanları da yanlarında götürmüşlerdi.

Yine de seksen sekiz tanesi kurulmuştu ve gökkuşağı kadar büyük, kan gibi paslıydılar. Ve onlardan...

Ejderler Liessa'nın varlığını hissederler. Seksen sekiz çift halka karmaşık bir bulmaca gibi açılırken, hava mağarayı hırıldayarak dolanır. Façetalı yeşil gözleri olan büyük kafalar loş ışıkta liessa'yı izlemektedir.

Canavarlar hâlâ hafif şeffaftırlar. Etrafındaki erkekler kancalı çizmelerini raftan alırlarken Liessa beynini tam tasavvura verir; kafasının üstündeki küflü havada canavarlar tamamen görünür bir hal alırlar; bronz pulları güneş ışığı huzmelerini sönük bir biçimde yansıtmaktadır. Liessa'nın beyni zonklamaktadır, fakat artık Güç serbestçe çağıldığı için çok küçük bir yoğunlaşmayla diğer şeyleri düşünebilmektedir.

Şimdi o da kancalı çizmelerini giyer, kancalarını getirmek için elleri üzerinde havada zarif bir takla atar ve belli belirsiz bir çingirtıyla tavadaki birkaç tane yürüyen halkaya çarpar

Fakat tavan artık zemin olmuştur. Dünya değişmiştir. Şu anda, ejder binicilerinin sarkacımsı bir yürüyüşle içinden geçtiği küçük halkaların zeminini oluşturduğu derin bir çukur ya da kraterin kenarında dikilmektedir. Çukurun ortasında, binicilerin binekleri sürü halinde beklemektedir. Çok uzaklarda yukarıda, mağaranın ejder dışkılarıyla renksizleşmiş zeminini oluşturan kayalar bulunmaktadır.

Âdet edinmiş olduğu yumuşak, kayan hareketlerle yürüyen Liessa, kendi ejderi olan Laolith'e yönelir, hayvan da büyük, at gibi başını ona çevirir. Çeneleri domuz yağından parlamaktadır.

Çok keyifliydi, der ejder, Liessa'nın kafasında. "Yanında kimse olmadan uçuşa çıkmak yok demiştim, sanırım?" diye azarladı Liessa. Acıkmıştım, Liessa.

"Açlığına gem vur. Çok yakında yiyecek atların olacak."

Dizginler dişlerimize takılıyor. Savaşçı da olacak mı? Savaşçıları severiz.

Liessa binme merdivenini sallar ve bacakları kenetlenmiş halde Laolith'in meşinimsi boynuna iner.

"Savaşçı benim. Yiyebileceğin başka birkaç kişi var. Bir tanesi sözüm ona sihirbaz, " diye cesaret vermek babından ekler.

Ah, sihirbazlar nasıldır, bilirsin. Yarım saat sonra canın bir tane daha ister, diye söylenir ejder.

Kanatlarını açar ve düşer.

"Yetişiyorlar," diye haykırdı Rincewind. Atın boynuna daha da eğilip inledi. İkiçiçek aynı hıza yetişmeye çalışıyor, aynı zamanda da uçan canavarlara bakabilmek için boynunu arkasına uzatıyordu.

"Anlamıyorsun!" diye haykırdı turist, korkunç kanat gürültülerini bastıran bir sesle. "Bütün hayatım boyunca ejderleri görmek istedim ben!"

"Midelerinden mi?" diye bağırdı Rincewind. "Kapa çeneni de atını sür!" Dizginlerle atı kamçıladı ve gözlerini ilerdeki ormana dikti; sırf irade gücüyle yakma getirmeye çalışıyordu ormanı. O ağaçların altında emniyette olacaklardı. O ağaçların altında uçacak ejderin alnını

karışlardı...

Etrafını gölgeler sarmadan önce kanatların çırpıldığını duydu. İçgüdüsel olarak eyere kapaklandı ve omuzlarının üzerine bir çizgi çeken keskin bir şeyin kor gibi yakan acısını hissetti.

Arkasında Hrun haykırdı, ama acı çığığından çok öfke haykırışıydı bu. Barbar, aşağıdaki fundalığa atlamış ve kara kılıç Kring'i çekmişti. Kılıcını, bir başka alçak geçiş için pikeye giren ejdere savurdu.

"Hangi boktan kertenkele yapabilir bunu bana!" diye kükredi.

Rincewind uzanıp İkiçiçek'in dizginlerini yakaladı.

"Haydir" diye tısladı.

"Ama, ejderler-" dedi İkiçiçek, büyülenmiş bir halde.

"Canı cehenneme-" diye başladı sihirbaz ve donakaldı. Ejderin biri üstlerinde daire çizen noktalardan ayrılmış, onlara doğru süzülüyordu. Rincewind İkiçiçek'in atını bıraktı, küfrü bastı ve kendi hayvanını ağaçlara doğru mahmuzladı tek başına. Arkasındaki ani arbedeye kafasını çevirip bakmadı ve üzerinden bir gölge geçince abuk sabuk söylenerek atın yelesine gömülmeye çalıştı.

Ardından, beklediği dağlayan ve delen acı yerine bir sürü dikenli darbe aldı, çünkü ürken hayvan ormanın salkım saçak dallarının altından geçiyordu. Sihirbaz atın üzerinde kalmaya çabaladı, fakat diğerlerinden daha sağlam bir diğer alçak dal kendisini eyerden düşürdü. Baygınlığın patlayan mavi ışıklan etrafını sarmadan önce son duyduğu şey, çaresiz bir sürüngenin tiz çığığı ve ağaç tepelerine takılan pençe sesleri oldu.

Uyandığında, bir ejder onu izliyordu; en azından bulunduğu yöne bakıyordu. Rincewind iniledi ve omuzlarıyla yosunlarda kendine yer açmaya uğraştı, sonra da canı yanınca acıdan nefesini tuttu.

Izdırap ve korku sislerinin arasından tekrar ejdere baktı.

Yaratık beş altı yüz metre ötedeki büyük, ölü bir meşe ağacının dalına asılı duruyordu. Bronz-altın rengi kanatları vücudunun etrafına sımsıkı sarılmıştı, fakat şaşılacak bir tutunma yeteneği olan boynunun ucundaki uzun, atgil kafa bir o yana bir bu yana dönüyordu. Ormanı tarıyordu.

Aynı zamanda yarı şeffaftı. Güneş sönük biçimde pullarından yansırıyorsa da, Rincewind yaratığın arkasındaki dalların dış hatlarını net olarak seçebiliyordu.

Dalların birinde, asılı sürüngenin yanında cüce gibi duran bir adam oturuyordu. Bir çift uzun çizme, kasık bölgesinde ufak bir hurç ve yüksek tepeli bir kask dışında çıplak görünüyordu. Aylak bir biçimde kısa bir kılıcı ileri geri sallıyor, usandırıcı ve gösterişsiz bir görev yapan birinin edasıyla ağaçların tepesinden etrafı gözlüyordu.

Bir kınkanatlı, zorlanarak Rincewind'in bacağına tırmanmaya başladı.

Sihirbaz, yan katı bir ejderin ne kadar zarar verebileceğini merak ediyordu. Sadece yan yarıya mı öldürürdü? Kalıp öğrenmemeye karar verdi.

Rincewind, meşe ağacı ve üzerindeki görünmez olana dek topukları, parmak uçları ve omuz kasları üzerinde solucan gibi kıvrılarak hareket etti. Sonra güçlkle ayakları üzerinde doğrulup ağaçların arasında tavşan gibi koşmaya başladı.

Aklında bir yön, yanında erzak ve at yoktu. Fakat bacakları hâlâ yerindeyken koşabilirdi. Eğreltiotları ve fundalar kırbaç gibi çarpıyordu, ama hiç hissetmiyordu.

Ejderle arasını bir mil kadar açınca durdu ve bir ağaca yaslanarak yığıldı, ardından ağaç kendisiyle konuştu.

"Psst," dedi.

Görebileceklerinden korkan Rincewind bakışlarını yukarıya doğru kaydırdı. Bakışları zararsız ağaç kabuğu ve yaprak parçalarına yoğunlaşmaya çalıştı, fakat merak kamçısı onları geride bırakmaya zorladı. Sonra da Rincewind'in kafasının tam üstündeki bir ağacın dalına girmiş olan siyah bir kılıca odaklandılar.

"Orda dikilip durma," dedi kılıç (büyük, boş bir şarap kadehinin ağzına sürtülen bir parmağın sesine benzer bir sesle). "Çekip çıkar beni."

"Ne?" dedi Rincewind. Göğsü hâlâ inip kalkıyordu.

"Çekip çıkar beni," diye tekrarladı Kring. "Bunu ya yaparsın ya da önümüzdeki bir milyon yıl bir kömür damarında geçiririm. Bir keresinde bir göle atıldığımı anlatmış mıydım sana?"

"Diğerlerine ne oldu?" dedi Rincewind, hâlâ umutsuzca ağaca tünmüyordu.

"Ha, ejderler kaptı onları. Atları da. Şu kutuyu da. Beni de, ama Hrun beni düşürdü. Senin için büyük bir şans."

"Şey-" diye başladı Rincewind. Kring onu duymazdan geldi.

"Sanırım onları kurtarmak için acele ediyorsun," diye ekledi.

"Şey, evet-"

"Beni çekip çıkarırsan işe koyulabiliriz."

Rincewind şaşı gözlerle kılıca baktı. Bir kurtarma girişimi o ana kadar kafasının gerisinde, öyle uzaklardaydı ki, eğer evrenin çokboyutlu katmanlılığının doğası ve şekline ilişkin bir takım ileri spekülasyonlar doğruysa, tam öndeydi; fakat sihirli bir kılıç değerli bir eşyaydı...

Ve ev her ne cehennemde ise, oraya dönüş uzun bir yolculuk olacaktı...

Güçlkle ağaca tırmandı ve dalda santim santim ilerledi. Kring ağaca sımsıkı gömülmüştü. Kabzayı kavradı ve gözlerinde ışıklar çakana kadar çekti.

"Tekrar dene," dedi kılıç cesaret vererek.

Rincewind inledi ve dişlerini sıktı.

"Daha kötü de olabilirdi," dedi Kring. "Bu bir örs olabilirdi."

"Yaargh," diye tısladı sihirbaz, kasıklarının geleceğinden endişeliydi.

"Çokboyutlu bir yaşamım olmuştur," dedi kılıç.

"Hang?"

"Birçok da adım vardı."

"Müthiş," dedi Rincewind. Kılıç kurtulurken, geriye doğru sallandı. Tuhaf denecek kadar hafifti kılıç.

Tekrar yere inince haberi parlatmaya karar verdi.

"Bence kurtarma fikri gerçekten iyi bir fikir değil," dedi. "Bir şehre doğru gitsek iyi olur, sanırım. Bir kurtarma ekibi oluştururuz."

"Ejderler merkezyönünde gittiler," dedi Kring. "Her neyse, benim önerim, şu ağaçtaki ejderle başlayalım."

"Affedersin ama-"

"Onları kaderlerine terk edemezsin!" Rincewind şaşırılmış gibiydi. "Terk edemez miyim?" dedi.

"Hayır. Yapamazsın. Bak, dürüst olacağım. Senden daha iyi malzemeyle çalıştım ben, ama ya kurtarırsın ya da -bir kömür damarında bir milyon yıl geçirdin mi hiç?"

"Bak, ben-"

"Onun için eğer tartışmayı kesmezsen, kafanı uçuracağım."

Rincewind kendi kolunun, parıldayan kılıç boynunun bir santim yakınında vırıldayana kadar yukarı fırladığını gördü. Parmaklarını bırakmaya zorlamak için uğraştı. Bırakmıyorlardı.

"Nasıl kahraman olunduğunu bilmiyorum!" diye bağırdı.

"Sana öğretmeyi öneriyorum."

Bronz Psepha gırtlığının derinlerinde guruldadı.

Ejder binicisi Klsdra ileri uzandı ve şaşı gözlerle açıklığa baktı.

"Onu görüyorum," dedi. Kendini daldan dala sallayarak kolayca aşağı süzüldü ve toprak çimenlerin üzerine yavaşça inip kılıcını çekti.

Ağaçların korunağından besbelli ki çıkmak istemeyerek yaklaşan adama uzun uzun baktı. Silahlıydı ama ejder binicisi, adamın, kılıcım tuhaf bir biçimde önünde kol mesafesinde tutuşunu ilgiyle izledi, adam sanki kılıçla görülmekten utanıyor gibiydi.

Klsdra kendi kılıcını kaldırdı ve kendisine doğru ayaklarını sürüyen sihirbaza yayvan yayvan sırttı. Ardından da öne atıldı.

Sonraları, kavga hakkında sadece iki şey hatırlayabildi. Sihirbazın kılıcının acayip bir biçimde yukarı kıvrılıp kendi kılıcına çarptığı ve darbenin kılıcını elinden fırlattığını hatırladı. Diğerisi ise -ki düşüşünün sebebi buydu- sihirbazın bir eliyle gözlerini kapattığıydı.

Klsdra bir diğer hamleyi savuşturmak için geriye sıçradı ve iki seksen bir doksan toprağa serildi. Psepha hırlayarak büyük kanatlarını açtı ve kendini ağacından fırlattı.

Bir an sonra sihirbaz tepesinde dikiliyor ve bağıyordu. "Söyle ona eğer beni kavurursa kılıcı saplarım! Yaparım! Saplarım! Onun için, söyle ona!" Siyah kılıcın ucu Klsdra'nın boğazının üzerinde dolanıyordu. Tuhaf olan, sihirbazın bariz bir biçimde kılıçla mücadele ettiğiydi ve kılıç da kendi kendine şarkı söylüyordu.

"Psepha!" diye bağırdı Klsdra.

Ejder meydan okurcasına kükredi, fakat Rincewind'in kafasını koparacak dalışından vazgeçip düşünce içinde kanat çırparak ağaca döndü.

"Konuş!" diye haykırdı Rincewind.

Klsdra kılıcın ucundan şaşı gözlerle ona bakıyordu.

"Ne söylememi istiyorsun?" dedi. "Ne?"

"Ne söylememi istiyorsun, dedim."

"Arkadaşlarım nerde? Barbar ve minik adamı kastediyorum!"

"Sanırım Solucanistan'a götürülmüşlerdir."

Rincewind kılıcın atılışına karşı koymak için kuvvetle asılıyor ve beynini Kring'in kana susamış şarkısına kapatmaya uğraşıyordu.

"Solucanistan da nedir?" dedi.

"Solucanistan. Eşi benzeri yoktur onun. Ejder yuvasıdır."

"Sen de beni oraya götürmek için bekliyordun, sanırım, ha?"

Kılıcın ucu gırtlak çıkıntısından bir teşbih tanesi kadar kan çıkarınca Klsdra gayri ihtiyari çığlık attı.

"İnsanların burada ejderleriniz olduğunu bilmesini istemiyorsunuz, ha?" diye hırladı Rincewind. Ejder binicisi başıyla doğrulayacak kadar unuttu kendini ve kendi boğazını kesmesine birkaç milim kaldı.

Rincewind çaresizlikle etrafına bakındı ve bunu gerçekten de yaşamak zorunda kalacağını anladı.

"Tamam öyleyse," dedi, elinden geldiği kadar az bir özgüvenle. "Beni şu Solucanistan'ınıza götürsen iyi olacak, ne dersin?"

"Sizi oraya ölü götürmem gerekiyordu," diye ağzının içinde geveledi Klsdra suratını asarak.

Rincewind ona bakıp yavaşça sırttı. Geniş, delice ve hiç esprisiz bir açık ağızdı bu. Ardından minik nehir kenarı kuşlarının gelip dişlerin arasındaki kalıntıları temizlediği türden bir sırtıydı.

"Canlı da işini görür," dedi Rincewind. "Eğer birinin ölmesinden söz ediyorsak, kimin kılıcının hangi elde durduğunu hatırla."

"Eğer beni öldürürsen Psepha'nın seni öldürmesini hiçbir şey engelleyemez!" diye bağırarak boylu boyunca uzanmış ejder binicisi.

"Öyleyse ben de seni parça parça doğrarım," dedi sihirbaz. Sırtıma efektini tekrar denedi.

"Aa, tamam," dedi Klsdra küskün bir sesle. "Hiç hayal gücüm yok mu sanıyorsun?"

Kıvrılarak kılıcın altından çıktı ve ejdere el salladı, ejder tekrar kanatlarını açıp onlara doğru süzüldü. Rincewind yutkundu.

"Yani, onun üstünde mi gideceğiz?" dedi. Klsdra alaycı bakışlarla ona baktı; Kring'in sivri ucu hâlâ boynundaydı.

"Solucanistan'a başka nasıl gidilir ki?"

"Bilmem," dedi Rincewind. "Başka nasıl gidilir?"

"Demek istediğim, başka bir yolu yok. Ya uçarsın ya da gidemezsin."

Rincewind tekrar önündeki ejdere baktı. İçinden bakınca altında ezilmiş olan otları açıkça görebiliyordu, ancak seyrek havada yalnızca bir parıltı olan bir puluna çekinerek dokunduğunda eline yeterince katı geldi. Ejderlerin ya tam olarak var olabileceklerini ya da hiç olmayacaklarını düşündü. Sadece yan var olan bir ejder, bu iki uçtan daha kötü durumdaydı.

"Ejderlerin şeffaf olduğunu bilmezdim," dedi.

Klsdra omuz silkti. "Bilmez miydin?" dedi.

Kendini ata biner gibi tuhaf şekilde ejderin üzerine attı, çünkü Rincewind kemerine tutunuyordu. Sihirbaz rahatsız bir biçimde ejderin sırtına çıkar çıkmaz sıkılmaktan bembeyaz olmuş elini uygun bir koşum takımına yerleştirdi ve Klsdra'yı kılıçla hafifçe dürttü.

"Daha önce hiç uçtun mu?" dedi binici, arkasına bakmadan.

"Böyle değil, hayır."

"Bir şey emmek ister miydin?"

Rincewind adamın ensesine baktı ve sonra da sunulan kırmızı ve sarı şekerlerin bulunduğu torbaya.

"Gerekli mi?" dedi.

"Âdettendir," dedi Klsdra. "Afiyet olsun."

Ejder ayağa dikildi, çayırılığı hantal adımlarla geçip kanat çırparak havalandı.

Rincewind ara sıra, elle tutulmaz ama müthiş yüksek bir yerde sendelediği ve mavi ufuklu bulut lekeli yeryüzünün, altında dönerek uzaklaştığı kâbuslar görürdü (genellikle bu onu ayak bilekleri terli bir halde uyandırır; eğer bunun alışılmış diskdünya yükseklik korkusu olmadığını bilmiş olsaydı daha da endişelenirdi. Geleceğindeki öylesine korkunç bir olayın önceden hatırlanışiydi ki bu, yaşamı boyunca korku yansımaları yaratmıştı).

Bu, o olay değildi, ama onun için iyi bir alıştırmaydı.

Psepha, omurilik çatırdatan bir dizi sıçrayışla havayı pençeliyordu. Son sıçrayışının tepesinde kanatlan şakladı ve iyice açıldıklarında kütürdeyerek ağaçları titretti.

Ardından yeryüzü, bir dizi yumuşak sarsıntıyla aşağı düşerek uzaklaştı. Psepha aniden zarif hareketlerle yükselmeye başladı, ikinci güneşi hâlâ altın bir zardan ibaret olan kanatlarında parıltıyordu. Rincewind aşağı bakma aymazlığında bulundu ve kendini ejderin içinden aşağıdaki ağaçların tepelerine bakarken buldu. Çok aşağılarda. Manzaradan midesi büzüştü.

Gözlerini kapatmak da pek işe yaramıyordu, çünkü hayal gücünü azdırıyordu. Gözlerini orta mesafeye sabitleyerek ortayı buldu, böylece geçip giden ormanlar ve fundalıklar gündelik bir sıradanlıkla algılanabiliyordu.

Rüzgâr Rincewind'i salladı. Klsdra yarı dönerek kulağına bağırdı.

"Solucanistan'ı seyret!"

Rincewind Kring'i hafifçe ejderin sırtında tutmaya çalışarak yavaş yavaş kafasını çevirdi. Yaşaran gözleri, sık ormanlı vadiden yosun dolu bir küvetteki bir trompet misali yükselen, imkansız bir şekilde ters duran dağı gördü. Bu mesafeden bile havadaki hafif oktarin parıltısını seçebiliyordu, bu, en azından -tıkanıp zorlukla nefes aldı- beş on mili Olgunlukta sabit bir sihirli alanı gösteriyor olmalıydı. En azından!

Yeryüzüne bakmak bile daha iyiydi. Çabucak bakışlarını kaçırdı ve artık ejderin içinden yeryüzünü göremediğini fark etti. Geniş bir daire çizerek Solucanistan'a yaklaşırlarken, yaratığın vücudu altın bir sisle doluyormuşçasına kesinlikle daha katı bir biçime bürünüyordu. Solucanistan önlerinde belirene kadar, gökyüzünde vahşi bir biçimde sallanan ejder kaya kadar gerçek olmuştu.

Rincewind sanki dağdan uzanıp canavara dokunan belli belirsiz bir ışık huzmesi gördüğünü sandı. Ejderin daha gerçek bir forma sokulduğuna dair tuhaf bir hisse kapıldı.

Yaratığın ilerisindeki Solucanistan, uzak bir oyuncaktan, yerle gök arasında duran milyarlarca tonluk bir kaya parçasına dönüşmüştü. Orada ufak tarlalar, ormanlar ve bir göl görebiliyordu ve gölden çıkan bir nehir kenardan aşağıya...

Köpüren su şeridini gözleriyle izleme hatasını yaptı ve kendini son anda geriye attı.

Ters dağın şevli platosu kendilerine doğru geliyordu. Ejder yavaşlamamıştı bile.

Dağ, evrenin en büyük sinek ezicisi gibi Rincewind'in tepesinde büyürken bir mağara ağzı

gördü. Psepha omuz kaslarını pompalayarak dağa doğru kayıyordu.

Karanlık her yeri kaplayıp etrafını sarınca sihirbaz çılgık attı. Çok kısa bir an, hızdan bulanıklaşmış kayaların görüntüsü geçti. Sonra ejder tekrar boşluğa çıktı.

Burası bir mağaranın içiydi, ancak herhangi bir mağaranın olabileceğinden çok daha büyüktü. Geniş boşlukta süzülen ejder, bir ziyafet salonundaki yaldızlı bir sinek gibi kalmıştı.

Başka ejderler de vardı -altın rengi, gümüş, siyah, beyaz- güneş ışıklarının deldiği havada keyiflerince kanat çırpıyor, ya da kaya çıkıntılarında tünemiş duruyorlardı. Mağaranın kubbe biçimindeki tavanında onlarca başka ejder, kanatlarını yarasalar gibi vücutlarına sarmış, dev halkalara asılmışlardı. Orada, yukarıda insanlar da vardı. Rincewind onları görünce boğazı düğümlendi, çünkü geniş mağara tavanında sinekler gibi yürüyorlardı.

Sonra da tavana çivili binlerce ufak halkayı seçti gözleri. Bir sürü ters duran adam Psepha'nın uçuşunu ilgiyle izliyordu. Rincewind tekrar yutkundu. Şimdi ne yapması gerektiğini bir türlü düşünemiyordu.

"Eee?" diye sordu fısıltıyla. "Herhangi bir öneri var mı?"

"Herhalde saldıracaksın," dedi Kring, alayla karışık.

"Bunu niye düşünemedim?" dedi Rincewind. "Hepsinde ok ve yay olduğu için mi acaba?"

"Bozguncunun birisin sen."

"Bozguncu mu! Çünkü bozguna uğratılacağım!"

"Sen kendinin en kötü düşmanısın, Rincewind," dedi kılıç.

Rincewind başını kaldırıp sırttan adamlara baktı.

"Bahse girer misin?" dedi usanmış bir halde.

Kring cevap vermeden Psepha havada yükseldi ve büyük halkalardan birinin üzerine indi. Halka tehlikeli bir şekilde sallandı.

"Hemen ölmek ister misin, yoksa önce teslim olmayı mı tercih edersin?" dedi Klsdra sakın bir sesle.

Her taraftan gelen ve kancalı çizmeleri tavan halkalarına geçince sallanarak yürüyen adamlar halkanın üzerinde toplanıyordu.

Tünek halkasının üzerine inşa edilmiş küçük bir platformda asılı duran bir rafta da çizmeler vardı. Ejder binicisi, Rincewind kendini durduramadan yaratığın sırtından atlayıp platforma indi ve orada dikilip sihirbazın uğradığı bozguna sırtmaya koyuldu.

Gerilen bir sürü yaydan anlamlı, hafif bir ses çıktı. Rincewind başını kaldırıp baş aşağı duran bir sürü kayıtsız surata baktı. Ejder halkının giyim zevki, bronz süsler kakılmış deri kılıflardan öteye geçememişti. Bıçaklar ve kılıç kınları ters takılmıştı. Kask takmayanlar saçlarını serbestçe bırakmışlardı, o yüzden de saçları çatıya yakın dolanan havada deniz yosunları gibi dalgalanıyordu. Aralarında beş on tane kadın vardı. Ters durmak, anatomilerinde tuhafliklar

yaratmıştı. Rincewind gözlerini dikmiş izliyordu.

"Teslim ol," dedi Klsdra tekrar.

Rincewind öyle yapmak için ağzını açtı. Kring bir uyarı mırıldandı ve ızdırap veren acı dalgaları sardı kolunu. "Asla," diye cikledi. Acı kesildi.

"Herhalde teslim olmayacak!" diyen gür bir ses patladı arkasında. "O bir kahraman, öyle değil mi?"

Rincewind döndü ve bir çift kılı burun deliğiyle karşılaştı. Yarma vücutlu genç bir adama aitlerdi, adam kayıtsızca çizmelerinden tavana asılı duruyordu.

"Senin adın ne, kahraman?" dedi adam. "B-Ben Ankh Rincewind'im," diyebildi tıkanarak.

"Ben de Liolrt Ejderlordu'yum," dedi asılı adam. Sözcüğü, gırtlığında sert bir tıkırtıyla telaffuz etti, Rincewind de bunu yalnızca bütünsel bir imlaya bağlayabildi. "Ölümüne dövüşte bana meydan okumak için geldin sen."

"Şey, hayır, aslında ben-"

"Yanıyorsun. Klsdra, dostumuza bir çift kancalı çizme getir. Eminim bir an önce başlamak için sabırsızlanıyordun"

"Hayır, bakın, buraya sadece arkadaşlarımı bulmaya geldim. Eminim herhangi bir-" diye başladı Rincewind, bu arada ejder binicisi onu sağlam bir şekilde platforma çıkardı, bir sandalyeye itti ve ayaklarına kancalı çizmeleri bağlamaya koyuldu.

"Acele et, Klsdra. Kahramanımızı kaderinden alkoymayalım," dedi Liolrt.

"Bakın, sanırım dostlarım burada hallerinden memnundurlar, onun için beni, şey, aşağıda bir yere indirseniz-"

"Dostlarına çok yakında kavuşacaksın," dedi ejderlordu, havalı bir edayla. "Eğer dindar biriysen, yani. Solucanistan'a bir kere giren hiç kimse dışarı çıkamaz. Mecazi anlamdaki hariç, tabii. Halkalara nasıl ulaşacağımı göster ona, Klsdra."

"Bak beni ne duruma soktun!" diye tısladı

Rincewind.

Kring elinde titreşti. "Benim sihirli bir kılıç olduğumu unutma," diye mırıldandı. "Nasıl unutabilirim ki?"

"Merdivene çıkıp bir halkayı yakala," dedi ejder binicisi, "sonra da kancalar geçene kadar ayaklarını kaldır." Baş aşağı kalana kadar şikâyet eden sihirbazın tırmanmasına yardım etti; sihirbazın cüppesi diz altında bağlı kısa pantolonuna sokulmuştu, Kring de bir elinden sarkıyordu. Bu açıdan, ejder halkı oldukça katlanılır görünüyordu, fakat ejderlere gelince, tünelerine asılı, genel manzaranın üzerinde dev oluk ağızları gibi duruyorlardı. Gözleri ilgiyle parlıyordu.

"Dikkat lütfen," dedi Liolrt. Bir ejder binicisi ona kırmızı ipeğe sarılı uzun bir şekil uzattı.

"Ölümüne dövüşüyoruz," dedi. "Senin ölümüne."

"Ben kazanırsam özgürlüğümü kazanacağım, sanırım?" dedi Rincewind, çok az bir ümitle.

Liolt kafasıyla toplaşmış ejder binicileri gösterdi.

"Saf olma," dedi.

Rincewind derin bir nefes aldı. "Sanırım seni uyarmam gerekiyor," dedi, hiç de titremeyen bir sesle, "bu, *sihirli* bir kılıç."

Liolt ipek kumaşı loş boşluğa bıraktı ve simsiyah bir kılıç çekti. Üzerindeki minik yazılar parıldadı.

"Ne rastlantı," dedi ve hamle yaptı.

Rincewind korkudan kaskatı kesildi, ama Kring ileri atılınca kolu savruldu. Kılıçlar bir oktarin ışığı patlamasıyla çarpıştılar.

Liolt kendini geri savurdu, gözleri kısıldı. Ejderlordunun kılıcı gücün çoğunu başka tarafa yönlendirmek için aniden yukarı atıldıysa da, Kring onun gardım geçti; sonuç, efendisinin gövdesi boyunca ince kırmızı bir şerit oldu.

Kendini hırslayarak sihirbazın üzerine attı, bir halkadan diğerine kayarken çizmeleri çıkırdadı. Kılıçlar tekrar şiddetli oranda sihir boşaltarak buluştular ve Liolt aynı zamanda diğer elini Rincewind'in kafasına dayadı, onu öyle bir sarstı ki, bir ayağı halkasından fırlayıp boşlukta çaresiz bir şekilde sallandı.

Rincewind kendisini, bir tek büyü bildiği için neredeyse kesinlikle diskdünyanın en kötü sihirbazı olarak tanıyordu; bunlara rağmen yine de sihirbazdı ve amansız büyü kanunlarına göre, öldüğü zaman onu almaya (genelde olduğu gibi sayısız hizmetkârlarından birini yollamak yerine) Ölüm'ün kendisi gelecekti.

Hal böyleyken, sırttan Liolt geri yaylanıp kılıcım aylak bir yay çizerek savurduğunda, zaman, şeker tortusu gibi ağırlaştı.

Rincewind'in gözlerinde dünya, aniden titreşen bir oktarin ışığıyla aydınlandı, ışıközleri ani büyülü ortama çarpınca hafif mor bir renge boyandı ortalık. İçindeki ejderlordu ise ölü rengi soluk bir heykeldi ve loş ışıkta kılıcı salyangoz hızıyla hareket ediyordu.

Liolt'ün yanı başında, büyü'nün fazladan dört boyutunu algılayabilenlerin görebildiği başka bir figür vardı. Uzun boylu, karanlık ve zayıftı, donmuş yıldızlarla dolu karanlık gecede iki eliyle meşhur keskinlikteki tırpanını sallamaktaydı...

Rincewind eğildi. Kılıç, soğuk bir şekilde kafasının yanındaki havada tısladı ve yavaşlamadan mağaranın tavanındaki kayaya gömüldü. Ölüm soğuk mezar sesiyle bir küfür savurdu. Bu sahne yok oldu. Diskdünyada gerçek yerine geçen şey, telaşlı bir sesle tekrar boy gösterdi. Liolt ölümcül hamlesini savuşturan sihirbazın ani bir hızla dönüşüyle nefesini tuttu ve gerçekten dehşete kapılmışlara özgü o çaresizlikle Rincewind, bir yılan gibi açıldı ve kendini aralarındaki boşluğa attı. İki elini de ejderlordunun kılıç tutan koluna kenetledi ve bükmeye

başladı.

İşte o anda, Rincewind'in zaten aşırı yük altında kalan tek halkası berbat bir metalik sesle kayadan sıyrıldı.

Aşağı düştü, şiddetle yaylandı ve kemik yongalayan bir ölümün üzerinde sallanırken ejderlordunun koluna öyle sıkı tutundu ki, adam çığlık attı.

Liolt yukarı, ayaklarına baktı. Halka kazıklarının etrafındaki tavandan kaya parçaları kopuyordu.

"Bıraksana, lanet olası!" diye haykırdı. "Yoksa ikimiz de öleceğiz!"

Rincewind hiçbir şey söylemedi. Sımsıkı tutunmaya ve aşağıdaki kayaların üzerinde ısrarla görünen kaderini beyninden uzak tutmaya yoğunlaşıyordu.

"Vurun onu!" diye böğürdü Liolt.

Rincewind gözünün ucundan kendisine yöneltilen birçok tataryayı gördü. Liolt serbest eliyle aşağı sallanmak için o anı seçti ve bir yumruk dolusu yüzük sihirbazın parmaklarına battı.

Rincewind elini bıraktı.

İkiçişek çubukları yakaladı ve kendini yukarı çekti.

"Bir şey görüyor musun?" dedi Hrun, ayaklarının civarından. "Sadece bulutlan."

Hrun onu tekrar aşağı kaldırdı ve hücredeki tek mobilyaları olan ağaç yataklardan birinin kenarına oturdu. "Lanet olsun," dedi.

"Umutsuzluğa kapılma," dedi İkiçişek.

"Kapılmıyorum."

"Sanırım her şey bir yanlış anlamadan ibaret. Herhalde bizi yakında serbest bırakırlar. Çok medeni görünüyorlar."

Hrun çalı kaşlarının altından ona baktı. Bir şey söyleyecek oldu, sonra söylememenin daha iyi olacağını düşünmüşçesine sustu. Onun yerine iç geçirdi.

"Geri dönünce de ejder gördüğümüzü anlatabiliriz!" diye devam etti İkiçişek. "Ya buna ne dersin?"

"Ejderler yoktur," dedi Hrun vurgusuz bir sesle. "Kimeryalı Codice son ejderi iki yüz yıl önce öldürdü. Ne gördüğümüzü bilmiyorum, ama ejder değiller."

"Ama bizi havada taşıdılar! O salonda herhalde yüzlercesi-"

"Sanırım büyüydü," dedi Hrun, konuyu savuşturmasına.

"Şey, ejdere benziyorlardı," dedi İkiçişek, meydan okur bir edayla. "Çocukluğumdan beri ejder görmeyi isterdim. Gökte uçan ve alev püskürten ejderler..."

"Bataklıklarda dolaşırlardı ve püskürttükleri tek şey de ağız kokusuuydu," dedi Hrun, karyolada uzanmış halde. "Çok iri de değillerdi. Odun toplarlardı."

"Hazine topladıklarını duymuştum," dedi İkiçiçek.

"*Ve de* odun. Hey," diye ekledi Hrun, neşelenmeye başlıyordu, "bizi içinden geçirdikleri bütün o odaları fark ettin mi? Oldukça etkileyici, dedim kendime. Etrafta bir sürü kaliteli şey var, artı o duvar halıları da servet değerinde olmalı."

Düşünceli bir biçimde çenesini kaşdı ve karaçalıların arasında omuzlarıyla ilerleyen oklu kirpi gibi bir ses çıkardı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu İkiçiçek.

Hrun bir parmağını kulağına soktu ve bön bön karıştırdı.

"Ha," dedi, "galiba bir dakika içinde kapı geri savrulacak ve sürüklenerek bir çeşit tapınak arenasına götürölüp, orada belki birkaç tane dev örümcekle ve Klatç vahşi ormanlarından üç metrelik bir köleyle dövüleceğim ve sonra da sunaktan bir prensesi kurtarıp birkaç tane de nöbetçi öldüreceğim, sonra da bu kız bana dışarı giden gizli geçidi gösterecek ve birkaç tane atı çözüp hazineyle birlikte kaçacağız." Hrun başım ellerine yaslayıp tavana bakarak akorsuz ıslık çalmaya koyuldu.

"Bunların hepsi mi?" dedi İkiçiçek.

"Genellikle."

İkiçiçek yatağına oturdu ve düşünmeye çalıştı. Zorlandı, çünkü aklı ejderlerde kalmıştı. Ejderler!

İki yaşından bu yana, *Oktarin Peri Kitabındaki* ateş püsküren canavar resimlerinin etkisindeydi. Kız kardeşi, onların gerçekte var olmadıklarını söylediğinde, yaşadığı büyük hayal kırıklığını anımsadı. Eğer dünyada bu harika yaratıklar yoksa, yarım dünya bile etmeyeceğine karar vermişti. Sonra da Muhasebeci Dokuzdüdük'ün yanına çırak verilmişti; gri beyinli bu adam ejderlerin dışındaki her şeydi, hayal kuracak zaman da yoktu.

Fakat bu ejderlerde bir sorun vardı. Hatırlayabildiklerine oranla çok ufak ve besiliydiler. Ejderlerin iri, yeşil, pençeli ve egzotik olmaları hem de ateş püskürmeleri gerekiyordu -büyük, yeşil ve de uzun, keskin...

Gözlerinin ucunda, zindanın en uzak, en karanlık köşesinde bir şey kıpırdadı. Kafasını çevirdiğinde kayboldu, oysa kayaların üzerine yazı yazan pençelerin çıkarabileceği çok hafif sesler duyduğunu sanmıştı.

"Hrun?" dedi.

Diğer yataktan bir horlama sesi geldi.

İkiçiçek gizli bir bölme vardır diye ihtiyatla kayaları yoklayarak sessizce köşeye gitti. O anda kapı geri savruldu ve duvara vurdu. Yarım düzine nöbetçi gürültüyle içeri girdi, odaya dağılıp dizlerinin üstüne çöktüler. Silahlarını özellikle Hrun'a doğrultmuşlardı. Daha sonra bunu

düşündüğünde İkiçiçek epey darıldı.

Hrun horladı.

Odaya uzun adımlarla bir kadın girdi. Uzun adımlarla ikna edici yürüyebilen kadın sayısı çok değildir, fakat bu kadın başarmıştı. İkiçiçek'i bir mobilyaya bakar gibi şöyle bir süzdü, sonra da ters ters yataktaki adama baktı.

Ejder binicilerinin taktığı koşumları takmıştı, ama onunkiler çok daha kısaydı. O ve beline inen kızıl kestane saçlardan oluşan bir yele, diskdünyanın insanlık ölçülerine uyan tek özelliği idi. Bir de düşünceli bir ifadeye bürünmüştü.

Hrun blup diye bir ses çıkardı, diğer yanına döndü ve uyumayı sürdürdü.

Kadın, son derece narin bir aleti tutarcasına dikkatli bir hareketle kemerinden ince siyah bir hançer çıkardı ve aşağı doğru sapladı.

Hançer çizdiği yayın yarısına ulaşmadan Hrun'un sağ eli öyle hızlı hareket etti ki, uzaydaki iki nokta arasındaki mesafeyi aradaki havayı bölmeden kat etmiş gibi göründü. Boğuk bir sesle kadının bileğine kapandı el. Diğer eli hararetle yerinde olmayan bir kılıcı arandı...

Hrun uyandı.

"Hngh?" dedi ve şaşkın biçimde kaşlarını çatarak başını kaldırıp kadına baktı. Sonra okçuları fark etti.

"Bırak," dedi kadın, sakın, kısık ve kenarları elmas işlemeli bir sesle. Hrun elini yavaşça gevşetti.

Kadın bileğini ovuşturarak geriledi, bir kedinin fare deliğini izlediği gibi Hrun'a bakıyordu.

"Evet," dedi en sonunda. "İlk testi geçtin. Senin adın ne, barbar?"

"Sen kime barbar diyorsun?" diye hırladı Hrun.

"Bilmek istediğim bu işte."

Hrun yavaşça okçuları saydı ve kısa bir hesap yaptı. Omuzları gevşedi.

"Ben Kimeryalı Hrun'um. Ya sen?"

"Liessa Ejderleydi."

"Buranın lordu musun?"

"Bakacağız. Kiralık bir kılıca benziyorsun, Kimeryalı Hrun. İşime yarayabilirsin -eğer testi geçersen, elbette. Üç test var. İlkini geçtin."

"Diğer-" Hrun durakladı, dudakları sessizce kıpırdadı, sonra da riske girerek, "ikisi ne?" dedi.

"Tehlikeli."

"Ya ücret?"

"Kıymetli."

"Affedersiniz," dedi İkiçiçek.

"Ya bu testlerde başarısız olursam?" dedi Hrun, İkiçiçek'i duymazdan gelerek. Bakışları tutunacak yer ararken, Liessa ile Hrun'un arasındaki hava, küçük karizma patlamalarıyla çatırdadı.

"İlk testi geçememiş olsaydın şimdi ölmüş olurdun. Tipik bir ceza olduğu düşünülebilir."

"Hımm, bakın," diye başladı İkiçiçek. Liessa kısa bir bakış attı ona, aslında onu ilk kez fark etmiş gibiydi.

"Şunu götürün," dedi sakın bir sesle ve tekrar Hrun'a döndü. Nöbetçilerin ikisi yaylarını omuzlarına atıp, İkiçiçek'i havaya kaldırdılar. Sonra da tırıs adımla şık bir biçimde hücreyi terk ettiler.

"Hey," dedi İkiçiçek, dışarıdaki koridordan hızla inerlerken, "benim" (başka bir kapının önünde durduklarında) "Sandık'ım" (kapıyı iterek açarlarken) "nerde?" Bir zamanlar saman olan bir yığının üzerine indi. Kapı çarpılarak kapatıldı, yankıları, yerine itilen sürgülerle noktalandı.

Diğer hücrede Hrun bir gözünü bile kırpmıyordu neredeyse.

"Tamam," dedi, "ikinci test nedir?"

"İki erkek kardeşimi öldürmen gerekiyor." Hrun bunu düşündü.

"İkisini de aynı anda mı, yoksa sırayla mı?" dedi.

"Eşzamanlı ya da art arda," diye temin etti. "Ne?"

"Onları öldür, yeter," dedi keskin bir biçimde. "İyi dövüşçülerdir, değil mi?"

"Ünlüdürler."

"Bütün bunların karşılığında da...?"

"Benimle evleneceksin ve Solucanistan Lordu olacaksın."

Uzun bir sessizlik oldu. Hrun'un kaşları alışılmadık bir değerlendirmeye büküldüler.

"Sana ve bu dağa mı sahip olacağım?" dedi sonunda.

"Evet." Doğrudan gözlerinin içine baktı ve dudakları seğirdi. "Ücret emeğine degecektir, seni temin ediyorum."

Hrun bakışlarını indirip kadının ellerindeki yüzüklere baktı. Taşlar iriydi, inanılmaz derecede nadir bulunan, Mithos'un derinliklerindeki killi topraktan çıkan süt elmaslarıydı. Gözlerini onlardan ayırabildiğinde Liessa'nın kızgın gözlerle kendisine baktığını gördü.

"Bu kadar mı hesapçısın?" dedi gıcırdayan bir sesle. "Sen Ölüm'ün ağzının içine bile cesaretle yürüyen Barbar Hrun?"

Hrun omuzlarını silkti. "Tabii," dedi, "Ölüm' ün ağzının içine girmenin tek nedeni O'nun altın dişlerini çalmaktır." Bir kolunu geniş bir açıyla savurdu, kolunun ucunda ahşap ranza vardı. Okçulara çarptı ve hemen ardından keyifle atılan Hrun, bir adamı yere serdi ve bir diğerinin silahını kaptı. Bir an sonra olay bitmişti.

Liessa kıpırdamamıştı.

"Eee?" dedi.

"Eee ne?" dedi Hrun, leşlerinin arasından.

"Niyetin beni öldürmek mi?"

"Ne? Yo, hayır. Hayır, bu sadece, şey bilirsin işte, bir tür alışkanlık. Sadece alıştırma. Ee, şu biraderler nerede?" Sırıttı.

İkiççek samanlarına oturup karanlıkta bakındı. Orada ne kadar kaldığını merak etti. En azından saatlerdir oradaydı. Belki de günlerdir. Belki de yıllar olduğunu düşündü, hatırlayamıyordu.

Hayır, böyle düşünmek işe yaramayacaktı. Başka bir şeyler düşünmeye çalıştı -çimenleri, ağaçları, temiz havayı, ejderleri. Ejderleri...

Karanlıkta çok hafif bir hışırtı duyuldu. İkiççek, alnındaki terin kaşındırıldığını hissetti.

Hücrenin içinde onunla birlikte başka bir şey vardı. Ufak sesler çıkaran ama zifiri karanlıkta bile çok büyükmüş izlenimi uyandıran bir şeydi. Havanın kıpırdadığını hissetti.

Kolunu kaldırdığında, yağlı bir şey hissetti ve oraya odaklanmış bir büyüsel alana işaret eden hafif bir kıvılcım yağmuru oldu. İkiççek hararetli bir biçimde ışık istediğini anladı.

Bir damla alev kafasının yanından dönerek geçti ve uzak duvara çarptı. Kayalar fırın sıcaklığında parladığında başını kaldırıp, o anda hücrenin yarısından çoğunu kaplayan ejdere baktı.

Lordun emrine amadeyim, dedi kafasının içinde bir ses.

Çatırdayan ve alev saçan kayanın parıltısında, İkiççek iki devasa yeşil gözdeki kendi yansımalarına baktı. Gözlerin dışında ejder, hayalindeki ejder gibi çok renkli, boynuzlu, dikenli ve çevikti -gerçek bir ejderdi. Yine de kanatları odanın iki tarafındaki duvarları yalayacak denli genişti. Pençelerinin arasında, İkiççek'in yanına uzanmıştı.

"Emrine amade mi?" dedi. Sesi korku ve keyifle titriyordu.

Elbette, lordum.

Pırıltı sönüp gitti. İkiççek titreyen bir parmağıyla kapının olduğunu hatırladığı yeri gösterdi ve, "Aç onu!" dedi.

Ejder dev kafasını kaldırdı. Ejderin boyun kasları kasılınca alev topu yine dönerek püskürdü, rengi turuncudan sarıya, sandan beyaza soldu ve en sonunda çok uçuk bir maviye döndü. Bu ana gelindiğinde alev cılızlaştı ve duvara dokunduğu yerde, eriyen kaya püskürdü ve aktı.

Kapıya ulaşınca, metal, sıcak damlalar yağmuruna dönüşüp patladı.

Kara gölgeler duvarların üzerinde kıvrılıp sallandılar. Metal, göz ağrıtan bir an süresince köpürdü ve ardından kapı, iki parça halinde, açıldığı geçide devrildi. Alev, geldiği kadar ani bir irkiliyle söndü.

İkiçiçek temkinli bir şekilde soğuyan kapının üzerinden geçti ve koridorun aşağısıyla yukarısını kolağan etti. Koridor boştu.

Ejder arkasından geldi. Ağır kapı kasası biraz sorun çıkardı, bunu, omuzlarını savurup keresteyi sökerek ve bir yana fırlatarak aştı. Yaratık beklenti içinde İkiçiçek'e baktı, dar geçitte kanatlarını açmaya çalışınca derisi hafifçe dalgalanıp seğirdi.

"Oraya nasıl girdin?" dedi İkiçiçek.

Beni siz çağırdınız, efendim.

"Bunu yaptığımı hatırlamıyorum."

Beyninizde. Beyninizde çağırdınız beni, diye düşündü ejder, sabırla.

"Yani seni düşündüm ve sen de geliverdin, öyle mi?"

Evet.

"Büyü müydü bu?"

Evet.

"Ama ejderleri bütün hayatım boyunca düşündüm ben!"

Burada, düşünce ile gerçek arasındaki sınır büyük ihtimalle biraz karışık. Tek bildiğim, bir zamanlar yoktum ve siz beni düşününce var oldum. Bu yüzden de, tabii ki, sizin emrinizdeyim

"Vay canına!"

Yarım düzine nöbetçi, koridordaki dönemeci dönmek için o anı seçtiler. Ağzları açık durdular. Sonra içlerinden biri, yayını kaldırıp atış yapacak kadar kendine geldi.

Ejderin göğsü körük gibi inip kalktı. Kavgaya, boşlukta alevli parçalar halinde patladı. Nöbetçiler hızla yok oldular. Bir an geçmişti ki bir alev topu nöbetçilerin durduğu yerdeki kayalarda oynadı.

İkiçiçek hayranlıkla seyrediyordu. "Uçmayı da biliyor musun?" dedi. *Elbette.*

İkiçiçek koridorda bir aşağı bir yukarı baktı ve nöbetçilerin peşinden gitmemeye karar verdi. Tamamen yolunu kaybetmiş olduğunu düşündüğünden, herhangi bir yöne gitmek, kazanç olacaktı. Ejderi sıyrarak geçti ve aceleyle uzaklaştı, dev hayvan güçlüğüyle dönerek onu izledi.

Yumuşak adımlarla bir labirent gibi zikzak çizen bir dizi geçitten geçtiler. Bir noktada İkiçiçek, arkalarında bağırtılar duyduğunu sandı, ama bir süre sonra kesildiler. Ara sıra, dökülen bir kapı girişinin üzerindeki kemer hızla büyüyerek geçiyordu üzerlerinden. Işık solgun bir biçimde çeşitli hava bacalarından sızıyor, geçidin değişik yerlerine harçla

tutturulmuş büyük aynalardan yansiyordu. Bazen uzak bir ışık kuyusundan daha parlak bir ışıltı geliyordu.

İkiçiçek geniş bir merdivenden inerek ayaklarıyla dalgalar halinde gümüşü toz zerrecikleri kaldırırken, buradaki tünellerin tuhaf bir şekilde çok daha geniş olduğunu düşündü. Ve daha iyi inşa edilmişlerdi. Duvarların içine oyulmuş hücrelerde heykeller vardı ve çeşitli yerlere solmuş, ama ilginç halılar asılmıştı. Halılar genel olarak ejderleri betimliyordu: uçan ya da tünnek halkalarına asılı duran, sırtlarında insanlarla geyik ve bazen de insan avlayan yüzlerce ejder. İkiçiçek temkinli bir biçimde bir halıya dokundu. Kumaş sıcak kum havada ufalanarak yere yığıldı, geride sadece bazı lifleri çok ince altın tellerle örülü, sallanan bir ağ kaldı.

"Bütün bunları niye bırakmışlar, acaba?" dedi.

Bilmiyorum, dedi kibar bir ses, kafasının içinde.

Arkaya döndü ve başını kaldırıp tepesindeki pullu at suratına baktı.

"Senin adın ne, ejder?" dedi İkiçiçek.

Bilmiyorum.

"Sanırım sana Dokuzdüdük diyeceğim."

Öyleyse adım odur.

Her şeyi kaplayan tozun içinden geçerek sert kayalara oyulmuş karanlık sütunlu salonlardan geçtiler. Biraz ustalık istiyordu bu, duvarlar zeminden tavana, heykeller, alçak kabartmalar, aslanağızları ve oluklu sütunlarla doluydu ve bunlar, İkiçiçek'in ricası üzerine ejder tarafından aydınlatılınca, tuhaf biçimde hareket eden gölgeler saçtılar. Tamamı yumuşak, yoğun tozla kaplı ve bütünüyle meskûn uzun galerilerden ve geniş, kayalara oyulmuş amfitiyatrolardan geçtiler.

Sonra da tekrar başka bir tünel ağzına açılan patikayı gördü. Birisi burayı düzenli olarak ve son zamanlarda kullanmıştı. Gri örtünün üzerinde derin ve dar bir iz vardı.

İkiçiçek bu izi takip etti. Bir ejderin geçmesine rahatça yetecek kadar yüksek salonlardan ve dönemeçli koridorlardan geçiyordu (ejderler buraya bir zamanlar uğramışlardı belli ki; ejder ölçülerinde, çürüyen koşum takımlarıyla dolu bir oda vardı, bir diğerinde ise filleri örtecek büyüklükte metal levhalar ve zincirli zırhlar bulunuyordu). Salon ve koridorlar, karanlığın içinde görülmez olacak denli yüksek bir çift yeşil kapıyla son buluyordu. İkiçiçek'in önünde, göğüs yüksekliğinde, pirinç bir ejder biçiminde bir kapı kolu duruyordu.

Kola dokunduğunda kapılar aniden ve sinir bozucu bir sessizlikle açıldılar.

Birden İkiçiçek'in saçında kıvılcımlar çatırdadı ve aniden sıcak, kuru ve şiddetli bir rüzgâr esti. Rüzgâr, tozu sıradan bir rüzgârın dağıtacağı şekilde dağıtmak yerine kısa bir süre, kamçı gibi, ürpertici yan canlı silüetlere dönüştürerek havaya kaldırdı. İkiçiçek'in kulaklarına, zaman ve mekânın kırılğan kafesinin ötesindeki irak zindan Boyutlar'ın içinde kilitli duran Şeyler'in tiz cıvıltıları geldi. Hiçbir sebep yokken gölgeler belirdi. Hava, bir kovan misali vızıldadı.

Uzun sözün kısası, İkiçiçek'in etrafında büyük bir büyü enerjisi boşalıyordu.

Kapının diğer yanındaki odayı, soluk yeşil bir parlaklık aydınlatıyordu. Duvarların etrafına yığılmış, her biri kendi mermer rafına konmuş sıra sıra tabut duruyordu. Odanın ortasında, yükseltilmiş zeminde bir taş sandalye duruyordu ve üzerinde, hareket etmeyen ama yaşlı olan ve krrrlgan bir sesle, "İçeri gir, delikanlı," diyen yığılmış bir figür duruyordu.

İkiçiçek ilerledi. Loş ışıkta görebildiği kadarıyla sandalyenin üzerindeki figür bir insandı, ama sandalyenin üzerine tuhaf yığılmışlığında, İkiçiçek'in kendisini daha net göremeyişinden duyduğu bir memnuniyet havası vardı.

"Biliyor musun, ben ölüyüm," diyen bir ses çıktı İkiçiçek'in şiddetle bir kafa olmasını arzuladığı şeyden. Konuşma tonunda bir sesteki bu. "Sanırım kendin de anlamışsındır bunu."

"Hımm," dedi İkiçiçek. "Evet." Geriye doğru uzaklaşmaya başladı.

"Belli oluyor, değil mi?" diye onayladı ses. "Sen de herhalde İkiçiçek'sin, değil mi? Yoksa daha zaman var mı?"

"Zaman var mı?" dedi İkiçiçek. "Daha önce ne olacaktı?" Sustu.

"Eee," dedi ses. "Anlayacağınız, ölmüş olmanın avantajlarından biri, insanın adeta zamanın bağlarından kurtulmasıdır, o yüzden de ben olmuş olan veya olacak olan her şeyi görebiliyorum, hepsini aynı anda, ancak elbette artık biliyorum ki Zaman diye bir şey, tüm pratik yararlarına rağmen, yoktur."

"Bu bir dezavantaja benzemiyor," dedi İkiçiçek.

"Öyle mi düşünüyorsunuz? Her anın, aynı anda hem uzak bir hatıra, hem de berbat bir sürpriz olduğunu düşünün, o zaman ne demek istediğimi anlarsınız. Her neyse, size söylemek üzere olduğum şeyi şimdi hatırladım. Acaba gerçekten hatırladım mı? Unutmadan, güzel bir ejder bu. Yoksa bunu henüz söylemeyecek miydim?"

"Çok iyi bir ejder. Biraz önce ortaya çıktı," dedi İkiçiçek.

"Ortaya mı çıktı?" dedi ses. "Sen çağırdın onu!"

"Evet, şey, tek yaptığım-"

"Güç sende!"

"Tek yaptığım onu düşünmekti."

"İşte Güç budur! Sana Birinci Greicha olduğumu söylemiş miydim? Yoksa söyleyecek miyim? Affedersin, fazlaca aşkınlık deneyimim olmadı da. Her neyse, evet -Güç. Güç ejderleri çağırır, bilmem biliyor muydunuz?"

"Sanırım bunu zaten söylediniz bana," dedi İkiçiçek.

"Söyledim mi? Niyetim de buydu zaten," dedi ölü adam.

"Fakat *nasıl* olup da çağırıyor? Bütün hayatım boyunca ejderleri düşündüm, ama ilk defa biri

ortaya çıkıyor."

"Ah evet, meselenin aslı şu ki, ejderler, sizin var olmaktan anladığınız (ve üç ay önce zehirlenene dek benim anladığım) biçimde asla var olmamışlardır. Gerçek ejderden bahsediyorum, *ejderus asilus*, demek istediğim. Bataklık ejderi, *ejderus avamus* ise adi bir yaratıktır, kafa yormaya değmez. Diğer taraftan, *gerçek* ejder ise öyle arı bir ruh taşır ki, yalnızca en hünerli hayal gücü tarafından tasavvur edilirse vücuda gelir bu dünyada. O durumda bile söz edilen hayal gücü büyüye gebe bir ortamda bulunmak zorundadır, ki bu da görünenler ile görünmeyenlerin dünyası arasındaki duvarı zayıflatmaya yardımcı olur. Sonra da ejderler olağan biçimde öbür tarafa geçerler ve bu dünyanın olasılık matrisine kendi kalıplarını basarlar. Ben, hayattayken bu konuda çok iyiydim. Bir defada, eee, beş yüz ejdere kadar tasavvur edebilirdim. Liessa'ya bakın, çocuklarımın en yeteneklisidir, güç bela elli tane, o da ne idüğü belirsiz yaratık tasavvur edebiliyor. Gelişimci bir eğitim de ancak bu kadar başarabiliyor. Ejderlere gerçekten *inanmıyor*. Bu yüzden de onun ejderleri biraz sıkıcıdır, oysa sizinki," dedi Greicha'nın sesi, "neredeyse benim eski ejderlerimin bazıları kadar iyi. Küskün gözlere bire bir, benim artık görececek gözlerim de yok ya."

İkiçiçek aceleyle konuşarak, "Ölü olduğunuzu söyleyip duruyorsunuz..." dedi.

"Eee?"

"Eesi, ölüler, şey, bilirsiniz, pek konuşmazlar. Kural böyle."

"Görülmedik kudrette bir sihirbazdım ben. Tabii ki kızım beni zehirledi. Bu ailemizde kabul gören bir tahta geçme yöntemidir, ancak," ceset iç geçirdi, ya da en azından bir metre kadar üzerinden bir iç geçirme sesi geldi, "çok geçmeden üç çocuğumdan hiçbirinin diğer ikisinden Solucanistan lordluğunu alabilecek kadar güçlü olmadığı anlaşıldı. Son derece istenmeyen bir düzenleme. Bizimki gibi bir krallığın tek bir yöneticisi olmak zorundadır. Ben de gayri resmi bir iktidarda canlı kalmaya karar verdim, tabii bu da hepsini son derece rahatsız ediyor. Töreni gerçekleştirecek bir tanesi kalana kadar çocuklarıma beni gömme zevkini yaşatmayacağım." Berbat bir hışıltı oldu. İkiçiçek bunun, kendi kendine gülme sesi olduğuna karar verdi.

"Öyleyse bizi onlardan biri mi kaçırdı?" dedi İkiçiçek.

"Liessa," dedi ölü sihirbazın sesi. "Kızım. Onun gücü en büyüktür. Oğullarımın ejderleri, yok olup gitmeden önce ancak birkaç mil uçabiliyorlar."

"Yok olup gitmek mi? Bizi buraya getiren ejderin içinden bakınca arkasını görebildiğimi fark etmiştim," dedi İkiçiçek. "Biraz tuhaf buldum bunu."

"Şüphesiz," dedi Greicha. "Güç sadece Solucanistan yakınlarında işe yarıyor. Ters kareler yasaıdır bu. En azından ben öyle düşünüyorum. Ejderler daha uzağa uçtukça *küçülmeye* başlarlar. Aksi takdirde küçük Liessa'ın çoktan bütün dünyanın hakimi olurdu, ben de bu konuyu biliyorsam eğer. Fakat görüyorum ki, sizi meşgul etmemeliyim. Sanırım dostunuzu kurtarmak isteyeceksiniz."

İkiçiçek yutkundu. "Hrun'u mu?" dedi.

"Onu değil. Sıska sihirbazı. Oğlum Liolrt şu anda kendisini parçalara ayırmaya çalışıyor. Onu kurtarma tarzınıza hayran oldum. Yani kurtaracağınız tarza."

İkiçiçek olanca boyuyla dikildi, kolay bir işti. "Nerede o?" dedi, kahramanca olduğunu umduğu bir yürüyüşle kapıya yönelirken.

"Tozun üzerindeki patikayı izleyin, yeter," dedi ses. "Liessa bazen beni görmeye gelir. Hâlâ merhum babasını görmeye geliyor, küçük kızım. Beni öldürecek karakter gücüne sahip tek çocuğumdu. Babasına çekmiş. Aklıma gelmişken, iyi şanslar. Sanki bunu söylediğimi hatırlar gibiyim. Yani şimdi söyleyeceğimi."

İkiçiçek, arkasında uzun adımlarla yürüyen ejderle birlikte cansız tünellerde ilerlerken, ipsiz sapsız konuşan ses, zaman kiplerinden oluşan bir labirentte kayboldu. Fakat çok geçmeden nefessiz kalan İkiçiçek bir sütuna yaslandı. Bir şeyler yemeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Uçsana, dedi Dokuzdüdük, İkiçiçek'in kafasının içinde. Ejder kanatlarını açıp deneme mahiyetinde şöyle bir çırptı ve bir anlığına havalandı. İkiçiçek bir an seyretti, sonra öne doğru koşup güçlükle hayvanın boynuna çıktı. Çok geçmeden havalanmışlardı, ejder yerden bir metre havada zahmetsizce kayarak ilerliyor ve arkasında dalgalanan bir toz bulutu bırakıyordu.

Dokuzdüdük birbirini izleyen mağaralardan hızla geçerken ve geri çekilen bir orduyu rahatça ikame edebilecek dönen bir merdivenin etrafında süzülürken, İkiçiçek elinden geldiği kadar düşmemeye çalıştı. Tepede, daha fazla yaşanan bir bölgeye çıktılar, her koridorun köşesindeki aynalar pırıl pırıl parlatılmıştı ve soluk bir ışığı yansıtıyorlardı.

Başka ejderlerin kokusunu alıyorum.

Kanatlar hızdan görünmez oldular ve ejder, sivrisineklerin çılgına çevirdiği bir kır kırlangıcı misali yön değiştirip yan bir koridordan aşağıya doğru hızlandığında İkiçiçek geriye kaydıldı. Bir başka keskin dönüşle geniş bir mağaranın yan tarafındaki bir tünel ağzından çıkarak süzöldüler. Aşağıda derinlerde kayalar vardı ve yukarıda tavanın yakınındaki büyük deliklerden kalın ışık huzmeleri giriyordu içeri. Tavan da kıpır kıpırdı... Dokuzdüdük kanatlarıyla havayı döverek uçarken İkiçiçek gözlerini kısıp dikkatle tünemiş hayvan silüetlerine ve her nasılsa ters yürüyen insan biçimindeki küçük noktalara bakıyordu.

Burası bir tünekhane, dedi ejder, memnun bir ses tonuyla.

İkiçiçek manzarayı izlerken, tepedeki silüetlerden biri kendini tavandan bırakıp gittikçe irileşmeye başladı...

Liolrt'un soluk yüzü düşerek uzaklaşırken Rincewind izliyordu. Tuhaf bir durum, diye abuk sabuk söyleniyordu beyninin küçük bir bölümü, durduk yerde niye yükseliyorum?

Sonra havada takla atmaya başladı ve gerçeklik, kontrolü ele geçirdi. Uzaktaki, ejder pisliğiyle beneklenmiş kayalara doğru düşüyordu.

Beyni, bu düşüncenin etkisiyle yatak sardı. Büyünün sözleri, acil durumlarda hep yaptıkları gibi, beyninin derinlerinden yüzeye çıkmak için tam da bu anı seçtiler. Söylesene bizi, diye

teşvik ettiler Rincewind'i. Kaybedecek neyin var ki?

Rincewind düşüş rüzgârının açtığı hava boşluğuna bir elini salladı.

"Ashonai," dedi. Sözcük, rüzgârda uçuşan soğuk mavi bir alev şeklinde önünde belirdi.

Dehşetten ve büyüden sarhoş bir halde diğer elini salladı.

"Ebiris," diye geveledi. Ses, titreşen turuncu bir sözcük halinde arkadaşının yanı başında dondu.

"Urshoring, Kvantı. Pythan. N'gurad. Feringo-malee."

Sözcükler Rincewind'in etrafını ışıldayan gökkuşağı renkleriyle sardığında ellerini hızla geri çekti ve parıldayan oktarin renginde belirecek olan sekizinci ve son sözcüğü söylemeye hazırlandı. Yaklaşan kayalar unutulmuştu, diye başladı.

Nefesi kesildi, tılsım dağıldı ve söndü. Ejder uzun dalışından yükselirken bir çift kol belinin çevresine kenetlendi ve bütün dünya yanlardan çekti. Ejderin pençeleri, Solucanistan'ın iğrenç zeminini bir anlığına sıyırdılar. İkiçiçek zafer kazanmışçasına güldü.

"Yakaladım onu!"

Ejder de, uçuşunun zirvesinde zarif bir biçimde kıvrılarak tembel bir kanat çırpışıyla süzüldü ve bir mağara ağzından sabah havasına çıktı.

Öğleyin, imkânsız bir biçimde dengede duran

Solucanistan'ın tepesinde yer alan bereketli düzlüğün üzerindeki geniş, yeşil bir çayırılıkta ejderler ve binicileri geniş bir çember oluşturdular. Onların ötesinde, hizmetçiler, köleler ve burada, dünyanın çatısında kıt kanaat geçinen diğerleri için de yer vardı ve hepsi de çimenlik alanın ortasında toplanan figürleri izliyordu.

Grubun içinde bir sürü yüksek rütbeli ejder-lordu ve onların arasında da Liolrt ve erkek kardeşi Liartes vardı. Liolrt hâlâ acıdan yüzünü hafif buruşturarak bacaklarını ovuşturuyordu. Biraz yanlarında Liessa ve Hrun dikiliyordu; kadının yandaşları da onlarlaydı. İki hizbin ortasında Solucanistan'ın soydan gelme Başalimi duruyordu.

"Bildiğiniz gibi," dedi belirsiz bir sesle, "Solucanistan'ın merhum, ama tam manasıyla maktul olmayan Lordu Birinci Greicha, çocuklarından biri, erkek ya da kız, kendi kardeşlerini ölümcül dövüşte yenecek kadar güçlü hissetmedikçe, hiçbirinin tahta geçemeyeceğini şart koşmuştu."

"Evet, evet, bunların hepsini biliyoruz. Devam et," dedi aksi bir ses, yanı başındaki havanın içinden.

Başalim yutkundu. Eski efendisinin doğru dürüst ölmeyi beceremeyişine bir türlü alışamamıştı. İhtiyar şahin ölmüş müydü, ölmemiş miydi? merak ediyordu.

"Vekâleten bir düello izni vermek doğru olur mu, bilmiyorum," dedi sesi titreyerek.

"Olur, olur," diye atıldı Greicha'nın bedensiz sesi. "Zekâyı gösterir. Bütün gün sürmesin."

"Size meydan okuyorum," dedi Hrun, biraderlere ters ters bakarak, "ikinize de aynı anda."

Liolrt ve Liartes birbirlerine baktılar.

"İkimizle aynı anda mı dövüşeceksin?" dedi Liartes. Uzun boylu, kaslı, uzun siyah saçlı bir adamdı.

"Haha."

"Güçler hiç de eşit sayılmaz, öyle değil mi?"

"Haha, ikiye karşı bir, ezici bir üstünlüğüm var."

Liolrt kaşlarını çattı. "Seni kibirli barbar -"

"İşte bu, bardağı taşırdı!" diye hırladı Hrun. "Sizi-"

Başalim, onu durdurmak için mavi damarlı elini uzattı.

"Öldürme Bölgesi'nde dövüşmek yasaktır," dedi ve susarak bunun ne anlama geldiğini düşündü. "Ne demek istediğimi biliyorsunuz, nasıl olsa," diyerek tereddüt etti ve vazgeçerek ekledi, "Meydan okunan taraf olarak lordlarını Liolrt ve Liartes'in silah seçme şansları var."

"Ejderler," dediler bir ağızdan. Liessa burnundan soludu.

"Ejderler saldırı amacıyla kullanılabiliyorlar, o yüzden de silahtırlar," dedi Liolrt kesin bir ifadeyle. "Eğer itirazınız varsa bunun için dövüşebiliriz."

"Haha," dedi kardeşi, Hrun'a başını sallayarak.

Başalim, bir hayalet parmağının göğsünü dürttüğünü hissetti.

"Orada ağzın açık dikilme," dedi Greicha'nın mezarlık sesi. "Acele etsene."

Hrun başını sallayarak geriye çıktı.

"Yo, hayır," dedi. "Bir defa yetti. O şeylerden birinin tepesinde dövüşmektense ölmeyi tercih ederim."

"Öl, öyleyse," dedi Başalim, elinden geldiği kadar nazik bir biçimde.

Liolrt ve Liartes, hizmetçilerinin hayvanlarla beklediği yere doğru yürümeye başlamışlardı çoktan. Hrun Liessa'ya döndü. Liessa omuz silkti.

"Bir kılıç bile alamıyor muyum?" diye yalvardı. "Bir bıçak bile mi?"

"Hayır," dedi. "Bunu beklemiyordum." Birden küçülmüştü sanki Liessa. Küstahlığının yerinde yeller esiyordu. "Üzgünüm."

"Üzgün müsün?"

"Evet. Üzgünüm."

"Evet, ben de üzgünüm dedin, sandım."

"Öyle ters ters bakma bana! Sana binebileceğin en iyi ejderi tasavvur edebilirim."

"Hayır!"

Başalim burnunu bir mendile sildi, küçük ipek kareyi bir an havada tuttu ve yere bıraktı.

Hrun bir kanat gümbürtüsü üzerine kendi etrafında döndü. Liolrt'un ejderi çoktan havalanmış, daire çizerek üzerlerine doğru geliyordu. Bir atmaca gibi yere doğru alçalırken ağzından bir alev dalgası püskürttü ve otların üzerinde, hızla Hrun'a doğru ilerleyen siyah bir şerit yarattı.

Son anda Liessa'yı kenara itti ve güvende olmak için yere atılırken kolunda alevin neden olduğu vahşi acıyı duydu. Yere çarpınca yuvarlandı ve ayakları üzerine düşerek çılgın gözlerle diğer ejderi arandı. Ejder bir taraftan daldı ve Hrun, alevden kaçmak için ayakta kötü zamanlamak bir atlayış yapmak zorunda kaldı. Ejderin kuyruğu geçerken etrafı kamçılardı ve yakıcı bir darbe Hrun'un alnına rastladı. Uçuşan yıldızları savuşturmak için kafasını sallayarak ayaklandı. Su toplayan sırtı acı çığlıkları gönderdi Hrun'a.

Liolrt ikinci bir dalışa geçti, yalnız bu defaki, iri adamın beklenemeyen çevikliğini hesaba katabilmek için daha yavaştı. Yeryüzü yukarı yaklaşırken barbarın, göğsü inip kalkarak ve elleri gevşek biçimde vücudunun iki yanında, tamamen hareketsiz durduğunu gördü. Kolay bir hedefti.

Ejderi havaya yükselirken, Liolrt korkunç iri bir közleme görme beklentisiyle kafasını çevirdi.

Yerde hiçbir şey yoktu. Kafası karışan Liolrt geriye döndü.

Bir eliyle kendisini ejderin omuz pullarının üzerine çeken ve diğer eliyle tutuşan saçlarını döven Hrun çıktı karşısına. Lioln'un eli hançeri ne uçtu, fakat acı, Hrun'un normalde de muhteşem olan reflekslerini iğne ucu gibi keskinleştirmişti. Ejderlordunun bileğinde patlayan bir elin tersten darbesi, hançeri kavisle toprağa doğru gönderdi ve diğeri tam çenesinin üzerinde patladı. İki adamın ağırlığını taşıyan ejder otlardan sadece birkaç metre yukarıdaydı. İyi ki de öyleydi, çünkü Liolrt'un bayıldığı anda ejderi aniden yok oldu.

Liessa çimenlerin üzerinde koşarak Hrun'un ayağa kalkmasına yardım etti. Liessa'ya gözünü kırptı.

"Ne oldu? Ne oldu?" dedi kalın bir sesle. "Gerçekten muhteşemdi!" dedi. "Havada attığın o perende ve her şey!"

"Haha, ama *ne oldur* "Anlatması biraz zor-"

Hrun gökyüzünü kolaçan etti. İki kardeşin büyük bir farkla en temkinlisi olan Liartes, kafalarının üzerinde, yükseklerde daireler çiziyordu.

"Anlatmayı denemek için yaklaşık on saniyen var," dedi.

"Ejderler-"

"Haha?"

"Hayal ürünüdürler."

"Kolumdaki bütün bu hayal ürünü yaralar gibi mi yani?"

"Evet. Hayır!" şiddetli bir biçimde kafasını salladı. "Sana daha sonra anlatmam gerekecek!"

"Güzel, gerçekten iyi bir ortam bulabilirsen," diye atıldı Hrun. Kaşlarını çatıp, geniş kavisler çizerek inen Liartes'e baktı.

"*Dinlesene* beni! Kardeşim ayık olmadıkça ejderi var olamaz, bu dünyaya geçecek yolu bulamaz-"

"Koş," diye bağırdı Hrun. Onu kendinden uzağa fırlattı ve Liartes'in ejderi gök gürültüsü gibi bir sesle yanından geçerken kendini yere attı, geride toprağın üzerinde bir tane daha dumanı tüten yara kaldı.

Yaratık bir dalış daha yapmak için yükselmeye çalışırken Hrun ayağa fırladı ve arenanın kenarındaki ormana doğru ölümüne bir koşuya başladı. Seyrekti ağaçlar, geniş ve budanmamış bir çalılıktan biraz daha yüksektiler, ama en azından hiçbir ejder onların arasında uçamazdı.

Ejder de denemedi. Liartes hayvanını birkaç metre ötedeki toprağın üzerine indirdi ve temkinli bir şekilde ejderden indi. Ejder kanatlarını toplayıp başını yeşillige gömdü, sahibi de bir ağaca yaslanıp melodisiz bir ıslık tutturdı.

"Seni yakıp çıkartabilirim oradan," dedi Liartes bir süre sonra.

Çalılıklar kıpırdamadı.

"Belki de ordaki dikenli defne çalılığındasındır?"

Dikenli defne çalılığı öfkeli bir alev topuna döndü.

"O eğreltiotlarında bir kıpırtı gördüğümden eminim."

Eğreltiotları beyaz külden iskeletlere döndüler.

"Sadece işi uzatıyorsun, barbar. Niye şimdi vazgeçmiyorsun? Bir sürü insanı yaktım; hiç canın yanmaz," dedi Liartes, yan yan çalılıklara bakarak.

Ejder koruluğun arasında devam ederek saklanabilecek her çalılığı ve eğreltiotu öbeğini yaktı. Liartes kılıcını çekip bekledi.

Hrun bir ağaçtan indi ve koşmaya başladı. Arkasında ejder kükredi ve dönmeye çalışırken çalılıklara çarptı, ama Hrun koşuyor, koşuyordu, gözlerini Liartes'e dikmişti ve ellerinde kum bir dal vardı.

Şu, az bilinen ama doğru bir gerçektir ki, iki ayaklı bir yaratık dört ayaklı bir yaratığı kısa mesafede geçer, çünkü dört ayaklının ayaklarını düzene sokması zaman alır. Hrun arkasında pençelerin debelendiğini duydu ve ardından da bir gümbürtü geldi. Ejder kanatlarını yarı açmış, uçmaya çalışıyordu.

Hrun saldırmak için ejderlorduna yaklaştığında Lianes'in kılıcı hışımla kalktı ve dala yakalandı. Ardından Hrun ona çarptı ve iki adam yere yuvarlandılar.

Ejder kükredi.

Hrun bir dizini anatomik bir şaşmazlıkla kaldırınca Liartes çığlık attı, ama barbarın burnunu bir kez daha kıran rastgele bir darbe savurmayı başardı.

Hrun etrafını tekmeleyerek doğruldu ve karşısında ejderin burun delikleri şişmiş, vahşi at suratını buldu.

Bir ayağını kamçı gibi savurdu ve Liartes'in kafasının yan tarafına isabet ettirdi. Adam yere yığıldı.

Ejder yok oldu. Hrun'a doğru dalgalanarak gelen alev topu zayıfladı, ona ulaştığında bir nefes sıcak havadan başka bir şey kalmamıştı. Ardından, geriye sadece yanan çalıların çatırtısı kaldı.

Hrun, baygın ejderlordunu omzuna atıp tırıs adımla arenaya dönüş yoluna koyuldu. Yan yolda, yere serilmiş Liolt'u buldu, bir bacağı tuhaf bir biçimde bükülmüştü. Eğildi ve bir hırıltı çıkararak adamı boş omzuna yerleştirdi.

Liessa ve Başalim, arenanın bir ucundaki yerden yüksek platformda bekliyorlardı. Ejderkadını şimdi kendini biraz toparlamıştı, göz hizasından, iki adamı önündeki basamaklara atan Hrun'a baktı. Etrafındaki insanlar, bir sarayda olduğu gibi hürmetkâr pozlarla dikiliyorlardı.

"Öldür onları," dedi.

"Ben kendim isteyince öldürürüm," dedi. "Zaten baygın insanları öldürmek doğru değildir."

"Daha uygun bir zaman düşünemiyorum," dedi Başalim. Liessa burnundan at gibi nefes aldı.

"Öyleyse onları buradan sürerim," dedi. "Solucanistan'ın büyü menziline dışına çıkar çıkmaz Güçleri bitecek. Eşkiya olmak zorunda kalacaklar. Bu sana uyar mı?"

"Evet."

"Bu kadar merhametli olmana şaşırdım, bar -Hrun."

Hrun omuzlarını silkti. "Benim durumumda birinin başka biri olma lüksü yoktur, kendi imajına dikkat etmek zorundadır." Etrafına baktı. "Eee, sıradaki test nerede?"

"Seni uyarıyorum, çok tehlikelidir. İstersen şu anda gidebilirsin. Fakat eğer testi geçersen Solucanistan Lordu olursun ve tabii benim kanuni kocam."

Hrun onun bakışlarını yakaladı. O güne kadarki yaşamını düşündü. Birden, yıldızların altında uyunan nemli gecelerle; ifritlerle, şehir nöbetçileriyle, sayısız haydutla, şeytani rahiplerle ve en azından üç seferinde gerçek yarı-tanrılarla dişe diş kavgalarla dolu görüldü hayatı -ve ne uğruna? Eh, epey bir hazine uğruna, bunu kabullenmek zorundaydı- ama hepsi neredeydi şimdi? Başı dertte bakireleri kurtarmanın belli, geçici bir ödülü vardı, ama çoğu zaman onları şehrin birine götürüp sağlam bir çeyiz ayarlayıp bırakıyordu, çünkü bir süre sonra, en makul

eski-bakire bile sahiplenmeye başlıyor ve acı çeken diğer bakire kardeşlerini kurtarmasına pek sıcak bir gözle bakmıyordu. Uzun sözün kısası, yaşam ona şöhret ve yara dolu bir bedenden fazla bir şey getirmemişti. Lord olmak eğlenceli olabilirdi. Hrun sırttı. Böyle bir üste bütün bu ejderler ve bir sürü kavgacı adamla yaşayan bir insan gerçekten çekişme de bulabilirdi.

Üstelik, kadın da çirkin değildi.

"Üçüncü test mi?" dedi Liessa.

"Yine silahsız olmak zorunda mıyım?"

Liessa elini kaldırıp kaskını çıkardı, kızıl saç ruloları dalga dalga döküldü. Sonra da elbisesinin broşunu çözdü. İçinde hiçbir şey yoktu.

Hrun'un gözleri kadının üzerinde dolanırken, beyni, iki tane düşünsel sayacı harekete geçirdi. Bir tanesi bileziklerindeki altını, ayak parmaklarını süsleyen kaplan yakutlarını, göbeğini bezeyen elmas pulu ve iki tane son derece kişiye özel gümüş telkarili sarmalı değerlendiriyordu. Diğeri ise doğrudan libidosuna bağlı çalışıyordu. İkisi de Hrun'u son derece memnun eden hesaplar çıkardılar.

Liessa bir elini kaldırıp bir kupa şarap sunarken şöyle dedi: "Pek sanmıyorum."

"Seni kurtarmaya kalkışmadı," dedi Rincewind, son çareye başvurarak.

Ejder dünyayı tehlikeli bir açıyla yatırarak yavaşça daireler çizerken, Rincewind çaresizce İkiçiçek'in beline sarıldı. Üzerinde bulunduğu pullu sırtın yalnızca bir çeşit üç boyutlu hayal biçiminde var olduğunu bilmenin, ayak bileğini büken yükseklik korkusu hislerini gidermeye yaramadığını anladı çok geçmeden. Akli, İkiçiçek'in dikkatini kaybetmesinin olası sonuçlarına doğru kaymayı sürdürüyordu.

"Hrun bile o okçularla başa çıkamazdı," dedi İkiçiçek, yiğitçe.

Ejder, üçünün rutubetli ve rahatsız bir uyku uyudukları ormanlık alanın üzerinde daha yükseğe trmanırken, güneş diskin kenarından yükselmeye başladı. Şafak öncesinin loş mavileri ve grileri birden dünyanın üzerine akan parlak bronz bir nehre dönüştüler; buza ya da suya veya bir ışık barajına çarptıkları yerlerde alazlanarak altın rengini alıyorlardı. (Diski çevreleyen büyü alanının yoğunluğu nedeniyle ışık, ses-altı hızlarda hareket ediyordu; bu ilginç özellik, örneğin yüzyıllar boyunca yavaş ışığı yakalamak ve adeta depolamak için karmaşık, hassas barajlar ve cilalı silisle kaplanmış vadiler inşa etmiş olan Büyük Nef in Sorca halkı tarafından çok iyi değerlendiriliyordu. Nef in beş altı haftalık kesintisiz güneş ışığıyla dolup taşan ve ışıldayan rezervuarları havadan gerçekten muhteşem görünüyordu, bu yüzden de İkiçiçek'le Rincewind'in o yöne bakmamış olmaları talihsizliktir.)

Önlerinde, büyüyle örülü Solucanistan olan bir milyar tonluk imkânsızlık, gökyüzünde asılı duruyordu ve pek de fena sayılmazdı, ta ki Rincewind kafasını çevirip de dağın gölgesinin dünyanın bulutlan arasında belirişini görene kadar...

"Ne görebiliyorsun?" dedi İkiçiçek, ejdere.

Dağın tepesinde dövüş görüyorum, cevabı geldi yumuşak bir sesle.

"Gördün mü?" dedi İkiçiçek. "Herhalde Hrun şu anda canını kurtarmak için dövüşüyordun"

Rincewind sessizdi. Bir süre sonra İkiçiçek etrafına bakındı. Sihirbaz gözlerini dikmiş, kararlı bir şekilde boşluğa bakıyordu, dudakları ses çıkarmaksızın oynuyordu.

"Rincewind?"

Sihirbaz hafif bir vıraklama sesi çıkardı.

"Affedersin," dedi İkiçiçek. "Ne dedin?"

"... bütün o süre... büyük düşüş..." diye mırıldandı Rincewind. Gözleri odaklandı, bir an şaşkın baktılar, sonra da korkuyla büyüdüler. Aşağı bakma aymazlığında bulundu.

"Aargh," diye fikir belirtti ve kaymaya başladı. İkiçiçek onu yakaladı.

"Sorun nedir?"

Rincewind gözlerini kapamayı denedi, ama hayal gücünün göz kapakları yoktu ve fal taşı gibi açılmış bakıyordu.

"Sen yüksekten korkmaz mısın?" diyebildi.

İkiçiçek bulut gölgeleriyle beneklenmiş minik yeryüzüne baktı. Korku düşüncesi aklına gelmemişti.

"Hayır," dedi. "Niye korkacakmışım? On metreden düşünce de iki bin fersahtan düştüğün gibi ölürsün, dediğim bu."

Rincewind isteksizce düşünmeye çalıştı bunu, ama mantığını anlayamadı. Düşüşün kendisinden değil, *çarpmaktan...*

İkiçiçek onu hemen yakaladı.

"Yavaş," dedi neşeli bir sesle. "Neredeyse geldik."

"Keşke şehirde olsaydım yine," diye sızlandı Rincewind. "Keşke yerde olsaydım."

"Merak ediyorum acaba ejderler yıldızlara kadar uçabilirler mi?" diye uçtu İkiçiçek. "İşte bu müthiş bir şey olurdu..."

"Delisin sen," dedi Rincewind düz bir sesle. Turistten yanıt gelmedi ve Rincewind boynunu çevirip de İkiçiçek'i yüzünde garip bir gülümsemeyle solan yıldızlara bakarken görünce dehşete kapıldı.

"Sakın düşüneyim bile deme," dedi Rincewind tehditkâr bir sesle.

Aradığın adam ejderkadınıyla konuşuyor, dedi ejder.

"Hımm?" dedi İkiçiçek, solan yıldızlara bakmaya devam ederek.

"Ne?" dedi Rincewind ivedilikle.

"Ah evet. Hrun," dedi İkiçiçek. "Umarım zamanında gelmişizdir. Şimdi dalışa geç! Alçal!"

Rüzgâr ıslık çalan bir fırtınaya dönüşürken

Rincewind gözlerini açtı. Belki de rüzgârdan açılmıştı gözleri -gözleri kapatmayı imkânsızlaştırdığı kesindi.

Solucanistan'ın düz zirvesi önlerinde hızla yükseldi, tehlikeli bir şekilde yalpaladı, sonra da perende atarak iki tarafta da parıldayan yeşil bir bulanıklığa büründü. Minik ormanlar ve tarlalar hızla geçen yamalı bir yorgan gibi bulanıklaştılar. Karada görünen bir anlık gümüşü parıltı, platonun kenarından havaya akan küçük nehir olabilirdi. Rincewind, hatırladıklarını zorla beyninden atmaya çalıştı, fakat anılar yerlerini sevmiş gibiydiler ve diğer sakinleri korkutup mobilyaları tekmeleyerek deviriyorlardı.

"Pek sanmıyorum," dedi Liessa. Hrun şarap kupasını yavaşça aldı. Balkabağı gibi sıırıttı.

Arenanın etrafındaki ejderler ulumaya başladılar. Binicileri yukarı baktılar. Bulanık yeşil bir şey arena üzerinde parıldadı ve Hrun yok oldu.

Şarap kupası bir an havada asılı kaldı, sonra da basamaklara düşerek parçalandı. Sadece o zaman tek bir damla döküldü.

Bunun nedeni şuydu: Hrun'u yumuşak bir şekilde pençeleriyle sarma anında, ejder Dokuzdüdük vücut ritimlerini geçici olarak eşgüdümlemişti. Hayal gücünün boyutu, zaman ve mekânın boyutlarından çok daha karmaşık olduğundan, ki onlar gerçekten alt boyutlardır, bunun etkisi, hareketsiz duran ve aklı uçkurunda olan Hrun'u bir anda yanal olarak, ziyan olan birkaç ağız dolusu şarap dışında hiçbir yan etki yaratmaksızın, yüz otuz kilometre hızla hareket ettirmek olmuştu. Diğer bir etkisi ise Liessa'nın korkudan çığlık atması ve ejderini çağırması olmuştu. Altın rengi hayvan önünde belirince halen çıplak durumda üzerine atladı ve nöbetçilerin birinden bir tatar yayı kaptı. Sonra havalandı. Diğer ejder binicileri de sinekler gibi üşüşerek kendi hayvanlarına yöneldiler.

Kopan kargaşada ihtiyatlı davranarak arkasına sığındığı sütundan ortalığı izleyen Başalim, tam da o anda, bitişik bir evrendeki acemi bir psikiyatristin beyninde aynı anda kuluçkalanmakta olan bir teorinin boyutlar arası yansımalarını yakaladı, bunun nedeni, büyük bir olasılıkla, boyut kaçağının iki taraflı olmasıydı ve psikiyatristi bir anlığına ejderin üzerindeki kızı gördü. Başalim gülümsedi.

"Onu yakalamayacağına bahse girmek ister misin?" dedi Greicha, kurtlar ve kabirlerin sesiyle, tam kulağının yanı başında.

Başalim gözlerini kapayıp güçlkle yutkundu.

"Lordumun şu anda temelli Korku Ülkesi'nde oturduğunu sanıyordum," diyebildi.

"Ben bir sihirbazım," dedi Greicha. "Ölüm'ün Kendisi gelip almak zorundadır bir sihirbazı. Ve bakıyoruz, Kendisi buralarda değil..."

GİDELİM Mİ? dedi Ölüm.

Beyaz bir ata binmişti, etten kandan bir attı ama gözleri kızıl, burun deliklerinden ateş çıkıyordu ve Ölüm kemikli parmağını uzatıp Greicha'nın ruhunu havadan aldı, sızlayan bir ışık noktası olana dek yuvarlayıp sonra da yuttu.

Sonrasında atını mahmuzladı ve at, toynaklarından kıvılcımlar saçarak havaya sıçradı.

"Lord Greicha!" diye fısıldadı ihtiyar Başalim. Evren, çevresinde titreşti.

"Adice bir numaraydı," diyen sesi geldi sihirbazın. Sonsuz kara boyutlarda yiten bir ses zerresiydi yalnızca.

"Lordum... Ölüm nasıl bir şey?" dedi ihtiyar adam, titreyen bir sesle.

"İncelemelerimi tamamlayınca sana da bildiririm," dedi rüzgârdaki çok hafif bir modülasyon.

"Evet," diye mırıldandı Başalim. Aklına bir fikir geldi. "Gün ışığında olsun, lütfen," diye ekledi.

"Sizi soytarılar," diye haykırdı Hrun, Dokuzdüdük'ün pençebileklerindeki tüneğinden.

"Ne dedi?" diye kükredi Rincewind, bu arada ejder havayı yarararak yükselmekteydi.

"Duymadım!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı İkiçiçek, sesi güçlü rüzgârda kayboldu. Ejder hafif yana yatınca Solucanistan denen büyük fırıl-dağa baktı ve peşlerinden sinek sürüleri gibi yükselen yaratıkları gördü. Dokuzdüdük'ün kanatları, aşağılayan bir güçle havayı dövüp kenara itiyordu. Hava iyice seyrelmişti. İkiçiçek'in kulağı üçüncü defa şişip tıkanı.

Sinek sürülerinin ilerisinde altın rengi bir ejder gördü. Üzerinde de biri vardı.

"Hey, iyi misin sen?" dedi Rincewind telaşla. Sözcükleri çıkarabilmek için beş altı kere ciğerlerine tuhaf biçimde seyrelmiş havayı çekmek zorunda kaldı.

"Bir lord olabilirdim, ama siz soytarılar gelip beni-" Seyrelmiş, serin hava Hrun'un güçlü göğsündeki hayatı dahi çekip alınca nefessiz kaldı.

"Hafaya n'oğluyo böğle?" diye mırıldandı Rincewind. Gözlerinin önünde mavi ışıklar çaktı.

"Hınk," dedi İkiçiçek ve bayıldı.

Ejder yok oluverdi.

Üç adam birkaç saniye tırmanmaya devam ettiler. Biri diğerinin önünde, bacakları, olmayan bir şeyin üzerinde oturan İkiçiçek ve sihirbaz tuhaf bir görüntü oluşturuyorlardı. Sonrasında, diskte yerçekimi yerine geçen şey, şaşkınlığından sıyrıldı ve kontrolü ele geçirdi.

Tam o anda Liessa'nın ejderi yanlarında belirdi ve Hrun, tüm ağırlığıyla hayvanın boynuna indi. Liessa öne doğru uzanarak onu öptü.

Düşerek uzaklaşan Rincewind bu ayrıntıyı kaçırdı. Kollan hâlâ sımsıkı İkiçiçek'in beline kenetliydi. Disk, gökyüzüne iğneyle tutturulmuş yuvarlak bir haritaydı. Kıpırdıyor gibi görünmüyordu, ama Rincewind, kıpırdadığını biliyordu. Bütün dünya kremalı bir pasta gibi üzerine doğru geliyordu.

"Uyan!" diye bağırdı, rüzgârın kükremesini bastıran bir sesle. "Ejderler! Ejderleri düşün!"

Peşlerindeki yaratıkların arasından hızla düşerlerken, yükselip uzaklaşan bir kanat gürültüsü koptu. Ejderler bağırdılar ve gökyüzünde çark ettiler.

İkiçiçek'ten hiçbir yanıt gelmedi. Rincewind'in cüppesi İkiçiçek'e kırbaç gibi vuruyordu, ama uyanmıyordu.

Ejderler, diye düşündü Rincewind, panik içinde. Beynini yoğunlaştırmaya çalıştı, gerçekten canlısına benzer bir ejder kurmaya çalıştı kafasında. Eğer o yapabildiyse ben de yapabilirim, diye düşündü. Ama hiçbir şey olmadı.

Altlarında, bulut girdabına kapılmış bir daire görünümünde yavaşça yükselen disk şimdi daha da büyümüştü.

Rincewind gözlerini kısıp bedenindeki bütün sinirleri kasarak tekrar denedi. Bir ejder. Biraz hırpalanmış ve aşırı kullanılmış bir araç olan hayal gücü, bir ejder aranıyordu... herhangi bir ejder.

İŞE YARAMAZ, diye güldü cenaze çanı gibi boğuk bir ses, SEN EJDERLERE İNANMAZSIN Kİ.

Rincewind, at sırtında kendisine sırttan korkunç hayalete baktı, aklı, korku içinde tabanları yağladı.

Parlak bir ışıltı oldu.

Zifiri karanlık çöktü.

Rincewind'in ayaklarının altında yumuşak bir zemin vardı, etrafında pembe bir ışık yanıyordu ve bir sürü insandan ani şaşkınlık çığlıkları yükseliyordu.

Deli gözlerle etrafına baktı. Bir çeşit tünelde dikiliyordu, tünelin büyük bir bölümünde koltuklar vardı ve koltukların üzerine tuhaf giysiler giymiş insanlar bağlanmıştı kayışlarla. Hepsi de Rincewind'e bağıırıyordu.

"Uyansana!" diye tısladı. "Yardım et bana!"

Hâlâ baygın olan turisti sürükleyerek geriye doğru kalabalıktan uzaklaştı, ta ki eli, garip biçimli bir kapı kolu bulana dek, kapıyı çarparak kapattı.

Kendini içinde bulduğu odayı kolaçan etti ve genç bir kadının dehşete kapılmış gözleriyle karşılaştı. Kadın, elinde tuttuğu tepsiyi yere düşürdü ve çığlık attı.

Kaslı kuvvetli yardım getirecek türden bir çığlığa benziyordu. Korkuyla damıtılmış adrenalin bombardımanındaki Rincewind döndü ve kadına çarparak yanından geçti. Burada daha fazla koltuk vardı ve İkiçiçek'i telaş içinde ortadaki aralıkta sürükleyerek geçerken, insanlar koltuklarına sindiler. Koltuk sıralarının arkasında küçük pencereler vardı. Pencerelerin dışında, yumak yumak bulutların önünde bir ejderin kanadı görülüyordu. Gümüş rengiydi.

Bir ejdere yem oldum, diye düşündü. Saçma, diye yanıtladı kendini, ejderlerin dışını göremezsin. Ardından, omzu tünelin uzak ucundaki kapıya çarptı ve tünelden de tuhaf olan koni biçimli bir odaya girdi.

Parıldayan ufak ışıklarla doluydu oda. Işıkların arasında, dış hatları görünen koltuklarda, şu anda ağızları açık, Rincewind'e bakan dört adam oturuyordu. Onlara bakınca, bakışlarını hızla yana kaçırdıklarını gördü.

Rincewind yavaşça döndü. Yanıbaşında beşinci bir adam vardı, gencimsi, sakallı, Büyük Nef in göçebe halkı kadar esmerdi.

"Neredeyim ben?" dedi sihirbaz. "Bir ejderhanın midesinde mi?"

Genç adam geriye doğru kaykıldı ve sihirbazın suratına siyah bir kutuyu dayadı. Sandalyelerdeki adamlar sindiler.

"O nedir?" dedi Rincewind. "Resim kutusu mu?" Elini uzatıp aldı, esmer adamı sanki şaşırtan bir hareketti bu, adam bağırdı ve elinden tekrar kapmaya çalıştı. Bir bağırtı daha oldu, bu kez, koltuklardaki adamlardan biriydi bağıran. Fakat artık yerinde oturmuyordu. Ayakta dikilmiş, küçük ve metalik bir şeyi Rincewind'e doğru tutuyordu.

Büyüleyici bir etki yarattı. Adam, elleri havada geriye kaykıldı.

"Lütfen bombayı bana verin, beyefendi," dedi metalik şeyi olan adam. "Dikkatli olun, lütfen."

"Bu şeyi mi?" dedi Rincewind. "Al senin olsun! Onu istemiyorum!" Adam onu dikkatle alıp yere koydu. Oturan adamlar rahatladılar ve bir tanesi telaş içinde duvarla konuşmaya başladı. Sihirbaz hayretler içinde onu izledi.

"*Kıpırdama?*" diye atıldı metalli adam -bir muska olduğuna karar verdi Rincewind, bir muska olmalı. Esmer adam köşeye çekildi.

"Çok cesurca bir şeydi yaptığınız," dedi Muska-tutan, Rincewind'e. "Biliyor musunuz bunu?"

"Neyi?"

"Arkadaşınızın nesi var?"

"Arkadaş mı?"

Rincewind İkiçiçek'e baktı, hâlâ mışıl mışıl uyuyordu. Bunda şaşırtıcı bir yan yoktu. *Gerçekten* şaşırtıcı olan, İkiçiçek'in yeni elbiseler giyiyor olmasıydı. Tuhaf elbiseler. Pantolonu tam dizlerinin üzerinde son buluyordu. Onun üzerine ise parlak çizgili bir çeşit yelek giymişti. Kafasında ufak, komik bir hasır şapka vardı. Üstünde de bir tüy.

Bacaklarının etrafında tuhaflık hisseden Rincewind aşağı baktı. *Onun* elbiseleri de değişmişti. Bütün olası durumlarda hızla eyleme geçmeye son derece elverişli, rahat ve eski cüppesi yerine, bacakları, kumaş ruloları içindeydi. Aynı gri malzemedan yapılma gri bir ceket vardı üzerinde...

Muskalı adamın kullandığı dili o ana kadar hiç duymamıştı. Kaba bir dildi ve hafif Merkezyöremsiydi -öyleyse niye her sözcüğü anlayabiliyordu?

Bir bakalım, olayların ardından aniden bu ejderin içinde belirmişlerdi, aniden bu ejderin, aniden bu, aniden bu -*havaalanında öyle doğal bir sohbet başlamıştı ki aralarında, uçakta yan*

yana oturmaya karar vermişlerdi ve Jack Zweiblumen'e^[4] Birleşik Devletler'e vardıklarında etraflarını gezdirmeye söz vermişti. Evet, işte bu kadar basitti. Soma da Jack hastalanmış, o da paniklemiş ve buraya girince de bu uçak korsanını şaşırtmıştı. Tabii ki. "Merkezyöremsi" de ne demek oluyordu?

Dr. Rjinswand alnını sıvazladı. Şimdi ona gereken, bir içkiydi.

Paradoks dalgaları nedensellik denizi boyunca yayıldılar.

Herhalde çokluevrenin toplam bütünlüğü dışında bulunan herkes tarafından akılda tutulması gereken en önemli nokta, gerçekten de son birkaç dakikadır havadaki bir uçağın içinde belirmiş olmalarına rağmen, sihirbaz ve turistin aynı zamanda olayların normal akışı içinde de o uçakta yolculuk etmekte olduklarıdır. Bunun anlamı şu: bu boyut düzleminde biraz önce ortaya çıkmış oldukları doğru olmakla birlikte, şurası da bir gerçektir ki, bütün bu zamanda da bu boyutta yaşıyorlardı. İşte bu noktada normal lisan pes eder ve gidip bir içki içer.

Asıl nokta şuydu ki, beş altı kentilyon atom, kesinlikle maddeye dönüşmemeleri gereken bir evrende maddeleşmişlerdi (aslında, maddeleşmemişlerdi. Bakınız, aşağıya). Bu türden bir şeyin sonucu genellikle büyük bir patlamadır, ne var ki evrenler oldukça esnek şeyler olduklarından, bu söz konusu evren, mekân-zaman devamlılığını bir anda çözüp fazla atomların güvenli bir şekilde tutulabileceği gerideki bir noktaya götürmek ve ardından, bu evrende yaşayanların şimdi demeye alıştıkları o ateş ışığı çemberine doğru hızla geriye sarmak yoluyla kendisini kurtarmıştı. Elbette bu da tarihin akışını değiştirmişti -birkaç tane daha az savaş çıkmış, fazladan birkaç dinozor yaşamıştı vesaire, vesaire- fakat genel olarak alınacak olursa bu olay, şaşılacak kadar sessiz atlatıldı.

Ancak bu evrenin dışında, bu ani geç-tepkinin yansımaları Varlıklar Toplamı'nın suratına sağlı sollu çarpa çarpa boyutları bütün halinde büküldü ve galaksileri geride hiçbir iz bırakmaksızın çökertti.

Fakat İsveç doğumlu, New Jersey'de büyümüş, 33 yaşında, bekâr ve bazı nükleer reaktörlerdeki oksitlenme kaçağı fenomeni konusunda uzman olan Dr. Rjinswand bütün bunların farkında değildi. Zaten olsa da hiçbirine de inanmazdı herhalde.

Zweiblumen hâlâ baygın görünüyordu. Geri kalan yolcuların alkışları arasında Rjinswand'a yerini gösteren hostes, endişe içinde Zweiblumen'in üzerine eğildi.

"Telsizle haber verdik," dedi Rjinswand'a. "İndiğimizde bir ambulans bekliyor olacak. Şey, yolcu listesinde doktor olduğunuz yazıyor-"

"Nesi var, bilmiyorum," dedi Rjinswand aceleyle. "Tabii bir Magnox reaktörü olsaydı iş değişirdi. Bir tür şok mu acaba?"

"Ben hiç-"

Cümlesi, uçağın arkasından gelen korkunç bir çatırtıyla kesildi. Bir sürü yolcu çılgınlık attı. Ani ve şiddetli bir hava akımı boşdaki bütün dergi ve gazeteleri, koridor boyunca çılgın bir şekilde döne döne ilerleyen bir hortumun içine fırlattı.

Koridorda başka bir şey daha ilerliyordu. Büyük, dikdörtgen biçiminde, ağaç ve pirinç kaplamalı bir şeydi. Yüzlerce bacağı vardı. Eğer görüldüğü şey ise -korsan öykülerinde rastlanan, içi ağızına kadar kötülükle elde edilmiş altın ve mücevherlerle dolu yürüyen bir sandık- kapağı olan şey açıldı.

Hiç mücevher yoktu. Fakat bir sürü kare şeklinde, karadul misali beyaz diş ve maun gibi kızıl, nabız gibi atan bir dil vardı.

Antik bir bavul, Rjinswand'ı ham yapmaya geliyordu.

Biraz teselli bulmak için baygın Zweiblumen'i tuttu ve anlamsız bir şeyler söyledi. Tüm kalbiyle keşke başka bir yerde olsaydım, diye düşündü...

Aniden zifiri karanlık çöktü.

Parlak bir ışıltı oldu.

Beş altı kentilyon atomun, bulunmaya hiç haklarının olmadığı bir evrenden aniden ayrılması, Toplam Bütünlük'ün ahenginde vahşi bir dengesizliğe yol açtı; Toplam Bütünlük çılgıncasına eski dengesine kavuşmaya çabaladı, bu arada bir sürü alt-gerçekliği de yok etti. Devasa saf büyü dalgaları çokluevrenin temelleri etrafında kontrolsüz bir şekilde kaynadı ve her yarıktaki kendine bir kuyu yaratarak o ana kadar huzurlu olan boyutlara ulaştı ve novalara, süpernovalara, yıldız çarpışmalarına, kazların delice uçmalarına ve hayali kıtaların boğulmasına sebep oldu. Aşırı yüklü büyü parçacıkları atmosferlerinde kükreyerek dolaşınca, zamanın diğer ucu kadar uzaktaki dünyalarda, oktarin kıvılcımlarının oluşturduğu parlak günbatımları yaşandı. Öykülere konu olmuş Zeret Buz Sistemi'nin etrafındaki kuyruklu yıldız kuşağında bir prens alevler içinde gökyüzünden geçerken asil bir kuyruklu yıldız ölmüş oldu.

Ancak, hareketsiz İkiçiçek'in beline sarılmış halde birkaç yüz metre aşağıdaki Disk'in denizine doğru son hızla düşen Rincewind bütün bunları kaçırdı. Bütün boyutların allak bullak oluşu bile demirden Enerjinin Korunumu Kanunu'nu çiğneyemezdi ve Rjinswand'ın uçaktaki kısa yolculuğu, kendisini yatay olarak sekiz dokuz yüz kilometre ve dikey olarak da iki bin metre öteye taşımaya yetmişti.

"Uçak" sözcüğü Rincewind'in beyninde alevlendi ve söndü.

Aşağıdaki, bir gemi olabilir miydi?

Çember Deniz'in soğuk suları kükreyerek Rincewind'e doğru geldi ve yeşil, boğucu kollarıyla sararak içine aldı. Bir an sonra, hâlâ üzerinde güçlü seyahat firması TWA yazılı etiket olan Sandık da denize çarpınca başka bir su patlaması duyuldu.

Daha sonra, onu sal olarak kullandılar.

KENARIN YAKININDA

Yapılması uzun zamandır sürüyordu. Artık neredeyse bitmek üzereydi ve köleler dış cephedeki son toprak kalıntılarını da yontuyorlardı.

Diğer kölelerin metal kanatlarını gümüş kumuyla ovduğu yerleri, taze bronzun ipeksi, organik parıltısıyla parlamaya başlamıştı bile güneşin altında. Döküm çukurunda bir haftalık soğutmadan sonra bile hâlâ sıcaktı.

Krull'un Başastronomu eliyle hafifçe işaret etti ve taşıyıcıları, tahtı geminin gölgesine bıraktılar.

Balık gibi, diye düşündü. Büyük, uçan bir balık. Hem de ne denizlerde.

"Gerçekten muhteşem," diye fısıldadı. "Gerçek bir sanat eseri."

"El emeği göz nuru," dedi, yanındaki kısa boylu sağlam yapılı adam. Başastronom yavaşça dönüp adamın kayıtsız yüzüne baktı. Gözlerinin olması gereken yerde altın küreler olan bir yüzün kayıtsız görünmesi, o kadar da zor olmasa gerek. İnsanın dikkatini dağıtan bir tarzda parlıyorlardı.

"Gerçekten de el emeği göz nuru," dedi astronom ve gülümsedi. "Sanırım bütün diskte senden daha büyük sanatkâr yoktur, Altıngöz. Haklı mıyım sence?"

Sanatkâr suskun kaldı, çıplak bedeni -beline asılı takım kemeri, bir tane bilek abaküsü ve yanık bir ten dışında çıplaktı- bu son sözün imalarını düşünerek kasıldı. Altın gözler, başka bir dünyaya bakıyor gibiydiler.

"Cevap hem evet, hem hayır," dedi en sonunda. Tahtın arkasındaki bazı daha az kıdemli astronomlar bu görgüsüzlük karşısında hayretten nefeslerini tuttular, ama Başastronom bunu fark etmemiş gibi görünüyordu.

"Devam et," dedi.

"Bazı temel beceriler yok bende. Yine de Altıngöz Gümüşelli Dactylos'um," dedi sanatkâr. "Pitchio'nun Lahiti'ni koruyan Metal Savaşçılar'ı ben yaptım, Büyük Nef'in Işık Barajları'nı ben çizdim, Yedi Çöller Sarayı'nı ben inşa ettim. Fakat ne var ki-" Elini kaldırıp gözlerinden birine tıkladı ve hafif bir tınlama oldu, "Pitchio'nun yapay insan ordusunu yaptığımda önüme altınları yığı ve sonra da onun için yaptığım esere rakip olacak başka bir eser yapmayayım diye gözlerimi oydurdu."

"Akıllı fakat acımasızca," dedi Başastronom, acısını paylaşarak.

"Evet. Ben de çeliğe su verilmesini kulaklarımla *duymayı* ve parmaklarımla görmeyi öğrendim. Maden filizlerini tat ve kokularından ayırdetmeyi öğrendim. Bu gözleri yaptım, ama görmelerini sağlayamıyorum."

"Sonra da Yedi Çöller Sarayı'nı yapmaya çağırdım, sonucunda da Emir beni gümüşe boğdu

ve pek şaşırtmayan bir biçimde sağ elimi kestirdi."

"Sizin meslekte ciddi bir kayıp tabii," diyerek başını salladı Başastronom.

"Eşsiz kaldıraç ve destek bilgimi kullanarak gümüşün birazını kendime bu yeni eli yapmak için kullandım. Yeterli oluyor. Elli bin gündüz saati kapasiteli ilk büyük Işık Barajı'nı yarattıktan sonra, Nef'in kabile konseyleri beni kaliteli ipeklere boğdular ve kaçamayayım diye bacak ten-donlarımı kestiler. Sonuç olarak, biraz sıkıntıyla da olsa ipek ve biraz bambu kullanarak kendimi, hapisanenin en yüksek kulesinden fırlatabileceğim bir mancınık inşa etmek zorunda kaldım."

"Ki bu da sizi, çeşitli sapmalarla Krull'a getirdi," dedi Başastronom. "İnsan düşünmeden edemiyor, değişik bir meslek -örneğin marul yetiştirmek- taksit taksit ödürülmekten çok daha az riskli olabilir. Niye bu konuda ısrarlısınız?"

Altıngöz Dactylos omuzlarını silkti.

"Bu konuda iyiyim," dedi.

Başastronom başını kaldırıp öğlen güneşinde bir gong gibi parlayan bronz balığa tekrar baktı.

"Öyle güzel ki," diye mırıldandı. "Ve de eşsiz. Gelin, Dactylos. Size ödül olarak ne sözü verdiğimi hatırlatır mısınız bana?"

"Dünyaların arasındaki uzay denizlerinde yüzecek bir balık tasarlamamı istemiştiniz," dedi heyecansız bir sesle, baş sanatkar. "Karşılığında da -karşılığında-"

"Evet? Hafızam artık eskisi gibi değil," dedi pırlayan bir sesle Başastronom, ılık bronzu okşayarak.

"Karşılığında," diye devam etti Dactylos, belli ki pek umutlu değildi, "beni serbest bırakacaktınız ve herhangi bir uzantımı doğramaktan kaçınacaktınız. Hazine falan istemiyorum."

"Ah, evet. Şimdi hatırladım." Yaşlı adam mavi damarlı elini kaldırdı ve ekledi, "Yalan söyledim."

Çok hafif bir fısıltı duyuldu ve altıngözlü adam ayaklarının üzerinde sallandı. Sonra da başını eğip göğsünden çıkan ok başına baktı ve usanmış bir biçimde başını salladı. Minik bir kan çiçeği açtı dudaklarında.

Gümüş elini çok yavaşça kaldırıp ok başına parmaklarıyla dokunurken, bütün meydanda (beklenti içinde vızıldayan birkaç sineğin dışında) çıt çıkmıyordu.

Dactylos öfkeyle hırıldadı.

"Özensiz işçilik," dedi ve arkaya yuvarlandı.

Başastronom cansız vücudu ayağıyla dürtükledi ve derin bir nefes aldı.

"Usta bir sanatkâra yaraşır şekilde kısa bir yas dönemi olacak," dedi. Bir etsineğinin altın

gözlerden birine konuşunu ve kafası karışık bir halde uçarak uzaklaşmasını izledi...

"Sanırım bu kadar yas yeterli," dedi Başastronom ve cesedi taşıyıp götürmeleri için birkaç köleye işaret etti.

"Tosbağanotlar hazır mı?" dedi.

Fırlatmakontrol Ustası ileriye çıktı.

"Hazır, seçkin efendimiz," dedi.

"Doğru dualar ediliyor mu?"

"Kesinlikle, seçkin efendimiz."

"Zemine ne kadar kaldı?"

"Fırlatma zamanına," diye düzeltti Fırlatmakontrol Ustası, büyük bir özenle. "Üç gün kaldı, seçkin efendimiz. Büyük A'Tuin'in kuyruğu eşsiz bir konumda olacak."

"Öyleyse geriye bir tek, uygun kurbanları bulmak kalıyor," diye sonuca bağladı Başastronom.

Fırlatmakontrol Ustası saygıyla eğildi.

"Okyanus, uygun kurbanı getirecektir," dedi.

İhtiyar adam gülümsedi. "Daima getirir," dedi.

"Keşke kaptanlıktan anlasaydın-"

"Keşke dümeni idare edebilseydin-" Bir dalga, güvertenin üzerinden aştı. Rincewind ve İkiçiçek birbirlerine baktılar. "Suyu boşaltmaya devam et!" dediler bir ağızdan ve kovalara uzandılar.

Bir süre sonra, su basmış kabinden İkiçiçek'in hırçın sesi geldi yukarıya.

"Nasıl benim hatam oluyor, anlamadım," dedi. Bir kovayı daha yukarı uzattı ve sihirbaz yan taraftan boşalttı.

"Nöbet tutman gerekiyordu," diye atıldı Rincewind.

"Bizi kölecilerden kurtardım ama, hatırlasana," dedi İkiçiçek.

"Ceset olmaksızın köle olmayı yeğlerim," diye yanıtladı sihirbaz. Doğrulup denize baktı. Şaşırılmış gibi göründü.

Altı küsur ay önce Ankh-Morpork yangınından kaçan Rincewind'den bir parça farklıydı şu anda. Bir kere, yaraları artmıştı ve çok daha fazla gezmişti. Merkezyöre'yi ziyaret edip birçok renkli insanın ilginç yaşantılarını tanımıştı -bu arada değişmez bir biçimde yaraları da artmıştı-ve hatta, asla unutulamayacak birkaç gün boyunca Büyük Nef diye bilinen inanılmaz derecede kum çölün kalbinde yer alan efsanevi Suyuçekilmiş Okyanus'ta gemiyle yolculuk etmişti. Daha soğuk ve daha ıslak bir denizde, yüzen buz dağları görmüştü. Hayali bir ejderhaya binmişti. Diskteki en kudretli büyüü söylemesine ramak kalmıştı. Ayrıca-

Kesinlikle, olması gerekenden daha az ufuk çizgisi vardı ufukta.

"Hmm?" dedi Rincewind.

"Hiçbir şey kölelikten daha kötü olamaz, dedim," dedi İkiçiçek. Sihirbaz kovasını denize fırlatıp suratı griye dönmüş bir halde bütün ağırlığıyla su basmış güverteye oturunca ağzı açık kaldı.

"Bak, dümeni kırıp mercan kayalıklarına çarptığım için özür dilerim, fakat bu tekne batmak istiyora benzemiyor ve er ya da geç bir kaya parçasına ulaşmak zorundayız," dedi İkiçiçek rahat bir sesle. "Bu akıntı bir yerlere gitmek zorunda."

"Ufka bak," dedi Rincewind, monoton bir sesle.

İkiçiçek şaşkı gözlerle baktı.

"Sorun yok gibi," dedi bir süre sonra. "Genel-dekinden daha *az* gibi göründüğünü kabul ediyorum, ancak-

"Kıyışelale nedeniyle öyle," dedi Rincewind. "Dünyanın kenarına doğru sürükleniyoruz."

Uzun bir sessizlik oldu, sessizliği yalnızca, su alan tekne akıntıyla yavaşça dönerken şapırdayan dalgalar bozuyordu. Akıntı şimdiden epey güçlenmişti.

"Herhalde o mercan kayalığına çarpmamızın nedeni de bu," diye ekledi Rincewind. "Gece süresince rotamızdan çıkmışız."

"Yiyecek bir şey ister misin?" dedi İkiçiçek. Sudan uzakta, küpeştenin üstüne bağladığı çıkını kurcalamaya başladı.

"Anlamıyor musun?" diye hırladı Rincewind. "*Kenar'dan* düşüyoruz, lanetler olsun!"

"Elimizden bir şey gelmez mi?"

"Hayır!"

"Öyleyse panik yapmanın anlamını göremiyorum," dedi İkiçiçek, sakince.

"Kenaryön'de bu kadar açılmamız gerektiğini *biliyordum*," diye şikâyette bulundu göklere Rincewind, "Keşke-"

"Keşke resim kutum yanımda olsaydı," dedi İkiçiçek, "ama Sandık'tan geriye kalanlarla birlikte o kölecilerin gemisinde kaldı ve-"

"Gittiğimiz yerde valize ihtiyacın olmayacak," dedi Rincewind. Durduğu yerde büzüşüp dalgın gözlerle, dikkatsizce kenaryön akıntısına kapılan ve şimdi mücadele etmekte olan uzaktaki bir balınayı seyre koyuldu.

Kısalmış ufukta beyaz bir çizgi vardı ve sihirbaz, uzaktan gelen bir kükreme duyduğunu düşündü.

"Kıyışelale'den bir tekne düşünce ne olur?" dedi İkiçiçek. "Kim bilir?"

"Şey, öyleyse belki de uzayda tekneyle yol alır ve başka bir dünyada karaya konarız." Küçük adamın gözlerine uzak bir bakış oturdu. "Hoşuma giderdi," dedi.

Rincewind burnundan nefes aldı.

Güneş, gökyüzünde yükseldi, Kenar'ın bu kadar yakınında gözle görülür ölçüde daha iri görünüyordu. Sırtlarını gemi direğine yaslayıp kendi düşüncelerine daldılar. Arada bir ikisinden biri kovayı alıp rasgele bir parça su boşaltıyordu, pek akla yakın bir amaca hizmet etmiyordu bu.

Etraflarında deniz kalabalıklaşmış gibiydi. Rincewind yanları sıra giden beş altı tane ağaç gövdesi gördü, yüzeyin hemen akında ise her türden balık kaynıyordu. Tabii olarak -herhalde akıntıda, Merkez yakınındaki kıtalardan sürüklenen bir dolu yiyecek vardı. Tam olarak aynı noktada kalabilmek için sürekli yüzmek zorunda olduğun bir hayatın nasıl bir şey olduğunu merak etti. Kendi hayatına çok benzediği sonucuna vardı. Amansız akıntının gücüne karşı umutsuzca ayaklarını çırpan ufak, yeşil bir kurbağa gördü, İkiçiçek'i şaşkırtan bir şekilde kısa bir kürek bulan Rincewind, küreği dikkatle minik kurbağaya uzattı, hayvan müteşekkir bir biçimde küreğin üzerine çıktı. Bir an geçmemişti ki, bir çift çene suyu yarıp kurbağanın yüzmekte olduğu yere boşuna hamle yaptı.

Kurbağa, yuvarlanmış elinin içinden Rincewind'e baktı, sonra da düşünceli bir şekilde başparmağını ısırıldı. İkiçiçek kıkırdadı. Rincewind kurbağayı bir cebine koydu ve İkiçiçek'i duymamış gibi yaptı.

"Çok insanca, ama niye?" dedi İkiçiçek. "Bir saat sonra her şey aynı olacak."

"Çünkü," dedi Rincewind, belli belirsiz, sonra da biraz su boşalttı. Artık denizden su serpintileri yükseliyordu ve akıntı o kadar kuvvetlenmişti ki, dalgalar oluşuyor ve etraflarında patlıyordu. Tuhaf bir şekilde ılıktı su. Altın rengi, sıcak bir sis vardı denizin üzerinde.

Kükreme şimdi güçlenmişti. Rincewind'in gördüğü her şeyden daha iri bir denizanası birkaç yüz metre ötede suyu yardı ve batıp uzaklaşmadan önce dokunaçlarını delice savurdu. Büyük olan ve iyi ki ne olduğu anlaşılamayan başka bir şey sisin içinde uludu. Eksiksiz bir uçan balık filosu, gökkuşağı kenarlı damlacıklar bulutu halinde suyun üzerine sıçradılar ve tekrar suya düşüp bir girdaba kapılmadan önce birkaç metre ilerlemeyi başardılar.

Dünya altlarında kayarak tükeniyordu. Rincewind kovasını attı ve her şeyin mutlak sonu kükreyerek üzerlerine doğru gelirken geminin direğine tutundu.

"Bunu görmeliyim-" dedi İkiçiçek, düşe kalka pruvaya doğru ilerlerken.

Sert ve esnemeyen bir şey tekneye çarptı. Tekne doksan derece döndü ve görünmez engelin üstüne yanlamasına düştü. Sonra aniden durdu ve soğuk bir deniz köpüğü bulutu teknenin üzerine çağlayan gibi indi; bu nedenle Rincewind birkaç saniyeliğine kaynayan yeşil suların altında kaldı. Çığlık atmaya başladı; işte o zaman denizaltı dünyası, kayıp giden bilincin derin gümbürdeyen mor rengine büründü, çünkü tam da bu noktada Rincewind boğulmaya başlamıştı.

Ağzı yakıcı bir sıvıyla dolu halde uyandı ve yutunca boğazındaki kavuran acı sarsılarak

tamamen ayılmasına yol açtı.

Bir teknenin döşeme tahtaları sırtına battı. İkiçiçek derin bir endişe ifadesiyle kendisine bakıyordu. Rincewind inledi ve doğrulup oturdu.

İşte bu bir hataydı. Dünyanın ucu bir iki metre ötedeydi.

Dünyanın ucunun ötesinde, sonsuz Kıyışelale'nin kenarının hemen altındaki bir seviyede, tamamen *sihirli* bir şey yatıyordu.

Yetmiş küsur mil ötede, kenar akıntısının çekiş kuvvetinin epey uzağında, serbest çalışan köle gemilerine özgü kırmızı yelkenli bir Arap yelkenlisi kadife alacakaranlıkta amaçsızca sürükleniyordu. Mürettebat -yani mürettebattan artakalanlar- hummalı bir şekilde sal üzerinde çalışan adamların etrafında ön güvertede toplanmışlardı.

Büyük Nef kabile adamlarına özgü bir bilek sarığı takmış, esmer bir adam olan kaptan, çok gezmiş ve bir sürü tuhaf insan ve acayip şeyler görmüş, sonra da onların birçoğunu köle yapmış ya da çalmıştı. Kariyerine diskin en çorak çölünün kalbindeki Suyuçekilmiş Okyanus'ta denizci olarak başlamıştı. (Diskteki suyun nadir bulunan bir dördüncü hali vardır, buna, oktarin ışığının tuhaf kurutucu etkileriyle birleşen yoğun sıcaklık neden olmaktadır; geriye de içinde iyi tasarlanmış bir teknenin rahatça kayabildiği serbest akan kum benzeri gümüşü bir tortu bırakır. Suyuçekilmiş Okyanus tuhaf bir yerdir, fakat balıkları kadar tuhaf olamaz.) Kaptan daha önce hiç gerçekten korkmamıştı. Şimdi ise ödü bokuna karışıyordu.

"Hiçbir şey duyamıyorum," diye mırıldandı ikinci kaptana.

İkinci kaptan gözlerini kısarak alacakaranlığa baktı.

"Belki de denize düşmüştür?" dedi umutlu bir sesle. Ayaklarının altındaki kürek güvertesinden öfkeli bir patırtı ve kıymıklarına ayrılan tahta sesleri geldi cevap verircesine. Mürettebat korku içinde birbirine sokuldu ve baltalarıyla meşalelerini salladılar.

Canavar koşarak üstlerine bile gelse, herhalde bunları kullanmaya cesaret edemezlerdi. Korkunç özellikleri anlaşılmadan önce beş on adam baltalarla üzerine saldırmışlardı. Bunun üzerine kararlı bir biçimde gemiyi arayışını bırakmış ve onları ya kovalayarak denize düşürmüş ya da -*yemiş* miydi? Kaptan pek emin değildi. Canavar sıradan, ahşap bir deniz sandığı görünümündeydi. Belki biraz daha iriydi, ama iriliği konusunda şüphe yoktu. Fakat bazen içinde eski çoraplar ve envai çeşit seyahat eşyası varmış gibi göründüyse de diğer zamanlarda -kaptan ürperdi- sanki, sanki şeyleri... Bunu düşünmemeye çalıştı kaptan. Herhalde güverteden denize düşerek boğulan adamlar onun yakaladıklarından daha şanslıydılar. Düşünmemeye çalıştı. *Dişleri* vardı, beyaz ağaçtan mezar taşları gibi dişleri ve maun kızılı bir dili...

Bunu düşünmemeye çalıştı. İşe yaramadı.

Fakat bir konuyu kızgınlıkla hatırladı. Boğulan nankör adamları gizemli koşullarda son kez kurtarmıştı. Kölelik, köpekbalıklarından daha iyiydi, değil mi? Sonra da kaçmışlardı ve

denizcileri, onların sandığını kurcaladığında -üstelik, sorunsuz bir okyanusun ortasında bir sandığın üzerinde nasıl ortaya çıkıvermişlerdi?- ısırmıştı... Bu konuyu bir daha düşünmemeye çalıştı, fakat kendini, lanet şey sahiplerinin gemide olmadıklarını anlayınca ne olacak, diye merak ederken buluverdi...

"Sal hazır, lordum," dedi ikinci kaptan.

"Suya indirin," diye bağırdı kaptan ve "Salın üstüne çıkın!" ve "Gemiye ateşe verin!" diye.

Sonuçta, başka bir gemi bulmak o kadar zor değil, diye felsefe yaptı, ama bir insan, mollaların reklamını yaptığı o Cennet'te kendisine yeni bir hayat verilene kadar uzun süre beklemek zorunda kalabilir. Bırakalım sihirli kum ıstakoz yesin.

Bazı korsanlar büyük bir acımasızlık ya da cesaret göstererek ölümsüzlüğe ulaşırlardı. Bazıları büyük servetler edinerek ölümsüzleşirlerdi. Fakat kaptan, ölümsüzlüğe, ölmeyerek kavuşmayı tercih ettiğine uzun süre önce karar vermişti.

"O da ne öyle?" dedi Rincewind. "Harikulade," dedi İkiçiçek, mesut bir ifadeyle.

"Güzel olduğuna ne olduğunu öğrenince karar veririm," dedi sihirbaz.

"Kenarkuşağı," dedi kulağının hemen arkasındaki bir ses, "ve ona bakabildiğin için şanslısın. En azından, yukarıdan bakabildiğin için."

Sesle birlikte, soğuk, balık kokan bir nefes rüzgârı geldi, Rincewind kımıldamadan oturmaya devam etti.

"İkiçiçek?" dedi.

"Evet?"

"Eğer arkamı dönersem, ne göreceğim?"

"Adı Tethis. Deniz ifriti olduğunu söylüyor. Bu onun sandalı. Bizi o kurtardı," diye açıkladı İkiçiçek. "Şimdi arkana bakacak mısın?"

"Şu anda değil, sağ ol. Öyleyse niye Kenar'dan düşmüyoruz?" dedi Rincewind, cam gibi bir sakinlikle.

"Çünkü tekneniz Çevreçiti'ne çarptı," dedi arkasındaki ses (Rincewind'e denizaltı uçurumlarını ve mercan kayalıklarında gizlenmiş Şeyleri düşündüren tonlarla).

"Çevreçiti mi?" diye tekrarladı.

"Evet. Dünyanın kenarı boyunca uzanır," dedi görünmeyen ifrit. Rincewind şelalenin gümbürtüsünü bastıran kürek sesleri duyduğunu sandı. Kürek olduklarını umut etti.

"Haa. Çevre demek istiyorsun," dedi Rincewind. "Çevre, her şeyin etrafını oluşturur."

"Çevreçiti de oluşturuyor," dedi ifrit.

"Bunu anlatmaya çalışıyor," dedi İkiçiçek, eliyle aşağıyı göstererek. Rincewind'in gözleri İkiçiçek'in parmağını izledi, göreceklelerinden korkuyordu...

Sandalın Merkezünü tarafında beyaz suyun yüzeyinin bir metre kadar üzerinde bir ip geriliydi. Sandal ona tutturulmuştu, ipe bağlıydı, ama karmaşık bir makara ve küçük ayak tekerleği düzeneği sayesinde hareket edebiliyordu. Görünmeyen kürekçi kürekleri çekip sandalı Kıyışelale'nin kenarının başladığı yerde ilerletirken ip boyunca hareket ettiler. Bu, bir sırrı açıklıyordu -peki ya ipi ne tutuyordu?

Rincewind gözlerini kısıp uzunlamasına ipe baktı ve birkaç metre ötede sudan çıkan sağlam bir ağaç direk gördü. Rincewind bakmaya devam ederken sandal direğe yaklaştı ve geçti, küçük tekerlekler, direğe bu amaçla açılmış kertiğin üzerinden temiz bir şekilde tıkırdayarak geçtiler.

Rincewind bir metre civarındaki aralıklarla ana ipten aşağıya asılı daha küçük ipleri de gördü.

Tekrar İkiçiçek'e döndü.

"Ne olduğunu görebiliyorum," dedi, "ama nedir bu?"

İkiçiçek omuz silkti. Rincewind'in arkasındaki deniz ifriti konuştu, "İlerde evim- var. Oraya gidince daha çok konuşuruz. Şimdi kürek çekmem gerekiyor."

Rincewind ileriye doğru bakmanın, bir deniz ifritinin neye benzediğini görmek anlamına geldiğini anladı, bunu şimdi yapmak istediğinden emin değildi. Onun yerine Kenarkuşağı'na baktı.

Dünyanın kenarının birkaç boy açığında, sislerin içinde asılı duruyordu. Kenarkuşağı, sadece sabahlan ve akşamlan, Disk'in yörüngesindeki küçük güneşin ışınlarının Dünya Kaplumbağası Büyük A'Tuin'in devasa vücudunu geçerek Disk'in büyümlü alanına tam doğru açıda vurduğu zamanlar ortaya çıkıyordu.

Çifte bir gökkuşağı belirdi kıvılcımlar saçarak. Kıyışelale'nin kenarının yakınında yedi daha az önemli renk duruyor, ölen denizlerin serpintisinde kıvılcımlanıp dans ediyorlardı.

Fakat bu yedi renk, onların üzerinde bulunan ve onlarla aynı renk tayfını paylaşmaya tenezzül etmeyen daha geniş bir renk şeridine kıyasla daha soluktular.

Bu, Kral Renk'ti, diğer önemsiz renklerin hepsi ona hayrandılar ve onun yavan yansımalarıydılar. Bu renk oktarindi, yani büyümlü rengi. Canlıydı, parıltılı ve titreşimliydi ve de tartışmasız bir şekilde hayal gücünün pigmentiydi, çünkü her nerede belirirse belirsin, salt maddenin, sihirli zihnin güçlerinin uşağı olduğunu gösterirdi. Sihrin ta kendisiydi.

Fakat Rincewind, hep bir çeşit yeşilimsi mora benzediğini düşünüyordu.

* * *

Dünyanın kenarındaki ufak bir benek, bir süre geçtiğinde çözünürlüğü artarak bir adacığa ya da sarp bir kayalığa dönüştü. Bir direğin üzerine öyle tehlikeli bir biçimde oturtulmuştu ki, şelalenin suları uzun düşüşlerinin başında onun etrafında girdaplanıyordu. Tepesine, sürüklenen ağaçlardan yapılmış bir gecekondun inşaa edilmişti ve Rincewind, Çevreçiti'nin üst ipinin bir sürü kazığın tepesinde devam ederek kayalık adanın üstünden geçtiğini ve küçük

yuvarlak pencereden içeri girip kulübeye de uğradığını fark etti. Rincewind daha sonra bunun nedeninin, Çevreçiti'nin ifrite ait uzantısında ipe vuran batık eşyalar konusunda ifritin uyarılması olduğunu, bunun da ipin üzerine hassas bir biçimde yerleştirilmiş bir dizi küçük bronz zille sağlandığını öğrenecekti.

Adanın merkezyönü tarafında, kaba keresteden kazıklarla derme çatma bir yüzer konmak yapılmıştı. İçinde bir iki tane gemi iskeleti, suyun üstünde çok sayıda kalas, kiriş ve hatta bütün halinde doğal ağaç gövdeleri vardı ve bazılarının üzerinde hâlâ yeşil yaprakları duruyordu. Kenar'ın bu kadar yakınında, Disk'in büyü alanı o denli yoğundu ki, saf yanılısama kendiliğinden boşaldıkça, her şeyin üzerinde puslu bir hâle titreşiyordu.

Sandal son birkaç gıcırtilı sarsıntının ardından suda yüzen tahtalardan yapılmış ufak bir iskeleye dayandı. Sandal kendini topraklayıp bir devre oluşturunca, Rincewind çok büyük bir sihirli alanın bütün bildik etkilerini hissetti -yağlı, mavimsi bir tat ve teneke kokusu. Çevrelerinde her yere, katıksız, odaklanmamış büyü yağıyordu sulu sepken.

Sihirbaz ve İkiçiçek, biraz da zorlukla kalasların üzerine çıktılar ve Rincewind ifriti ilk kez gördü.

Düşündüğünün yarısı kadar bile korkutucu değildi.

Hımm, dedi hayal gücü bir süre sonra.

İfritin *korkunçluğu* değildi sorun. Göreceğini sandığı çürüyen, dokunaçlı canavar yerine karşısında bodurca ama o kadar da çirkin olmayan ihtiyar bir adam duruyordu. Şehrin herhangi bir sokağında, sokaktaki diğer insanların bariz bir biçimde büyük bir bölümü sudan oluşan ihtiyar adamları görmeye *alışık olması* kaydıyla, normal sayılabilirdi. Sanki okyanus bütün o bunaltıcı evrim aşamalarını es geçerek hayat yaratmaya karar vermiş, kendisinin birazını iki ayaklı bir hayvana dönüştürmüş ve şapırdayan bir halde plaja salıvermişti. İfrit hoş, şeffaf bir mavi renkteydi. Rincewind gözlerini ifrite dikmiş bakarken, küçük bir gümüş balığı sürüsü ifritin göğsünde parıldadı.

"Gözünü dikip bakmak kabalıktır," dedi ifrit. Ağzı küçük bir köpük tepeciğiyle açıldı ve aynı şekilde, suların bir taşı örtmesi gibi kapandı.

"Öyle mi? Nedenmiş?" dedi Rincewind. Rincewind'in beyni çılgık attı: Kendini nasıl oluyor da bir arada tutuyor? Niye dökülmüyor?

"Benimle birlikte evime gelerseniz size yiyecek ve üstünüzü değiştirecek elbiseler bulabilirim," dedi ifrit, ciddi bir sesle. Arkasından gelip gelmediklerini görmek için arkasına dönmeksizin kayaların üzerinde yola koyuldu. Sonuçta nereye gidebilirlerdi ki? Hava kararıyordu ve serin, nemli bir rüzgâr dünyanın kenarında esiyordu. Fani Kenarkuşağı şimdiden kaybolmuş, şelalenin üzerindeki sisler açılmaya başlamıştı.

"Haydi gel," dedi Rincewind; İkiçiçek'in dirseğini tutarak. Fakat turist kıpırdamak istemiyor gibiydi.

"Haydi," dedi sihirbaz yeniden.

"Hava iyice kararınca aşağıya bakıp Dünya Kaplumbağası Büyük A'Tuin'i görebilecek miyiz sence?" dedi İkiçiçek, geçen bulutlara bakarak.

"Umarım görmeyiz," dedi Rincewind. "Gerçekten. Artık içeri girelim mi?"

İkiçiçek, onun peşinden kulübeye yöneldi isteksiz adımlarla. İfrit birkaç lamba yakmış ve bir sallanan sandalyeye kurulmuştu. İçeri girdiklerinde ayaklanıp iki tane kupaya uzun boyunlu bir testiden yeşil bir sıvı koydu. Loş ışıkta ifrit, kadifemsi yaz gecelerinde ılık denizlerde olduğu gibi yakamozlandı. Rincewind'in soluk renkli korkularına barok bir cila atarcasına on on beş santim daha uzamış duruyordu ifrit.

Odadaki mobilyaların çoğunu kutular oluşturuyordu.

"Hmm, gerçekten güzelmiş yeriniz," dedi Rincewind. "Etnik bir yer."

Kupanın birine uzandı ve içindeki parıldayan yeşil havuza baktı. Umarım içilebilirdir, diye düşündü. Çünkü bunu içeceğim. Yuttu.

İkiçiçek'in sandalda verdiği şeyin aynısıydı; fakat o zaman beyni göz ardı etmişti, çünkü daha baskın meseleler vardı. Şimdiyse, lezzetin keyfini çıkaracak lüksü vardı.

Rincewind'in ağzı yamuldu. Bir parça inledi. Bacaklarından biri kasılarak kalktı ve kendi göğsüne inerek canını yaktı.

İkiçiçek düşünceli bir biçimde ağzında içkisini yuvarlayarak lezzetini anlamaya çalıştı.

"Ghlen Livid," dedi. "Benim memleketimde dondurarak damıtılan mayalanmış çeviz şarabı. Belli bir duman tadı... Acı. Rehigreed Bölgesindeki, eee, batı tarlalarından, değil mi? Önümüzdeki senenin hasadı, sanırım, renginden belli. Nasıl edindiğinizi öğrenebilir miyim?"

(Diskteki bitkiler arasında, *yıllık* diye bilinen ve bu yıl ekilip bu yıl yetişen, *iki yıllık* olan ve bu yıl ekilip önümüzdeki sene büyüyen, *çokyıllık* denen ve bu sene ekilip yeni bir emre kadar yetişen bitkilerin yanı sıra, genlerindeki tuhaf dört boyutlu bozulma nedeniyle bu sene ekilebilen ve *geçen sene* yetişen birkaç tane nadir evvel yıllık da vardı. Çeviz sarmaşığının çok istisnai bir özelliği de vardı ki, tohumunun ekilişinden sekiz sene önce bile serpilebiliyordu. Çeviz şarabı, içenlerden bazılarında geleceği görme gücü vermesiyle ün salmıştı, fakat çevize göre bu, geçmiş görme gücü anlamına geliyordu. Garip ama gerçek.)

Vecize buyururcasına bir tonla, "Zamanla her şey Çevreçiti'ne sürüklenir," dedi ifrit, sandalyesinde hafifçe sallanarak. "Benim işim, denizdeki sahipsiz eşyaları toplamaktır. Kereste, tabii ki ve gemiler. Şarap varilleri. Balyalarca elbise. Ve de siz."

Rincewind'in kafasında şafak söktü.

"Bir ağ bu, değil mi? Denizin tam kenarında bir ağın var!"

"Çevreçiti," diyerek başıyla doğruladı ifrit. Minik dalgalar şıpırdadı göğsünde.

Rincewind, adayı çepeçevre saran yakamozlu karanlığa baktı ve aptal aptal sırttı.

"Tabii," dedi. "Balyaları suya batırıp mercan kayalarına bağlayabilirsin -vay canına! Ağın çok

güçlü olması gerekir."

"Öyledir," dedi Tethis.

"Eğer yeterince kaya ve malzeme bulabilirsen birkaç mil uzatılabilir ağ," dedi sihirbaz.

"On binlerce mil. Ben yalnızca bu fersahta devriye geziyorum."

"Diskin çevresinin üçte biri bu!"

Tethis tekrar başım sallarken eriyen kar gibi vışk etti. İki adam kendilerine biraz daha şarap alırken onlara Çevreçiti'ni, onu inşa ederken harcanan büyük çabaları, birkaç asır önce Çevreçiti'ni inşa eden eski ve bilge Krull Krallığı'nı, bakımını yapmak ve sahipsiz eşyaları Krull'a götürmek için sürekli devriye gezen yedi donanmayı, Krull'un en okumuş bilgi aşıkları tarafından bir keyif ülkesi haline getirilişini, evrenin akıllara durgunluk veren karmaşıklığının mümkün olan her ayrıntısını sürekli olarak anlamaya çalışmalarını, Çevreçiti'ne takılan denizcilerin köleleştirilişini ve dillerinin kesilişini anlattı. Burada birkaç hayret nidasının ardından dostça bir sesle devam ederek zor kullanmanın faydasızlığından, adadan kaçışın imkânsızlığından, tekneyle ancak adayla Krull arasında kalan üç yüz seksen tane başka adacığa ulaşılabilirdiğinden ya da Kenar'dan aşağı atlama olasılığından ve de sessiz kalmanın, örneğin ölüme kıyasla, çok daha iyi bir erdem olduğundan bahsetti.

Kısa bir sessizlik oldu. Kıyışelale'nin kısık gece kükreyişi, sessizliğe daha bir ağırlık katıyordu.

Sonra sallanan sandalye yeniden gıcırdamaya başladı. Tethis, monolog süresince korkutucu bir şekilde irileşmişe benziyordu.

"Bütün bunları sakın üstünüze alınmayın," diye ekledi. "Ben de bir köleyim. Bana karşı gelmeye çalışırsanız, tabii ki, sizi öldürmek zorunda kalırım; fakat bundan özel bir zevk almam."

Rincewind, hafif bir şekilde ifritin kucağında duran parıl parıl yumruklara baktı. Bir tsunaminin bütün gücüyle vurabileceklerini düşündü.

"Anladığınızı sanmıyorum," diye açıkladı İkiçiçek. "Ben Altın İmparatorlumun vatandaşıyım. Eminim Krull, İmparator'u hoşnutsuz edecek bir şey yapmak istemez."

"İmparator nereden bilecek?" dedi ifrit. "İmparatorluk'tan olup da Çevreçiti'ne düşen ilk kişi olduğumu mu sanıyorsun?"

"Ben köle olmam!" diye haykırdı Rincewind. "Ben -ben, Kenar'dan atlarım, daha iyi!" Kendi sesinin yüksekliğine şaşırıldı.

"Gerçekten mi?" dedi ifrit. Sallanan sandalye duvara çarptı ve mavi bir kol sihirbazın beline dolanıp yakaladı. Bir an sonra ifrit, bir yumruğuyla tasasız bir şekilde Rincewind'i tutarak kulübeden çıktı.

Adanın Kenaryönü kıyısına gelene kadar durmadı. Rincewind yaralı domuz gibi viyaklıyordu.

"Kes şunu yoksa seni sahiden atarım kenardan," diye azarladı ifrit. "Seni tutuyorum, öyle

değil mi? *Bak*"

Rincewind baktı.

Önünde, sislerle suskunlaşmış yıldızları huzur içinde parıldayan yumuşak, siyah bir gece duruyordu. Fakat gözleri karşı konulmaz bir büyülen-meyle aşağıya yöneldiler.

Diskte gece yarısı olmuştu, o yüzden güneş uzaklarda, aşağılardaydı ve yavaşça, Büyük A'Tuin'in engin ve buzlu plastronunun altına doğru kayıyordu. Rincewind, son bir defa bakışlarını kayanın kenarından ileri çıkan çizmelerinin ucuna sabitlemeyi denedi, fakat tepe taklak durmaktan bükülerek arkaya kayıyorlardı.

Deniz, adanın çevresinde dolanıp uzun düşüşe doğru giderken, Rincewind'in iki tarafında pırıldayan su perdeleri gürüldeyerek sonsuzluğa doğru ilerliyordu. Sihirbazın iki yüz metre aşağısında, o ana kadar gördüğü en büyük som balığı, köpüğün arasında vahşi, titrek ve kesinlikle umutsuz bir sıçrayışla havaya fırladı. Sonra suya düştü ve altın rengi ruhlar diyarında yuvarlanıp gitti.

O ışıktan, evrenin çatısını ayakta tutan sütunlar misali dev gölgeler çıktı. Sihirbaz, yüzlerce mil altında bir şeyin şeklini, bir şeyin kenarını gördü.

Süslü bir camın silüetinin aniden iki suratın dış hatlarına dönüştüğü o ufak, ilginç resimler gibi, altındaki manzara da yeni, tam ve korkunç bir perspektife büründü. Çünkü aşağıda orta büyüklükte bir kıta kadar iri bir fil kafası vardı. Dev bir fildişi altın ışıpta dağ gibi görünüyor, genişleyen bir gölgeyi yıldızlara doğru peşinde sürüklüyordu. Kafa hafif yana yatıktı ve dev gibi yakut bir göz, öğleyin parlamayı başaran, kızıl, dev bir yıldızı andırıyordu. Filin aşağısında-

Rincewind yutkundu ve düşünmemeye çalıştı-

Filin altında, güneşin uzak ve can sıkıcı diskinden başka bir şey yoktu. Ve güneşin yanından yavaşça süzülerek geçen şey, bütün şehir büyüklüğündeki pullan, krater kabarcıkları ve ay yüzeyini andıran sarp kayalıklarına bakılacak olursa, kesinlikle bir kaplumbağanın bacağıydı.

"Bırakayım mı?" diye öneride bulundu ifrit.

"Hayyyır," dedi Rincewind, geriye doğru kasılarak.

"Beş yıldır *burada*, *Kenar'da* yaşarım, cesaretimi toplayamadım," diye gümbürdedi Tethis. "Anladığım kadarıyla, sen de toplayamıyorsun." Geri çıkıp Rincewind'in kendini yere atmasına izin verdi.

İkiçişek kenara doğru yürüyerek aşağıya baktı.

"Muhteşem," dedi. "Keşke resim kutum yanımda olsaydı... Orada, aşağıda başka ne var? Yani, eğer atlasa ne görür insan?"

Tethis bir kaya çıkıntısına oturdu. Diskin üzerinde yükseklerde, ay bir bulutun arkasından çıktı ve Tethis'in buzdan bir görünüme bürünmesi-ne yol açtı.

"Belki de evim orada bir yerlerdedir," dedi yavaşça. "Aptal fillerinizin ve komik

kaplumbağanızın ötesinde. Gerçek bir dünya. Bazen buraya çıkıp bakarım, fakat bir türlü o fazladan adımı atamıyorum... Gerçek insanları olan gerçek bir dünya. Karılarım var, çocuklarım, orda bir yerdeler..." Sustu ve burnunu çıkardı. "*Burada Kenarda* çok geçmeden kim olduğunu anlıyorsun."

"Şunu söylemeyi bırak. Lütfen," diye sızlandı Rincewind. Yan tarafına döndü ve İkiçiçek'in kayanın hemen ucunda kaygısızca dikildiğini gördü. "Hayyır," dedi ve kayanın içine gizlenmeye çalıştı.

"Orada başka bir dünya mı var?" dedi İkiçiçek, aşağıya bakarak. "Tam olarak nerede?"

İfrit kolunu belli belirsiz salladı. "Bir yerlerde," dedi. "Bütün bildiğim bu. Epey ufak bir dünyaydı. Genellikle maviydi."

"Öyleyse burda ne arıyorsun?" dedi İkiçiçek.

"Belli olmuyor mu?" diye atıldı ifrit. "Kenardan düştüm!"

Onlara Bathys dünyasını anlattı, yıldızların arasında bir yerdeydi. Deniz halkı, Bathys'in diskinin üzerine yayılmış olan üç büyük okyanusta bir sürü başarılı uygarlık kurmuşlardı. Tethis bir etçiydi. Geçimini tehlikeli bir tarzda, büyük, yelkenle çalışan kara yatlarında karaların içlerine açılarak fırtınaların kasıp kavurduğu kıtalarda bolca bulunan geyik ve bizon sürülerini avlayarak sağlayan bir sınıfın üyesiydi. Kendi yatı beklenmedik bir kasırgada ayak basılmadık topraklara sürüklenmişti. Mürettebatın geri kalanları, yatın küçük, kürekli arabasını alarak uzak bir göle açılmışlardı. Fakat kaptan olarak Tethis kendi gemisinde kalmayı seçmişti. Fırtına gemiyi dünyanın kayalık ucundan aşırılmış ve bunu yaparken de kibrit çöplerine ayırmıştı.

"Önce düşüyordum," dedi Tethis, "ama düşmek o kadar kötü sayılmaz, yine de. Yere inmektir can yakan, benim altımda da hiçbir şey yoktu. Düşerken dünyanın dönerek uzayda uzaklaştığını gördüm, sonra da yıldızların arasında kayboldu gitti."

"Sonra ne oldu?" dedi İkiçiçek, nefesini tutarak. Sisli evrene baktı şöyle bir.

"Donarak kaskatı kesildim," dedi Tethis kısaca. "Şansıma, benim ırkımın dayanabileceği bir şeydir bu. Fakat başka dünyaların yakınından geçerken ara sıra eriyip çözüliyordum. Bir tanesi vardı, etrafında tuhaf bir dağ silsilesi olduğunu sandığım bir dünyaydı, ama dağ sırasının, hayal edebileceğiniz en iri ejder olduğu anlaşıldı, ejder karla ve buzullarla kaplıydı, kuyruğunu ağzında tutuyordu -şey, onun birkaç fersah yakınından geçtim, aslında, bu manzaranın üzerinden kuyruklu yıldız gibi geçtim, sonra düşmeye devam ettim. Bir ara uyandım ve bir baktım, dünyanız Yaratıcı'nın fırlattığı bir kremalı pasta gibi üzerime geliyor ve Krull'un tersyönünde Çevreçiti'nin yakınlarında denize düştüm. Her tür yaratık dalgalarla vurur Çevreçiti'ne, o zamanlar ara istasyonlara bakacak köleler arıyorlardı, ben de kendimi burada buldum." Durdu ve gözlerini dikip kasten Rincewind'e baktı. "Her gece buraya gelip aşağıya bakarım," diye bitirdi, "ve asla atlamam. *Burada Kenar'da* cesaretini toplamak yürek ister."

Rincewind kararlı bir şekilde kulübeye doğru sürünmeye başladı. İfrit kendisini pek de

hoyratça olmayan bir tarzda yerden kaldırıncı küçük bir çığlık attı, fakat onu ayakları üzerine bıraktı.

"Büyüleyici," dedi İkiçiçek ve Kenar'ın üzerinden biraz daha aşağıya sarktı. "Orada bir sürü başka dünya mı var şimdi?"

"Epey bir dünya var, sanırım," dedi ifrit.

"Herhalde insan, bilemem ki, kendisini soğuktan koruyacak bir şey icat edebilir," dedi ufak adam, düşünceler içinde. "Yelken açıp Kenar'ın üzerinden geçerek uzak dünyalara açılacak türden bir gemi. Acaba..."

"Sakın aklından bile geçirme!" diye sızlandı Rincewind. "Böyle konuşmayı bırak, duydun mu beni?"

"Krull'da herkes böyle konuşuyor," dedi Tethis. "Dili olanlar, tabii," diye de ekledi.

"Uyanık mısınız?"

İkiçiçek horlamaya devam etti. Rincewind, kaburgalarına okkalı bir yumruk indirdi. "Uyanık mısınız, dedim?" diye hırladı.

"Hımşsfr. . "

"Şu batık filosu gelmeden burdan gitmemiz lazım!"

Şafağın bulaşık-suyu ışığı kulübenin yegâne penceresinden içeri süzölüp, içerideki dağınık batık kutuları ve balyalarının üzerinde dağılıyordu. İkiçiçek tekrar homurdandı ve Tethis'in vermiş olduğu kürklerin ve battaniyelerin arasına gizlenmeye çalıştı.

"Bak, burada her çeşit silah ve malzeme var," dedi Rincewind. "Dışarı, bir yere gitmiş. Geri dönünce onu alt edebilir ve, ve, sonra da bir şeyler düşünebiliriz: Ne dersin?"

"Pek iyi bir fikir gibi gelmedi bana," dedi İkiçiçek. "Zaten biraz da nankörlük olmaz mı?"

"Ne yapalım?" dedi Rincewind, "Kötü bir evrende yaşıyoruz."

Duvarlar boyunca yayılmış yığınları kurcalayıp eğri bıçaklı ağır bir pala seçti, belli ki pala zamanında bir korsanın gurur ve neşe kaynağıydı. Verdiği zarar, sırtı kadar ağırlığına da bağlı bir silahtı. Eline yakışmayan bir şekilde kaldırdı.

"Eğer canım yakacak olsa böyle bir şeyi ortalıkta bırakır mıydı?" diyerek merakını dile getirdi İkiçiçek.

Rincewind onu duymazdan geldi ve kapının yanı başında pozisyon aldı. On küsur dakika sonra kapı açıldığında tereddütle karışık davranarak ifritin kafasını bulmayı umduğu yükseklikte savurdu. Pala hiçbir şeye zarar vermeden havada vınladı ve kapı dikmesine çarptı, Rincewind'in ayakları darbeye yerden kesildi ve yere kapaklandı.

Rincewind'in üzerinde derin bir nefes alındı. Tethis'in hüznü bir ifadeyle bir yandan diğer yana salladığı kafasını gördü.

"Bana zarar vermez ki," dedi ifrit, "ama yine de incindim. Hem de çok." Sihirbazın üzerinden uzanıp palayı ağaçtan çekip çıkardı. Kendini hiç zorlamadan palanın bıçağını daire şeklinde büktü ve kayaların üzerine fırlattı, pala bir kayaya çarparak zıpladı ve dönmeye devam ederek gümüş bir yay çizip Kıyışelale'nin üzerinde oluşan sislerin içinde kayboldu.

"Çok derinden yaralandım," diye sonuca bağladı. Kapının yanma eğildi ve İkiçiçek'e doğru bir çuval fırlattı.

"Siz insanların sevdiği kıvamda bir geyik ölüsü, birkaç tane ıstakoz ve bir deniz somu. Çevreçiti'nden çıkma," dedi sıradan bir ifadeyle.

Turiste sert sert baktı, sonra da tekrar Rincewind'e.

"Neye bakıyorsun dik dik?" dedi. "Sadece-" dedi İkiçiçek. "-dün geceye nazaran-" dedi Rincewind. "O kadar *ufaksın* ki," diye tamamladı İkiçiçek.

"Anlıyorum," dedi ifrit dikkatlice. "Kişisel yorumlara başlıyoruz." Tam boyunu göstererek dikildi, şu anda bir metre yirmi santim kadardı boyu. "Sudan yapılmış olmam odundan yapıldığım anlamına gelmez, biliyorsunuz."

"Özür dilerim," dedi İkiçiçek ve aceleyle kürklerin içinden çıktı.

"Siz *topraktan* yapılmanız," dedi ifrit, "ama ben, elinizde olmayan şeyler konusunda yorum yapmadım, değil mi? Yo, hayır. Yaratıcı bizi nasıl yaratmışsa yaratmış, elimizden bir şey gelmez, ben böyle düşünüyorum. Ama ille de öğrenmek istiyorsanız, sizin buradaki ayınız, benim dünyamın etrafındakilerden biraz daha güçlü."

"Ay mı?" dedi İkiçiçek. "Pek anlaya-"

"Ayrıntılı açıklamam gerekiyorsa," dedi ifrit haşın bir sesle, "kronik gelgitlerden muzdaribim."

Kulübenin karanlığında bir zil çingırdadı. Telhis, gıcırdayan zeminde yürüyerek Çevreçiti'nin en yüksek halatının kulübeden geçtiği yere kurulmuş olan karmaşık kaldıraç, ip ve zil düzeneğine gitti.

Zil tekrar çaldı ve birkaç dakika boyunca tuhaf ani bir ritimde çingırdayarak sustu. İfrit kulağım zile dayayıp bekledi.

Susunca yavaşça dönüp endişeyle kaşlarını çatarak kahramanlarımıza baktı.

"Düşündüğümünden de önemlisiniz," dedi. "Batık filosunu beklemeyeceksiniz. Bir hızlı mercek gelip alacak sizi. Krull'da böyle diyorlar." Omuz silkti. "Henüz burada olduğunuza dair mesaj bile geçmemiştim. Birisi yine çeviz şarabı içmiş."

Zilin yanındaki kolona asılı büyük bir tokmağı alıp vurarak kısa bir çan mesajı yolladı.

"Batıkçıdan balıkçıya aktarılıp ta Krull'a kadar ulaşacak bu mesaj," dedi. "Gerçekten harika, değil mi?"

Bir adam boyu yukarıdan uçarak denizin üzerinden hızla yaklaşıyordu, ama yine de onu

yukarıda tutan güç her ne ise, denizi sert bir şekilde dövüyordu. Rincewind, onu hangi gücün havada tuttuğunu *biliyordu*. Korkak, mücadele edemeyen ve başarısızlığı bile beceremeyen biri olduğunu kabul edecek ilk insan olurdu, yine de sözüm ona bir sihirbazdı, Sekiz Büyük Büyü'den birini biliyordu, ölünce Ölüm'ün bizzat kendisi gelip alacaktı onu ve iyi bilenmiş büyüü gördü mü tanırıdı.

Adaya doğru kayarak gelen merceğin eni yedi metreydi ve tamamen şeffaftı. Çeperinin etrafında siyah cüppeler giymiş, her biri deri bir kayışla güvenli bir biçimde diske tutturulmuş adamlar oturuyordu ve hepsi de altlarındaki dalgalara öyle bir azap ve ızdırap ifadesiyle bakıyordu ki, disk, etrafında aslanağızları varmış gibi duruyordu.

Rincewind rahatlayarak derin bir nefes aldı.

Öyle garip bir ses çıkarmıştı ki, İkiçiçek'in gözlerini yaklaşan diskten alıp kendisine döndürmesine sebep oldu.

"Önemliyiz, yalan değil," diye açıkladı Rincewind. "Birkaç tane köle adayı için bütün o büyüü harcamazlar." Sırıttı.

"Nedir o?" dedi İkiçiçek.

"Eee, diskin kendisini Fresnel'in Harika Yoğunlaştırıcısı yaratmıştır," dedi Rincewind, otoriter bir sesle. "Bu da birçok nadir ve dengesiz malzeme gerektirir, mesela cin nefesi gibi ve bu da en azından dört tane ikinci derece sihirbazın bir hafta boyunca tasavvura yatmasını gerektirir. Bir de üzerindeki sihirbazlar var ki, onlar da doğuştan yetenekli su-korkakları olmalılar-"

"Yani sudan nefret mi ediyorlar?" dedi İkiçiçek.

"Hayır, bu işe yaramaz," dedi Rincewind. "Nefret çekici bir kuvvettir, aynen sevgi gibi. Gerçekten *tiksinirler* sudan, düşüncesine bile dayanamazlar. Gerçekten iyi bir su-korkağının, doğuştan itibaren suyu alınmış suda eğitilmesi gerekir. Yani, sadece büyüü bile dünyanın parasına mal olur. Ama harika hava büyücülerini oluyolar. Yağmur bulutları pes edip gidiyorlar onlar varsa."

"Berbat bir şeye benziyor," dedi su ifriti, arkalarından.

"Hepsi de genç ölürler," dedi Rincewind, ifriti duymazdan gelerek. "Kendilerine katlanamıyorlar."

"Bazen insanın hayatı boyunca diski gezebileceğini, fakat yine de görülecek her şeyi göremeyeceğini düşünüyorum," dedi İkiçiçek. "Şimdi bir sürü başka dünyanın da olduğu anlaşılıyor. Görülecek şeylerin yüzde birini dahi göremeden öleceğimi düşünüyorum da, kendimi," durakladı ve sonra ekledi, "zavallı hissediyorum, sanırım. Çok da öfkeleniyorum tabii."

Uçan mercek, merkezyönünde adanın birkaç metre açığında bir serpinti dalgası çıkararak durdu. Öylece kalıp yavaşça döndü. Merceğin tam ortasındaki bodur sütunun yanında duran kukuletalı bir figür onlara işaret etti.

"Suya girip yürüseniz iyi olur," dedi ifrit. "On-lan bekletmek olmaz. Sizinle tanışmak güzeldi." Islak bir şekilde ikisinin de elini sıktı. Onlarla su içinde biraz ilerleyince, yakındaki iki su-sevmez, suratları mutlak tiksintiye bürünerek merceğin üzerinde büzüşüp uzaklaştılar.

Kukuletalı figür eğilerek bir eliyle ipten bir merdiveni uzattı. Diğer elinde gümüş bir çubuk vardı; duruşundan, kesinlikle insan öldürmek için tasarlandığı anlaşılıyordu. Figür, çubuğu kaldırıp kıyıya doğru şöyle bir sallayınca Rincewind'in ilk izlenimi pekişti. Bir kısım kaya yok oldu ve geride, hiçliğin ufak gri pusu kaldı.

"Kullanmaktan korktuğumu sanmayın diye," dedi figür.

"*Senin korktuğunu sanmayalım, diye mi?*" dedi Rincewind. Kukuletalı burnundan soludu.

"Hakkında her şeyi biliyoruz, sihirbaz Rincewind. Müthiş kurnaz ve hilekâr bir adamsın. Ölüm'ün suratına bakıp gülüyorsun. Yapmacıklı alçakça korkaklık havan beni kandıramaz."

Ama Rincewind'i kandırıyordu. "Ben-" diye başladı, hiçlik çubuğunun kendisine çevrildiğini görünce beti benzi attı. "Görüyorum ki hakkımda her şeyi biliyorsunuz," diye zayıf bir sesle bitirdi ve bütün ağırlığıyla kaygan yüzeye çöktü. O ve İkiçiçek kukuletalı kumandanın emriyle kendilerini şeffaf diske konmuş halkalara kayışlarla bağladılar.

"Bir tılsım örmeye en ufak şekilde yellenirseniz," dedi kukuletanın altındaki karanlık, "ölürsünüz. Üçüncü kadran *birleştir*, dokuzuncu kadran *iki katma çıkar*, hep birlikte *Herif*

Rincewind'in arkasında bir su duvarı yükseldi havaya ve disk aniden sarsıldı. Büyük olasılıkla ifritin korkunç varlığı su-korkaklarının beyinlerini mükemmelen yoğunlaştırmıştı, çünkü disk hemen çok dik bir açıda yükseldi ve dalgaların üzerinde bir düzine kulaç yükselene kadar düz uçuşa geçmedi. Rincewind şeffaf yüzeyden aşağı baktı, bakmaz olaydı.

"Eh, yine yola düştük, bakalım," dedi İkiçiçek, neşe içinde. Dönüp ifrite el salladı, ifrit şimdi dünyanın kenarında bir noktacık gibi kalmıştı.

Rincewind ters ters baktı İkiçiçek'e. "*Hiçbir şey* endişelendirmez mi seni?" dedi.

"Hâlâ hayattayız, değil mi?" dedi İkiçiçek. "Kendin söylemiştin, sırf köle olacak olsak bütün bu zahmetlere girmezlerdi. Sanırım Tethis biraz abartıyordu. Herhalde her şey bir yanlış anlamadan ibarettir. Herhalde yakında eve gönderirler bizi. Krull'u gördükten sonra, tabii. Şunu da söylemeliyim ki, harika olacağına benziyor."

"Ah, evet," dedi Rincewind, boş bir sesle. "Harika." Düşünüyordu: Heyecanı da tattım, sıkıntıyı da. Sıkıntı en iyisiydi.

O anda ikisinden biri aşağıya bakacak olsa, yüksek ucu doğrudan Tethis'in adasına yönelik, tuhaf, V biçimindeki bir dalganın altlarında ilerlediğini görürlerdi. Ama bakmıyorlardı. Yirmi dört tane su-korkağı sihirbaz bakıyordu, fakat onlar için bu, diğer bir korku kaynağından başka bir şey değildi, etraflarındakilerin sıvı dehşetten hiç farkı yoktu. Büyük olasılıkla da haklıydılar.

Bütün bunlar olmadan bir süre önce, alevler içindeki korsan gemisi suların altında tıslamış ve uzak balçıga doğru uzun ve yavaş kayışına başlamıştı. Ortalamadan daha uzaktı, çünkü

geminin yarılmış omurgasının tam altında Gorunna Çukuru vardı. Bu çukur, Disk'in yüzeyindeki bir yarıktı ve öyle siyah, öyle derin ve kötülüğü öyle dillere destandı ki, deniz canavarları bile oraya korkarak ve çiftler halinde giderlerdi. Kötülüğü daha az dillere destan olan uçurumlarda balıklar kafalarının üzerinde doğal ışıklarla dolanırlar ve genel olarak kendilerini iyi idare ederlerdi. Gorunna'da ışıklarını kapalı tutarlar ve bacakları olmayan şeylerin sürünebildiği kadarıyla sürünürler; ara sıra bir şeye çarparlardı. Korkunç şeylere.

Geminin etrafındaki sular yeşilden mora, mordan siyaha, siyahtan da öyle zifiri bir karanlığa dönüştüler ki, siyah bile yanında gri kalırdı. Kerestelerinin çoğu yoğun basınçtan kıymıklara ayrılmıştı bile.

Kâbus poliplerinden oluşan ormancıkların ve soluk, hastalıklı renklerle parıldayan, sürüklenen yosun ormanlarının yanından döne döne geçti. Bazı Şeyler ok gibi fırlayarak buz tutmuş sessizlikte kaybolurken, yumuşak ve soğuk dokunaçlarıma dokundular gemiye.

Karanlığın içinden bir şey yükseldi ve gemiyi bir lokmada yuttu.

Bir süre soma kenaryönündeki bir mercan adasındaki adalılar, küçük yerel göletlerine vuran ve sırf gaga, gözler ve dokunaçlardan oluşan ürkütücü bir su canavarının dalgalarda sallanan cesedini bulup şaşırdılar. Canavarın boyunu görünce daha da şaşırdılar, çünkü köylerinden daha iriydi. Fakat adalıların şaşkınlığı, ölene dek ayak altında ezilmiş gibi görünen ölü canavarın sura-tındaki dev, çarpık ifadeye kıyasla ufacık kalırdı.

Mercan adasının kenaryönünde biraz daha ötesinde, o denizlerde bol bulunan yırtıcı serbest-yüzer istiridyeler için ağ trolleyen birkaç tane küçük tekne, iki tekneyi de on on beş kilometre sürükleyen bir şey yakaladılar. Sonra bir kaptanın aklına ağı kesmek geldi.

Fakat kaptanın şaşkınlığı, takımadalardaki son mercan adasındaki adalılarının şaşkınlığının yanında hiç kalırdı. Sonraki gece küçük ormanlarından gelen, kulakları tırmalayan korkunç çatırtıya uyandılar; sabahleyin olayı incelemeye giden daha cesur ruhlar, ağaçların, adanın merkezyönüne en yakın kıyısından başlayarak geniş bir alan boyunca parçalandığını ve bu yıkım hattının tam olarak Kenaryönünü işaret ettiğini gördüler. Parçalanmış sarmaşıklar, ezilmiş çalılar ve birkaç tane sersemlemiş ve kızgın istiridye ortalığa saçılmış durumdaydı.

Artık Kenar'ın geniş kavsinin kendilerinden uzaklaştığını görebilecek denli yükselmişlerdi. Zamanın çoğunda merhametli bir biçimde şelaleyi saklayan tüy yumağı bulutlar Kenar'ı örtmeye başlamıştı. Buradan, yukarıdan, bulut gölgeleri tarafından beneklenen deniz neredeyse davetkâr görünüyordu. Rincewind ürperdi.

"Affedersiniz," dedi. Uzak sislere dalmış olan kukuletalı figür döndü ve tehdit edencesine değneğini kaldırdı.

"Bunu kullanmak istemiyorum," dedi.

"İstemiyor musunuz?" dedi Ricewind.

"Nedir ki o zaten?" dedi İkiçiçek.

"Ajandura'nın Mutlak Negatifyük Asası," dedi Rincewind. "Şunu sallayıp durmayı bıraksanız,

diyorum. Her an patlayabilir," diye ekledi, başıyla asanın pırıldayan ucunu göstererek. "Yani, gurur okşayıcı bütün bunlar, sırf bizim yararımıza bu kadar büyünün kullanılması, fakat bu kadar ileri gitmeye gerek yok. Ve de-"

"Kapa çeneni." Figür elini uzatıp kukuletasını kaldırdı, hiç alışılmadık renklere genç bir kadın çıktı ortaya. Cildi siyahtı. Urabewe koyu kahverengisi değildi, ya da muson yağmurlarından kıvranan Klatch'ın cilalı mavi-siyahı da değildi, fakat bir mağaranın dibindeki gece yarısı zifiri siyahıydı. Saçları ve gözleri ay ışığı rengindeydi. Dudaklarının etrafında da aynı parıltıdan vardı. On beş yaşında ve çok korkmuş görünüyordu.

Rincewind elinde olmadan asayı tutan elin titrediğini fark etti; çünkü burnunun dibinde belirsiz bir biçimde oynayıp duran bir ani ölüm aletini gözden kaçırmak çok zordur. Rincewind'in beyninde şafak söktü -çok yavaşça, çünkü çok yeni bir algılamaydı- ve dünyada birisinin kendisinden korktuğunu anladı. Tam tersi öyle sık yaşıyordu ki, bunu doğa kanunu kabul etmeye alışmıştı Rincewind.

"Adınız ne?" dedi, elinden geldiği kadar güven vermeye çalışarak. Korkmuş olabilirdi, ama sonuçta asa elindeydi. Eğer bende böyle bir asa olsaydı hiçbir şeyden korkmazdım, diye düşündü. Öyleyse ne yapabileceğimi sanıyor ki?

"Adım önemsiz," dedi kız.

"Güzel bir isim," dedi Rincewind. "Bizi nereye ve niye götürüyorsunuz? Bize söylemenizin ne zararı olabilir ki?"

"Krull'a götürülüyorsunuz," dedi kız. "Sakın benimle alay etme, merkezyörelî. Yoksa asayı kullanırım. Sizi canlı götürmek zorundayım, ama kimse tek parça götürmem konusunda bir şey söylemedi. Adım Marchesa ve beşinci dereceden bir sihirbazım. Anladınız mı?"

"Eh, madem hakkımdaki her şeyi biliyorsunuz, Çıraklığa bile gelemediğimi biliyorsunuzdur," dedi Rincewind. "Aslında sihirbaz bile değilim ben." İkiçiçek'in suratındaki şaşkınlık ifadesini yakaladı ve aceleyle ekledi, "Sözüm ona bir sihirbazım işte."

"Büyü yapamıyorsunuz, çünkü Sekiz Büyük Tılsım'dan biri silinmez bir şekilde kafanıza yerleşmiş," dedi Marchesa ve büyük mercek denizin üzerinde geniş bir yay çizerken zarif bir şekilde ağırlığını bir ayaktan diğerine geçirerek dengesini korudu. "Bu yüzden de Görünmez Üniversite'den atıldınız. Biliyoruz."

"Ama biraz önce onun kurnaz ve hilekâr bir sihirbaz olduğunu söylemiştiniz," diye eleştirdi İkiçiçek.

"Evet, çünkü onun kurtulduğu durumlardan kurtulan her kim olursa olsun -ki bunların çoğu başına, kendisini sihirbaz sanma eğilimi yüzünden gelmiştir- bir tür sihirbaz olmak zorundadır," dedi Marchesa. "Sizi uyarıyorum, Rincewind. Eğer Büyük Büyü'yü söylediğine dair en ufak bir şüphe duyarsam sizi gerçekten öldürürüm." Sinirli bir şekilde kaşlarını çatı Rincewind'e.

"Bana öyle görünüyor ki, yapacağınız en iyi şey, eee, bizi bir yerlerde indirmek olacaktır," dedi Rincewind. "Yani, bizi kurtardığınız için teşekkürler, bizi kendi yaşamımızla baş başa

bırakırsanız hepimiz-"

"Bizi köle aldığınızı ima etmiyorsunuz, umarım," dedi İkiçiçek.

Marchesa gerçekten şaşırılmış göründü. "Tabii ki hayır! Nereden edindiniz bu fikri? Krull'da hayatınız bolluk içinde, eksiksiz ve rahat olacak-"

"Ah, güzel," dedi Rincewind.

"-yalnız pek uzun olmayacak."

Krull, büyük bir ada çıktı. Oldukça dağlıktı, sık ormanlarla kaplıydı ve ağaçların arasına serpilmiş hoş, beyaz binalar vardı. Toprak, kenara doğru kademe kademe yükseliyordu, onun için de Krull'un en yüksek noktası Kenar'ın üzerinden hafifçe çıkıyordu. Krullular buraya ana kentlerini inşa etmişlerdi, onun da adı Krull'du, inşaat malzemelerinin çoğu Çevreçiti'nin batıklarından elde edildiği için Krull'un evlerinin çoğunda belirgin bir gemi havası vardı.

Açıkça söylemek gerekirse, gemiler bütün halinde alınıp delikler açılarak binalara dönüştürülmüştü. Üç sıra kürekli kadırgalar, Arap yelkenlileri ve karavelalar, genel ağaç kaosunun ortasında tuhaf açılarla yükseliyordu. Boyalı gemi aslan-ı ve merkezyöre ejderpruvaları, Krull'un vatandaşlarına, servetlerinin denizden kaynaklandığını hatırlatıyordu; üç direkli gemiler ve silahlı tüccar gemileri, daha büyük binalara ayrı bir şekil veriyordu. İşte böylece şehir, Disk'in mavi-yeşil okyanusu ile Kenar'ın yumuşak bulutlu denizi arasında sıra sıra yükseliyordu. Kenarkuşağı'nın sekiz rengi bütün pencerelerde ve şehrin çok sayıdaki astronomunun teleskop camlarında yansiyordu.

"Kesinlikle berbat," dedi Rincewind, içi kararmış bir ifadeyle.

Mercek şimdi kıyışelalenin kenarı boyunca yaklaşıyordu. Ada, Kenar'a yaklaşırken yükselmekle kalmıyordu. Aynı zamanda damlıyordu, o yüzden de mercek şehre iyice yaklaşıp su üstünde kalabiliyordu. Kenaryönündeki tepe boyunca uzanan korkuluğu nokta nokta işleyen ayaklı destekler hiçliğe uzanıyordu. Mercek yumuşak bir biçimde bunlardan birine doğru kaydı ve bir teknenin rıhtıma yanaştığı yumuşaklıkla yanaştı. Marchesa gibi ay ışığı saçlı ve gece siyahi tenli dört nöbetçi bekliyordu. Silahlı gibi görünmüyorlardı, fakat Rincewind ve İkiçiçek korkuluğa çıkınca ikisi de kollarından yakalandı ve herhangi bir kaçış düşüncesini hemen yok edecek kadar sıkıca tutuldu.

Sonra Marchesa ve kahramanlarımızı izleyen su-korkağı sihirbazlar geride bırakılarak nöbetçiler ve mahkumları seri adımlarla, gemi evlerin arasında kıvrılarak giden bir yola koyuldular. Çok geçmeden yol aşağı inmeye başladı ve yarısı tepenin kayalarına oyulmuş bir tür saraya yöneldi. Rincewind göz ucuyla iyi aydınlatılmış tünelleri ve uzak gökyüzüne açılan avluları gördü. Cüppeleri gizemli büyü sembolleriyle kaplı birkaç tane yaşlıca adam, kenara çekilip meraklı gözlerle yanlarından geçen altılıyı izlediler. Rincewind birkaç kere su-korkaklarını fark etti -kendi vücut sıvılarından duydukları müzmin tiksinti ifadesi çok barizdi- ve arada bir de köleden başka bir şey olamayacak, yorgun argın yürüyen adamları. Bütün bunları düşünecek çok zamanı olmadı ve önlerinde bir kapı açılıp yavaşça, ama sağlam bir biçimde içeri itildiler. Sonra da kapı arkalarından çarpılarak kapatıldı.

Rincewind ve İkiçiçek tekrar dengelerine kavuştular ve kendilerini içinde buldukları odayı incelemeye koyuldular.

"Vay be," dedi İkiçiçek, daha iyi bir sözcük arayarak başarısız olduğu kısa bir sessizlik anından sonra.

"Burası bir hapisane hücresi mi?" diye yüksek sesle merakını belirtti Rincewind.

"Bütün bu altın, ipekler ve diğer şeyler," diye ekledi İkiçiçek. "Hiç böyle bir şey görmemiştim."

Lüks döşenmiş odanın ortasında, üstü yemek dolu, uzun, parlayan bir masa duruyordu. Masanın altındaki halı öyle uzun ve bol tüylüydü ki, kıllı ve yerleri seven bir hayvan olabilir diye Rincewind çekinerek üzerine bastı. Yemeklerin çoğu deniz ürünüydü, Rincewind'in o ana kadar gördüğü en iri ve en süslü şekilde hazırlanmış istakoz dahil, ama üzerine daha önce hiç görmediği tuhaf yaratıklar yığılı bir sürü de tabak çanak vardı. Temkinli bir şekilde elini uzatıp kabuğunda yeşil kristaller olan bir tür mor meyveyi aldı.

"Şekerli deniz kestanesi," dedi, çatlak, neşeli bir ses, arkalarından. "Nefistir tadı."

Çabucak elinden bırakıp arkasına döndü. Ağır perdelerin arkasından ihtiyar bir adam çıktı. Uzun boylu ve zayıftı, Rincewind'in son günlerde gördüğü yüzlere kıyasla neredeyse iyi kalpli görünüyordu.

"Denizhiyarı püresi de çok iyidir," dedi surat, muhabbet başlatmak ister bir sesle. "O küçük yeşil parçalar da denizyıldızı yavrusudur."

"Söylediğiniz için teşekkürler," dedi Rincewind, yavaşça.

"Aslında epey lezzetlidirler," dedi İkiçiçek, dolu ağızyla. "Deniz ürünlerini sevdiğini sanıyordum."

"Evet, ben de sanıyordum," dedi Rincewind. "Bu şarap ne şarabı, ahtapot gözü ezmesi mi?"

"Deniz üzümü," dedi ihtiyar. "Şahane," dedi Rincewind ve bir bardak dolusu şarabı yuvarladı. "Fena değil. Belki biraz tuzlu."

"Deniz üzümü bir tür ufak denizanasıdır," diye açıkladı yabancı. "Artık kendimi tanıtsam iyi olacak, diyorum. Arkadaşınız niye o tuhaf renge girdi?"

"Kültür şoku, sanırım," dedi İkiçiçek. "Adınız ne demiştiniz?"

"Söylemedim. Adım Garhartra. Konuk karşılayıcıyım. Buradaki zamanınızın mümkün olduğunca keyifli geçmesini sağlamak benim için zevkli bir görevdir." Saygıyla eğildi. "Eğer arzu ettiğiniz bir şey varsa söylemeniz yeterli."

İkiçiçek bir elinde bir bardak yağlı şarap ve diğer elinde mürekkep balığı şekeri olduğu halde süslü bir sedef sandalyeye kuruldu. Kaşlarını çattı.

"Sanırım arada bir şeyler kaçırdım," dedi. "Başta köle olacağımız söylendi-"

"Bayağı bir kuyruklu yalan!"

"Kuyruklu yalan nedir?" dedi İkiçiçek.

"Sanırım bir tür kertenkele," dedi Rincewind, uzun masanın uzak ucundan. "Bu bisküviler mi de bulandırıcı bir şeyden mi yapılıyor, biliyor musunuz?"

"-sonra da büyük bir büyü harcanarak kurtarıldık-"

"Sıkıştırılmış yosundan yapılıyorlar," diye yanıtladı Konukkarşılıyıcı.

"-ardından tehdit edildik, yine büyük bir büyü harcanarak-"

"Evet, yosun gibi bir şey olduğunu anlamıştım," diye doğruladı Rincewind. "Yosun yiyecek kadar mazoşist olan birine nasıl gelirse tadı, aynen onun tadında."

"-sonra nöbetçiler tarafından itilip kakılarak buraya tıklandık-"

"Nazikçe itildiniz," diye düzeltti Garhartra.

"-ve karşımıza bu müthiş süslü oda ve bir sürü yiyecek hayatını bizi mutlu etmeye adanmış bir adam çıktı," diye bağladı İkiçiçek. "Anlatmak istediğim şey, bu istikrar eksikliği."

"Yah," dedi Rincewind. "Demek istediği şu, yeniden genel olarak kötü davranmaya başlamak üzere misiniz? Bu sadece yemek molası mı?"

Garhartra temin edercesine ellerini kaldırdı.

"Lütfen, lütfen," diye hemen itiraz etti. "Sizi buraya olabildiğince çabuk getirmemiz gerekiyordu. Kesinlikle sizi köle yapmak istemiyoruz. Bu konuda müsterih olun lütfen."

"Eh, güzel."

"Evet, işin aslı şu ki, kurban edileceksiniz," diye devam etti Garhartra sakince.

"*Kurban mı? Bizi öldürecek misiniz?*" diye haykırdı sihirbaz.

"Öldürmek mi? Evet, tabii. Kesinlikle! Öldürmesek kurban etmiş sayılmayız, öyle değil mi? Fakat endişelenmeyin -nispeten acısız olacaktır."

"Nispeten mi? Neye nispeten?" dedi Rincewind. Deniz üzümü denizanası şarabı dolu uzun, yeşil bir şişeyi alıp sert bir şekilde Konukkarşılıyıcı'ya fırlattı. İhtiyar kendini korumak istercesine bir elini savurdu.

Parmaklarından bir oktarin alevi çıtırtısı çıktı ve hava birden, güçlü bir büyü boşalımını gösteren yoğun, yağlı bir nitelik kazandı. Fırlatılan şişe yavaşladı ve yavaşça dönerek havada durdu.

Aynı anda görünmez bir güç Rincewind'i kaptığı gibi odanın öbür ucuna fırlattı ve nefesi kesilmiş bir halde uzak duvarın yarı yüksekliğinde mıhladı. Öfke ve şaşkınlıktan ağzı açık bir halde öylece asılı kaldı.

Garhartra elini indirdi ve hafifçe cüppesine sürdü.

"Bilmenizi isterim, bunu yapmaktan hoşlanmadım," dedi.

"Belli oluyor," diye mırıldandı Rincewind.

"Ama bizi niye kurban etmek istiyorsunuz?" dedi İkiçiçek. "Bizi tanımıyorsunuz bile."

"Zaten mesele de bu, öyle değil mi? Bir dostu kurban etmek yakışık almaz. Üstelik de siz, *mimlenmişsiniz*. Söz konusu tanrıyı pek tanımam, ama Kendisi bu konudan bayağı emindi. Bakın, şimdi gitmem gerekiyor. Ayarlanacak o kadar çok şey var ki, bilirsiniz." Konukkarşılıyıcı kapıyı açıp arkaya dönerek içeriyi süzdü. "Lütfen rahatınıza bakın ve endişelenmeyin."

"Ama bize aslında hiçbir şey *söylemediniz*," diye ağlandı İkiçiçek.

"Söylemeye de değmez aslında. Sabaha kurban edileceğinizi düşünürsek," dedi Garhartra, "öğrenmeye de değmez zaten. Uykunuzu alın. Yani, nispeten alın."

Kapıyı kapattı. Kapının çevresinde bir an titreşen oktarin işaret ışığı, artık dünyalı hiçbir çilingirin açamayacağı şekilde mühürlenmiş olduğunu gösteriyordu.

Tling, tlang, çang etti ziller, ayın aydınlattığı Çevreçiti boyunca, kıyışelalenin kükrediği gecede.

45. Fersah'taki batık nöbetçisi, beş yıl önce bir gece dev bir deniz canavarının Çit'e takılışından bu yana böyle bir çarpışma sesi duymamıştı. Bu Fersah'ta uygun bir adacık bulunmadığı için deniz yatağına ağaç kazıklarla çakılmış olan kulübesinden dışarı sarktı ve gözlerini karanlığa dikip baktı. Bir iki kere uzaklarda bir kıpırtı gördüğünü sandı. Kurala bakacak olursak, sandala atlayıp küreğe asılarak gürültüye neyin sebep olduğunu kontrol etmesi gerekirdi. Fakat burada, soğuk ve ıslak karanlıkta pek de iyi bir fikir gibi görünmedi bu, onun içindir ki kapıyı çarptı, delice çangırdayan zillerin etrafına bir parça çuval bezi sardı ve tekrar uykuya dalmaya çalıştı.

İşe yaramadı, Çit'in üst halatı sanki büyük ve ağır bir şey üstünde zıplıyormuşçasına trampet gibi tınlıyordu. Birkaç dakika tavanı seyrettikten ve iri, uzun dokunaçları, göl büyüklüğünde gözleri düşünmemeye çalıştıktan sonra, Terton feneri söndürdü ve kapıyı bir gıdım açtı.

Bir defada metrelerce sıçrayan dev bir şey, Çit boyunca yaklaşıyordu. Karanlıkta hayal meyal görünüyordu ve Terton bir an dikdörtgen şeklinde, çok bacaklı, yosunlardan kılları olan ve - aslında bunu anlayabileceği yüz hatları olmadığı halde- gerçekten de öfkeli bir şey gördü.

Kulübe, canavarın çarpmasıyla parça parça oldu, gerçi Terton Çevreçiti'ne tutunarak kurtuldu ve birkaç hafta sonra dönmekte olan bir batık filosu kendisini aldı, sonra da bir mercek kaçırarak Krull'dan kaçtı (korkunç derecede bir su-korkağına dönüşmüştü) ve bir sürü maceranın ardından Büyük Nef e ulaştı. Disk'in öyle kum bir bölgesidir ki Büyük Nef, metrekareye düşen yağmur miktarı eksilerde seyrederek, yine de Terton orayı rahatsız edici derecede nemli buluyordu.

"Kapıyı denedin mi?"

"Evet," dedi İkiçiçek. "Şu anda da son sorduğun zamanki kadar kilitli. Pencere var, gerçi."

"Müthiş bir kaçış yolu," diye mırıldandı Rincewind, duvarın yarı boyundaki tüneğinden. "Kenar'dan aşağıya bakıyor demiştin. Atla gitsin ha, sonra da uzayda yuvarlan, belki donup kaskatı kesilir ya da inanılmaz hızla başka bir dünyaya çarparsın veya bir güneşin ortasına doğru son hızla manyakça dalarsın?"

"Denemeye değer," dedi İkiçiçek. "Deniz yosunu bisküvisi ister misin?"

"Hayır!"

"Aşağıya ne zaman ineceksin?"

Rincewind hırladı. Bunun birazı da utançtandı. Garhartra'nın büyüü az kullanılan ve ustalaşması çok zor olan Atavarr'ın Kişisel Yerçekimi Yenme Büyüsü'ydü. Büyünün pratik sonucu olarak, büyüünün etkisi geçene dek Rincewind'in vücudu "aşağı"nın, Disk'in nüfusunun çoğunun aşağı anlayışına doksan derece dik bir açıda olduğuna inanacaktı. Aslında şu anda duvarın üzerinde ayakta dikiliyordu.

Bu arada, fırlatılan şişe altında hiçbir şey olmaksızın birkaç metre ötede havada duruyordu. Şişe açısından zaman -eh, pek durmuş sayılmazdı, fakat beş altı kademe yavaşlamıştı ve şişenin aldığı yol da, Rincewind ile İkiçiçek'in görebildiği kadarıyla, beş altı saat içinde yalnızca beş on santimdi. Cam ay ışığında parıldıyordu. Rincewind derin bir nefes aldı ve duvarın üzerinde rahat etmeye çalıştı.

"Niye hiç endişelenmezsin sen?" dedi huysuz bir sesle. "Şurada tanrının birine sabahleyin kurban edileceğiz, sense orda oturmuş midyeli kanepeler yiyorsun."

"Sanırım bir şeyler olacaktır," dedi İkiçiçek.

"Yani, niye kurban edileceğimizi bildiğimizden değil ama," diye devam etti sihirbaz.

Bilmek isterdin ama, değil mi?

"Bunu sen mi söyledin?" dedi Rincewind.

"Neyi söyledim?"

Gaipten sesler duyuyorsun, dedi Rincewind'in kafasındaki ses.

Hızla yan dönüp oturdu. "Kimsin?" dedi.

İkiçiçek endişeli gözlerle Rincewind'e baktı.

"Ben İkiçiçek'im," dedi. "Herhalde hatırlıyor-sundur?"

Rincewind ellerini kafasına koydu. "Sonunda oldu," diye sızlandı. "Aklımı yitiriyorum."

İyi fikir, dedi ses. *Burası iyice kalabalık olmuştu.*

Rincewind'i duvara mıhlayan tılsım hafif bir "pop" sesiyle kayboldu. Öne doğru düştü ve yerdeki bir yığının üzerine indi.

Dikkat et -neredeyse eziyordun beni.

Rincewind güçlükle dirseklerinin üzerinde doğruldu ve elini cüppesinin cebine soktu. Elini çıkardığında, kurbağa elinin üzerinde oturuyor, gözleri yarı karanlıkta tuhaf bir ışıltı yayıyordu.

"Sen miydin?" dedi Rincewind.

Beni yere bırak ve geri çekil, diye gözlerini kırptı kurbağa.

Sihirbaz söyleneni yaptı ve şaşkına dönmüş İkiçiçek'i aradan çekti.

Oda karardı. Rüzgârlı, kükreyen bir ses oldu. Yeşil, mor ve oktarin bulut şeritleri belirdi ve yerdeki kurbağaya doğru hızla dönmeye başladılar, dönerken etrafa ufak şimşekler çakıyorlardı. Çok geçmemişti ki kurbağa, yukarıya doğru gerilip uzayan ve odayı sıcak, sarı bir ışıkla dolduran altın renkli bir sisin içinde kayboldu. Sisin içinde daha koyu renkli belirsiz bir şekil vardı, ikili olayı izlerken dalgalanıp daha da değişti. Bütün bu zamanda dev bir büyüsel alanın tiz, beyin donduran vınlaması duyuluyordu...

Sihirli kasırga, nasıl ortaya çıktıysa yine aynı hızla yok oldu. Ve oracıkta, biraz önce kurbağanın durduğu yerde yine bir kurbağa duruyordu.

"Fantastik," dedi Rincewind.

Kurbağa azarlayan bakışlarla ona baktı.

"Gerçekten büyüleyici," dedi Rincewind, ekşi bir sesle. "Büyüyle bir kurbağaya dönüşen bir kurbağa. Harikulade."

"Arkana dön," dedi bir ses, arkasından. Yumuşak, kadınsı, neredeyse davetkâr bir sestir, birlikte birkaç kadeh içebileceğiniz bir ses, ama kesinlikle bir ses çıkmaması gereken bir yerden geliyordu. Kaidelerin üzerinde dönen heykeller misali gerçekten kıpırdamadan dönmeyi başardılar.

Şafak öncesi aydınlıkta ayakta duran bir kadın vardı. Kadının görüntüsü -o bir -onun- aslında O...

Daha sonra Rincewind ve İkiçiçek kadınla ilgili, güzel görüldüğü (kadını tam olarak neyin güzelleştirdiğini kesin bir biçimde açıklayamıyorlardı) ve gözlerinin yeşil olduğu hariç, tek bir konuda bile anlaşamadılar. Sıradan gözlerin soluk yeşili de değildi bu -taze zümrüt yeşiliydiler ve kızböceği gibi ışıltılıydılar. Rincewind'in bildiği çok az sayıdaki büyüsel gerçekten biri de şuydu: Bütün tanrılar diğer yönlerden zıt ve uçucu olmakla birlikte, hiçbir tanrı ya da tanrıça gözlerinin rengini ya da doğasını değiştiremezdi...

"L-" diye başlayacak oldu. Kadın elini kaldırdı.

"Biliyorsun ki, eğer adımı söylersen gitmem gerekir," diye tısladı. "Büyüyle çağrılmadığı zaman gelen tek tanrıça olduğumu herhalde hatırlıyorsundur?"

"Aa. Evet. Sanırım biliyorum," diye vırakladı sihirbaz, gözlere bakmamaya çalışarak. "Leydi dedikleri tanrıça mısınız?"

"Evet."

"Yani bir tanrıça mısınız siz?" dedi İkiçiçek, heyecan içinde. "Hep bir tanrıçayla tanışmak istemişimdir."

Rincewind hiddet patlaması beklentisiyle gerildi. Ne var ki, Leydi gülümsemekle yetindi.

"Arkadaşınız sihirbaz bizi tanıştırsa iyi olacak," dedi kadın.

Rincewind öksürdü. "Aa, ya," dedi. "Leydi, bu İkiçiçek, kendisi bir turisttir-"

"-birkaç olayda kendisiyle ilgilenmişim-"

"-ve İkiçiçek, bu da Leydi. *Sadece* Leydi, tamam mı? Başka bir şey değil. Sakın ona başka bir isim koymaya çalışma, tamam mı?" diye umutsuzca konuşmayı sürdürdü, gözleriyle anlamlı bakışlar fırlatıyordu, ama minik adam hepsini kaçırdı.

Rincewind ürperdi. Elbette bir ateist değildi; Disk'te tanrılar ateistlere acımasız davranırlardı. Birkaç kere bozuk parası olduğunda, ne kadar dostun olursa o kadar iyidir prensibinden hareketle, bir yerlerde bir tapınağın kasasına birkaç tane bakır para atmıştı. Fakat çoğunlukla Tanrılar'ı rahatsız etmezdi ve Tanrılar'ın da kendisini rahatsız etmeyeceklerini umuyordu. Hayat onlar-sız da zaten yeterince karmaşıktı.

Fakat iki tanrı vardı ki, gerçekten korkutucuydular. Geri kalan tanrılar genellikle bir çeşit iri ölçekli insanlardılar ve şaraba, savaşa ve zamparalığa meraklıydılar. Ama Kader ve Leydi insanın kanını dondururlardı.

Ankh-Morpork'taki Tanrılar Mahallesi'nde Kader'in küçük, ağır, kurşundan bir tapınağı vardı ve çukur gözlü, zayıf tapınanlar karanlık gecelerde buluşup yazgısı önceden belli ve oldukça anlamsız ayinlerini yaparlardı. Makul olarak bütün Yaratılış tarihindeki en güçlü tanrıça olmasına rağmen, Leydi'nin adına bir tapınak yoktu. Kumarbazlar Loncası'nın gözü pek üyelerinden birkaçı bir zamanlar Lonca merkezinin yerin dibindeki kilerlerinde bir çeşit tapınmayı denemişlerdi, hepsi de bir hafta içinde kıtlıktan, cinayetten ya da sadece Ölüm'den ölmüşlerdi. Ad Verilmemesi Gereken Tanrıça'ydı O; onu arayanlar asla bulamazdı, ama en çok yardıma gereksinim duyanların yardımına koştuğu bilinirdi. Fakat yine de bazen yardıma gelmezdi. Böyleydi işte. Tespih şıkırtılarını sevmezdi, ama zar sesine karşı koyamazdı. Neye benzediğini hiç kimse bilmezdi, ama birçok defa, hayatı alacağı iskambil kâğıtlarına bağlı olan bir adam kâğıtlarını açmış ve O'nun yüzünü karşısında bulmuştu. Tabii bazen de bulmamıştı. Bütün tanrılar arasında aynı anda en çok kur yapılanı ve en çok lanet okunanıydı.

"Benim geldiğim yerde tanrılarımız yoktur," dedi İkiçiçek.

"Aslında var," dedi Leydi. "Herkesin tanrısı vardır. Yalnızca tanrı olduklarını düşünmezler."

Rincewind zihinsel olarak sarstı kendini.

"Bakın," dedi. "Sabırsız görünmek istemem, ama birkaç dakika sonra şu kapıdan adamlar girecekler ve bizi götürüp öldürecekler."

"Evet," dedi Leydi.

"Herhalde bize *nedenini* söylemeyeceksiniz?" dedi İkiçiçek.

"Evet," dedi Leydi. "Krullular Kenar'ın ucundan bronz bir araç fırlatmayı planlıyorlar. Öncelikli amaçları Dünya Kaplumbağası A'Tuin'in cinsiyetini öğrenmek."

"Çok saçma görünüyor," dedi Rincewind.

"Hayır. Düşünsene. Bir gün gelip Büyük A'Tuin, içinde hareket ettiğimiz engin gecenin bir yerinde kaplumbağa galaktika türünün başka bir üyesiyle karşılaşabilir. Kavga mı ederler? Çiftleşirler mi? Biraz hayal gücü size Büyük A'Tuin'in cinsiyetinin bizim için çok önemli olduğunu gösterecektir. En azından, Krullular öyle diyorlar."

Rincewind Dünya Kaplumbağaları'nın çiftleşmelerini düşünmemeye zorladı kendini. Pek kolay olmadı ama.

"Evet," diyerek devam etti tanrıça, "içinde iki gezgini olacak bu uzay gemisini fırlatmayı planlıyorlar. On yıllardır süren araştırmalarının doruk noktası olacak bu. Gezginler için de çok tehlikeli olacak. Onun için de, riskleri azaltmak için Krull'un Başastronomu fırlatma anında iki adamı kurban etmek üzere Kaderle anlaştı. Kader de karşılığında uzay gemisine gülümsemeye razı oldu. İyi bir alışveriş, öyle değil mi?"

"Biz de kurbanlarız," dedi Rincewind.

"Evet."

"Kader'in bu tür pazarlıklara girmediğini sanırdım. Kader'in amansız olduğunu sanırdım," dedi Rincewind.

"Normalde, evet. Fakat ikiniz, bir süredir Kader'in tekerine çomak sokuyorsunuz. Sizi özellikle kurban seçti. Korsanlardan kaçmanıza izin verdi. Çevreçiti'ne sürüklenmenize göz yumdu. Kader bazen gerçekten acımasız bir tanrı olabiliyor."

Kısa bir sessizlik oldu. Kurbağa iç geçirdi ve masanın altında yürüyerek uzaklaştı.

"Ama siz bize yardım edebilirsiniz?" diye akıl verdi İkiçiçek.

"Beni eğlendiriyorsunuz," dedi Leydi. "Duygusal bir yanım var benim. Kumarbaz olsanız anlardınız bunu. Onun için de bir süre bir kurbağanın beyninde gezindim ve siz beni merhamet göstererek kurtardınız, çünkü hepimizin bildiği üzere hiç kimse, çaresiz ve acınacak durumdaki yaratıkların ölümüne sürüklenişini seyretmekten hoşlanmaz."

"Teşekkür ederim," dedi Rincewind.

"Kader'in bütün aklı size karşı cephe almış durumda," dedi Leydi. "Fakat benim tek yapabileceğim size bir şans vermek. Sadece küçük, tek bir şans. Gerisi size kalmış."

Tanrıça birden yok oldu.

"Vay canına," dedi İkiçiçek, bir süre sonra. "İlk defa bir tanrıça görüyorum."

Kapı açıldı. Garhartra girdi içeri, elinde bir asa vardı. Arkasında, daha geleneksel silahları, kılıçları olan iki nöbetçi vardı.

"Ha," dedi muhabbetti bir sesle. "Hazırsınız, bakıyorum."

Hazırız, dedi Rincewind'in kafasının içindeki ses.

Sekiz saat önce sihirbazın fırlatmış olduğu şişe, kendi tekil zaman-alanında büyü tarafından esir alınmış halde havada asılı duruyordu. Fakat geçen onca saat süresince büyüün gücü ağır ağır sızarak tükenmişti ve sonunda toplam büyü enerjisi, şişeyi Evren'in kendi güçlü normallik alanına karşı havada tutmaya yetmeyecek hale geldiğinde, Gerçeklik, saniyenin milyonda biri kadar bir sürede kontrolü tekrar ele geçirdi. Bunun gözle görülür işareti, şişenin, parabolünün geri kalan bölümünü aniden tamamlaması ve Konukkarşılıyıcı'nın kafasının yan tarafında patlaması ve de nöbetçilerin üzerine cam ve denizanası yağmuru şeklinde inmesi oldu.

Rincewind İkiçiçek'in kolunu kaptığı gibi en yakındaki nöbetçinin kasıklarına tekme patlattı ve şaşkın turisti koridora sürükledi. Sersemlemiş Garhartra daha yere yapışmadan, iki konuğu yassı kaldırım taşları üzerinde tabanları yağlamıştı.

Rincewind kayarak bir köşeyi döndü ve bir avlunun dört kenarı boyunca uzanan bir balkonda buldu kendini. Aşağıda, avlu zemininin büyük bir bölümünü kaplayan süslü bir havuzda birkaç tane tatlısu kaplumbağası zambak yapraklarının arasında güneşleniyordu.

Ve Rincewind'in ilerisinde, eğitilmiş su-kor-kaklarına özgü koyu mavi ve siyah cüppeler içinde, birkaç tane şaşkınlıktan ağzı açık sihirbaz duruyordu. Jetonu arkadaşınınkinden daha çabuk düşen bir tanesi bir elini kaldırıp bir büyüün ilk sözcüklerini okumaya başladı.

Rincewind'in yan tarafında kısa, keskin bir gürültü oldu. İkiçiçek tükürmüştü. Su-korkağı çılgılığı bastı ve elini böcek sokmuşçasına indirdi.

Diğerinin kıpırdayacak zamanı olamadı, çünkü Rincewind üzerine çullanmış, delice yumruklarım sallıyordu. Gerisinde dehşetin ağırlığı olan sıkı bir yumruk adama balkon korkuluğunun üzerinden takla attırdı ve havuzun içine gönderdi. Çok tuhaf bir şeye yol açtı bu; su, büyük, görünmez bir balon çarpmış gibi iki yana patladı, su-korkağı kendi itme alanında asılı kaldı ve feryadı bastı.

Rincewind omzuna asılarak umut veren bir geçidi işaret edene kadar, İkiçiçek hayret içinde adamı izledi. Yerde solucan gibi kıvrılarak ıslak elini tutmaya çalışan diğer su-korkağını arkalarında bırakarak hızla koşmaya başladılar geçitte.

Bir süre arkalarında bir bağırtı oldu, fakat yengeç gibi yana kayarak çapraz bir koridora ve başka bir avluya daldılar, böylece takip seslerini geride bıraktılar. Sonunda Rincewind güvenli görünen bir kapıyı seçti, etrafını kolaçan etti, arkasındaki odanın boş olduğunu gördü, İkiçiçek'i içeri çekip kapıyı çarparak kapattı. Sonra da korkunç hırıltılarla soluklanarak kapıya yaslandı.

"Kaçma umudumuz olmayan bir adada bir sarayın içinde büsbütün kaybolduk," derken güçlükle nefes alıyordu. Odanın içindekilerin görüntüsü perişan olmuş göz sinirlerinden beynine doğru süzülürken, "Üstelik de biz -hey!" diye bitirdi sözünü.

İkiçiçek duvarlara bakmaya başlamıştı bile.

Odada bu kadar acayip olan şey şuydu: içinde bütün Evren duruyordu.

Ölüm kendi bahçesinde oturmuş, bir bileğitaşıyla tırpanını bileyliyordu. Şimdiden öyle kesinleşmişti ki, geçen herhangi bir rüzgâr, her ne kadar Ölüm'ün sessiz bahçesinde pek nadir eserse de rüzgâr, yumuşak bir şekilde iki tane afallamış melteme dönüşüyordu. Bahçe, Diskdünya'nın karmaşık boyutlarını tepeden gören korunaklı bir düzlükteydi ve arkasında, Sonsuzluk'un soğuk, kıpırtısız, yalçın ve kara kara düşünen dağlan görünüyordu hayal meyal.

Hışş! etti bileğitaşı. Bir cenaze şarkısı mırıldandı Ölüm ve buzlu kaldırım, taşlarını tıklattı kemikli ayağıyla.

Geceelmalarının yetiştiği loş yemiş bahçesinden biri yaklaşıyordu ve ezilen zambakların iç bayıltan tatlı kokusu geldi. Ölüm öfkeyle kafasını kaldırıp baktı ve bir kedinin içi denli kara ve Gerçek zaman evrenindeki bildik takımyıldızlarda hiçbir karşılığı olmayan ırak yıldızlarla dolu bir çift göz buldu karşısında.

Ölüm ve Kader birbirlerini süzdüler. Ölüm sırttı -seçeneği yoktu elbette, çünkü amansız kemiklerden oluşuyordu. Ölüm işine devam ederken bileğitaşı bıçak boyunca ritmik şarkısını sürdürdü.

"Senin için bir işim var," dedi Kader. Sözcükleri Ölüm'ün tırpanına çarparak ünlüler ve ünsüzler olmak üzere iki tane düzgün kurdelaya ayrıldılar.

BUGÜNLÜK YETERİNCE İŞİM VAR, dedi Ölüm nötronyum gibi ağır bir sesle, BEYAZ VEBA PSE-UDOPOLİSİ SARDI BİLE VE YURTTAŞLARININ ÇOĞUNU ONUN BOYUNDURUĞUNDAN KURTARMAK DURUMUNDAYIM. BÖYLESİ BU YÜZYILDA GÖRÜLMEDİ. GÖREVİM OLDUĞU ÜZERE SOKAKLARDA KOL GEZMEM BEKLENİYOR.

"Ufak gezginci ile çapulcu sihirbaz meselesinden bahsediyorum," dedi Kader yumuşakça. Ölüm'ün siyah cüppeli silüetinin yanına oturup bu ekstra boyutlu seyir noktasından görünen uzak, façetalı mücevhere, Disk evrenine dikti gözlerini.

Tırpan şarkısını kesti.

"Birkaç saat içinde ölüyorlar," dedi Kader.

"Yazgılanmış bu."

Ölüm kıpırdandı ve bileğitaşı yeniden hareketine başladı.

"Memnun olursun sanmıştım," dedi Kader.

Ölüm omuzlarını- silkti, görülebilir şekli iskeletten ibaret olan biri için özellikle anlamlı bir vücut hareketiydi bu.

BİR ARA GERÇEKTEN HARARETLE DÜŞMÜŞTÜM PEŞLERİNE, dedi, AMA SONUNDA DÜŞÜNDÜM DE, ER YA DA GEÇ BÜTÜN İNSANLAR ÖLECEKLER. HER ŞEY ÖLÜR SONUNDA. SOYULABİLİRİM, AMA ALACAĞIMI HER ZAMAN ALIRIM, DEDİM KENDİME. NİYE ENDİŞELENEYİM Kİ?

"Beni de kimse kandıramaz," diye atıldı Kader.

BEN DE ÖYLE DUYDUM, dedi Ölüm, sırtmaya devam ederek.

"Yeter!" diye haykırdı Kader ayağa fırlayarak. "Onlar ölecekler!" Bir mavi alevin içinde kayboldu.

Ölüm Kendi Kendine başını salladı ve işine devam etti. Birkaç dakika sonra bıçağın keskinliği istediği kıvama gelmişti. Ayağa kalktı ve tırpanı bankın kenarında yanmakta olan şişkin ve iğrenç mumun hizasına getirdi ve ardından, iki usta savunuşla mumun alevini üç tane parlak kıymığa ayırdı. Ölüm sırttı.

Kısa bir süre sonra, Ölüm kır evinin arkasındaki ahırda beyaz aygırını eyerliyordu. Hayvan Ölüm'e dostça burnunu çektir; kızıl gözlü ve böğürleri yağlı ipek gibi olsa da gerçek, kanlı canlı bir attı ve büyük bir olasılıkla da Disk'teki binek hayvanlarının içinde en iyi muamele göreniydi. Ölüm, merhametsiz bir sahip değildi. Ölüm'ün ağırlığı çok azdı ve dönüşte terki heybeleri ağzına kadar dolu olmasına rağmen, tüy gibi hafif oluyordular.

"Bütün bu dünyalar!" dedi İkiçiçek. "Muhteşem!"

Rincewind homurdandı ve yıldız dolu odanın içinde bıkkın bir halde dolandı. İkiçiçek, ortasında pirinçten örülmüş ve ufak mücevherlerle ayrılmış Büyük A'Tuin Fil Diski sisteminin tamamı bulunan karmaşık bir usturlaba döndü. Yıldızlar ve gezegenler, sistemin etrafına ince gümüş tellerle tutturulmuştu.

"Harika!" dedi tekrar. Etrafındaki duvarlarda, simsiyah kadifeden büyük perdelere minik fosforlu inci taneleri tutturularak yapılmış takımyıldızlar vardı ve odanın içindekilere yıldızlararası boşlukta yüzüyormuş izlenimi veriyordu. Çeşitli sehparın üzerinde, Çevreçiti'nin çeşitli yerlerinden gözlemlendiği haliyle çizilmiş, Büyük A'Tuin'in dev boyutlarda taslakları duruyordu. Devasa her pul ve çiçekbozuğu her krater büyük bir özenle işaretlenmişti. İkiçiçek gözlerinde dalgın bir ifadeyle etrafını inceliyordu.

Rincewind'in canı fena halde sıkındı. Canını en çok sıkı şey, odanın ortasındaki desteklere asılı iki tane elbiseydi. Rahatsız bir biçimde elbiselerin etrafında dolandı.

Elbiseler ince beyaz deriden yapılmışa benziyordu ve kayışlarla, pirinç askılarla ve diğer hiç alışılmadık ve şüpheli düzeneklerle asılmışlardı. Elbiselerin bacaklıkları uzun, kalın topuklu çizmelerle son buluyor ve kolları da büyük, esnek eldivenlere tıkmıştı. En tuhafı da elbiselerin boyunları etrafındaki ağır yakalara oturacağı apaçık belli olan büyük bakır kasklardı. Kaskların pek koruma sağlamayacağı su götürmezdi -hafif bir kılıç, öndeki küçük komik cam pencerelere çarpırsa bile kaskları kolayca ikiye ayırırdı. Her kas-kın tepesinde beyaz tüyler vardı ve genel görünümü iyileştirmeye yönelik bir katkılarının olduğu söylenemezdi.

Rincewind'in beyninde elbiseler hakkında şüphe kırıntıları oluşmaya başlamıştı.

Önlerinde, üzeri gök haritaları ve üstünde rakamlar olan parşömen parçalarıyla kaplı bir masa duruyordu. Rincewind'e göre, her kim giyecekse bu elbiseleri daha önce hiç kimsenin gitmeye cesaret edemediği -gerçekten sayılmasa da olacak olan şanssız denizci istisnası hariç- yerlere gitmeyi umuyordu ve şimdi şüphelenmekle kalmayıp içine korkunç bir şeyler doğmaya başlamıştı.

Arkasını döndü ve İkiçiçek'in yorum yapar bir ifadeyle kendisine baktığını gördü.

"Hayır" diye başladı Rincewind telaşla. İkiçiçek duymazdan geldi.

"Tanrıça iki adamın Kenar'dan gönderileceğini söylemişti," dedi gözleri parlayarak, "ve Tethis'in korunmaya ihtiyacı olur insanın, dediğini hatırlıyor musun? Krullular bunu halletmişler. Bunlar *uzay* zırhı elbiseleri."

"Bana pek rahat görünmüyorlar," dedi Rincewind çabucak ve turisti kolundan yakaladı, "onun için de burda kalmanın hiç anlamı yok, eğer kıpırdarsan-"

"Niye hep *panik* yapman gerekiyor?" dedi İkiçiçek huysuzca.

"Çünkü gelecekteki hayatımın tamamı bir anda gözlerimin önüne geldi ve çok da kısa sürdü ve eğer şimdi kıpırdamazsan seni bırakıp gideceğim, çünkü biraz daha oyalanırsak bu elbiseleri giyelim diyeceksin ve-"

Kapı açıldı.

İki tane gürbüz genç adam odaya girdi. Her birinin üzerinde yalnızca yün bir pantolon vardı. Bir tanesi hâlâ bir havluyla kendini kuruluyordu seri hareketlerle. Hiç şaşkınlık belirtisi göstermeksizin iki kaçağa başlarıyla selam verdiler.

İki adamdan uzun boylu olanı koltukların önündeki banklardan birine oturdu. Rincewind'e işaret edip şöyle dedi:

"?Tyø yur åtl hø sooten gåtrunen?"

İşte bu garipti, Rincewind kendisini Disk'in batı bölümlerindeki dillerin çoğu konusunda uzman saymasına rağmen, ilk defa kendisine Krullca bir şey söyleniyordu ve tek kelimesini bile anlamamıştı. İkiçiçek de anlamamıştı ama bu, onu öne çıkıp bir nefes almaktan alıkoyamadı.

Disk'in çevresindeki gibi bir büyümlü alandan geçen ışığın hızı oldukça yavaştı, uyum seviyesi daha düşük olan evrenlerde ise ses hızını pek aşmazdı. Fakat yine de, Rincewind'in beyninin bu gibi anlardaki halini saymazsak, buralarda görebileceğiniz en hızlı şeydi.

Bir anda turistin kendi tuhaf lisan türünü konuşturmak üzere olduğunu fark etti, bu da kendi dilinde ağır ağır ve yüksek sesle konuşacağı anlamına geliyordu.

Rincewind'in dirseği şimşek gibi arkaya fırladı ve İkiçiçek'in nefesini kesti. Minik adam acı ve şaşkınlık içinde başını kaldırıp bakınca Rincewind gözlerini yakaladı ve hayali bir dili ağzından çıkarıp hayali bir makasla kesti.

İkinci tosbağanot -kaderleri kısa bir süre sonra Büyük A'Tuin'e doğru yola koyulmak olan adamların mesleği olduğu üzere- başım harita masasından kaldırıp hayretle izledi bunu. Büyük, kahraman alını, konuşma gayretiyle kırıştı.

"?Hør yu latruin nør ü?" dedi.

Rincewind gülümsedi ve kafasını sallayıp İkiçiçek'i adamın üzerine doğru itti. Turistin,

dikkatini aniden masada duran büyük pirinç bir teleskoba yönelttiğini görünce rahat bir nefes aldı içinden.

"! Sooten ü!" emrini verdi oturan tosbağanot. Rincewind kafasını sallayıp gülümsedi ve büyük bakır kasklardan birini raftan alıp elinden geldiği kadar sert bir şekilde adamın kafasına indirdi. Tosbağanot yumuşak bir hırıltıyla öne doğru yığıldı.

Diğer adam, İkiçiçek teleskopla amatörce ama etkili bir şekilde vurmadan önce şaşkın bir adım atabildi öne. Meslektaşının üzerine yığıldı.

Rincewind ve İkiçiçek leşlerinin üzerinden birbirlerine baktılar.

"İşte bu kadar!" dedi Rincewind. Bir çeşit yarışmayı kaybetmiş olduğunun farkındaydı, ama ne olduğundan tam emin olamıyordu. "Söyleme zahmetine girme. Dışarda biri bu iki herifin bir dakika içinde elbiseleri giymiş halde çıkmasını bekliyor. Sanırım bizi köle sandılar. Bunları perdelerin arkasına saklamama yardım et, sonra da, sonra da-"

"-elbiseleri giysek iyi olur," dedi İkiçiçek, ikinci kaskı kaparak.

"Evet," dedi Rincewind. "Biliyor musun, elbiseleri görür görmez eninde sonunda birini giyeceğimi *anlamıştım*. Nasıl anladığımı sorma -herhalde başımıza gelebilecek en kötü şey bu olduğundandır."

"Eh, kaçma şansımızın olmadığını kendin söyledin," dedi İkiçiçek, bir elbisenin üst yansını kafasından geçirirken sesi duyulmaz oldu. "Ne olursa olsun kurban edilmekten iyidir."

"Fırsat bulur bulmaz kaçıyoruz," dedi Rincewind. "Sakın başka fikirlere kapılma."

Bir kolunu yırtarcasına elbiseye sokarken kafasını kaska vurdu. Yukarlarda birinin, kendisini izlediğini düşündü bir an.

"Çok teşekkürler," dedi buruk bir sesle.

Krull ülkesi ve şehrinin en ucunda altmış yetmiş bin kişilik yarım daire biçiminde bir amfiteyatro vardı. Arenanın yarım daire olmasının tek nedeni vardı, o da çok aşağılardaki Kıyışelale'den buharlaşan bulut denizini tepeden görmesiydi ve şu anda tamamıyla doluydu. Kalabalık artık yerinde duramıyordu. Çifte kurban ve büyük bronz uzay gemisinin fırlatılışını görmeye gelmişlerdi.

Başastronom eliyle Fırlatmakontrol Ustası'nı yanına çağırdı.

"Evet?" derken tüm bir öfke ve tehdit sözlüğünü sadece dört harfe sığdırmıştı. Fırlatmakontrol Ustası'nın beti benzi attı.

"Haber yok, lordum," dedi Usta ve kırılğan bir parıltıyla ekledi, "fakat yüce efendimiz Garhartra'nın iyileştiğini duymaktan memnun olacaksınız."

"İyileştğine pişman olabilir," dedi Başastronom.

"Evet, lordum."

"Ne kadar zaman kaldı?"

Fırlatmakontrol Ustası yükselen güneşe baktı.

"Otuz dakika, yüce efendimiz. Ondan sonra Krull dönerek Büyük A'Tuin'in kuyruğundan uzaklaşmış olacak ve *Güçlü Gezgin* dönerek uzaklaşıp kaplumbağalararası boşluğa girme kaderine boyun eğecektir. Otomatik kontrolleri ayarladım bile, onun için de-"

"Tamam, tamam," dedi Başastronom, eliyle Usta'yı uzaklaştırarak. "Fırlatma ilerlemeli. Rıhtımdaki gözetlemeye devam edin tabii. Rezil ikili yakalandığında onları bizzat idam etmekten büyük zevk duyacağım."

"Emredersiniz, lordum. Eee-"

Başastronom kaşlarını çattı. "Başka söyleyecek neyin var ki, be adam?"

Fırlatmakontrolcü yutkundu. Bütün bunlar kendisine haksızlıktı, diplomattan çok becerikli bir büyücüydü, o yüzden de kimi daha akıllı beyinler haberi iletenin o olmasını sağlamışlardı.

"Denizden bir canavar çıktı ve rıhtımdaki gemilere saldırıyor," dedi. "Oradan henüz gelen bir koşucu bildirdi."

"Büyük bir canavar mı?" dedi Başastronom.

"Pek sayılmaz, ancak görülmedik derecede yırtıcı olduğu söyleniyor, lordum."

Krull ve Çevreçiti'nin hakimi bir an düşündü, sonra da omuzlarını silkti.

"Deniz canavarlarla dolu," dedi. "En önemli özelliklerinden biridir bu. Hallettin bu sorunu. Ve -Fırlatmakontrol Ustası?"

"Lordum?"

"Eğer daha fazla sinirlenirsem, hatırlarsınız iki kişi kurban edilecek, cömertliğim tutabilir ve bu sayıyı artırabilirim."

"Emredersiniz lordum." Fırlatmakontrol Ustası yengeç gibi yan yan uzaklaştı ve despotun gözünün önünden uzaklaşınca rahatladı.

Birkaç gün önce kalıbı parçalanarak kalıptan alınan boş bronz kabuğa artık hiç benzemeyen *Güçlü Gezgin*, arenanın ortasındaki ağaçtan bir kulenin tepesindeki beşiğinde duruyordu. Ön tarafında bir demiryolu Kenar'a doğru uzanıyordu ve orada aniden birkaç metre yükseliyordu.

Güçlü Gezgin gibi fırlatma rampasını da tasarlamış olan merhum Dactylos Altıngöz bu son rötuşun, sadece gemi uzun dalışına başladığında herhangi bir kayaya çarpmasın diye yapıldığını iddia etmişti. Belki de geminin, ray üzerindeki o küçük rampa nedeniyle som balığı gibi zıplayıp bulut denizinde kaybolmadan önce güneş ışığında teatral bir biçimde parlaması tamamen tesadüf eseri idi.

Arenanın kenarından bir trompet gümbürtüsü yükseldi. Tosbağanotların onur nöbetçisi kalabalıktan yükselen büyük tezahürat eşliğinde ortaya çıktı. Ardından beyaz giysili seyyahlar gün ışığına adım attılar.

Başastronom hemen bir şeylerin yanlış gittiğine uyandı. Mesela kahramanlar daima belli bir tarzda yürürlerdi. Kesinlikle badi badi yürümezlerdi ve tosbağanotlardan biri aynen öyle yürüyordu.

Krull'un toplanmış insanların gürültüsü sağır ediciydi. Tosbağanotlar ve korumaları fırlatmanın başarısını garantilemek için Krull'un çok sayıdaki mezhebine mensup çeşitli büyücü ve rahipler için kurulmuş olan bir sürü sunağın arasından geçerek arenayı boydan boya kat ederken, Başastronom kaşlarını çattı. Grup arenanın zemininde yarı yola geldiğinde, beyni bir sonuca ulaşmıştı. Tosbağanotlar gemiye giden merdivenin ayağında dikilmeye kalmadan -isteksizliğin de ötesinde bir şeyler vardı tosbağanotlarda sanki?-Başastronom ayaklandı, sözleri kalabalığın gürültüsünde kayboldu. Kollarından biri öne fırladı ve geri geldi, parmakları geleneksel büyü yapma konumunda dramatik bir biçimde aralanmıştı ve standart büyü metinlerine aşına herhangi bir dudak okuyucu Vestcake'in Uçan Laneti'nin açılış sözcüklerini tanırdı ve sakıngan bir şekilde tabanları yağlardı.

Yine de, son sözcükleri söylenmeden kaldı. Arenanın büyük kemerli girişinde büyük bir yaygara kopunca Başastronom hayret içinde döndü. Nöbetçiler gün ışığına kaçıyor ve sunakların arasında kıvrılarak süzülürken silahlarını fırlatıyor ya da tribünlere doğru korkulukların üzerinden atlıyorlardı.

Arkalarında bir şey belirdi ve giriş civarındaki kalabalık boğuk tezahüratına son vererek yoldan çekilmek için sessiz ve kararlı bir telaşa kapıldı.

O bir şey yosunla kaplı alçak bir kubbeydi ve yavaşça ama meşum bir hedef güdüsüyle hareket ediyordu. Nöbetçinin biri yolunda durmaya ve mızrağını fırlatmaya yetecek denli dehşetini yendi, mızrak doğrudan yosunların arasına indi. Kalabalık tezahürata başladı ve kubbe ileri fırlayıp da adamı tamamen yutunca ölüm sessizliğine büründü.

Başastronom, Vestcake'in ünlü Lanet'inin yarı oluşmuş şeklini keskin bir el hareketiyle dağıttı ve hızla repertuarındaki en güçlü büyülerden birinin -Cehennem Ateşi Muammasının- sözlerini okudu.

Büyünün karmaşık yazısını havada yazarken, oktarin alevi parmaklarının etrafında ve arasında dönerek süzüldü ve figüre doğru savurduğunda çığlıklar atarak arkasında mavi bir duman bıraktı.

Tatmin edici bir patlama oldu ve damla damla bir alev berrak sabah göğüne yükseldi, yükselirken de etrafa yanan yosun parçacıkları saçtı. Bir duman ve buhar bulutu canavarı birkaç dakika gizledi ve dağıldığında kubbe tamamen yok olmuştu.

Ancak yassı taşların üzerinde, içinde hâlâ için için yanan ketencik ve deniz yosunu öbekleri bulunan büyük, kararmış bir çember kaldı.

Ve çemberin ortasında son derece sıradan, belki bir parça irice, ağaç bir sandık duruyordu. Alazlanmamıştı bile. Arenanın uzak ucundaki biri gülmeye henüz başlamıştı ki, sandık, bacadan başka bir şey olamayacak düzinelerce şeyin üzerinde ayaklanıp yüzünü Başastronoma doğru çevirince kahkahası birden kesildi. Son derece sıradan belki bir parça irice ağaç bir sandığın herhalde çevirecek bir yüzü yoktur, fakat bunun yüzü açık bir biçimde

dönüktü. Kahkaha atan adam nasıl bunu anladıysa, Başastronom da aynı şekilde dehşet içinde, bu son derece normal kutunun anlatılmaz bir biçimde gözlerini kıstığı fark etti.

Kararlı bir şekilde ona doğru gelmeye başladı. Başastronom ürperdi.

"*Büyücüler!*" diye haykırdı. "*Büyücülerim nerede?*"

Arenanın etrafında soluk yüzlü adamlar sunakların gerisinden ve tribünlerin altından ortalığı dikizliyorlardı. İçlerinden cesur biri Başastronom'un sunumdaki ifadeyi görünce bir kolunu titrek bir biçimde kaldırıp acele tarafından bir yıldırım aşk etti. Tıslayarak sandığa doğru ilerledi ve tam ortasına çarparak beyaz bir kıvılcım sağnağına yol açtı.

İşte bu, Krull'daki bütün büyücü, sihirbaz ve tılsıma tayfasının şevkle ayağa fırlayıp efendilerinin dehşetten fal taşı gibi açılmış gözlerinin önünde çaresiz beyinlerine ilk gelen tılsımı serbest bırakması için bir işaret oldu. Tılsımlar ısıklar çalarak havada kıvrıldılar.

Sandık çok geçmeden büyüyen bir büyü parçacıklar bulutunun içinde gözden kayboldu, büyü zerrelere bükülen ve huzursuz eden şekillerde dalgalanıp şişerek sandığı sarıp sarmaladılar. Tılsımlar çığlıklar atarak birbiri ardından arbedeye katıldılar. Bir an önce sandığın bulunduğu yerdeki kaynaşan şeyden şimdi sekiz rengin sekizinden alev ve şimşek parçaları saçılıyordu ısıltılar içinde.

Büyücüler Savaşı'ndan bu yana, bu kadar çok büyü, küçük bir alanda yoğunlaşmamıştı. Hava bile dalgalanıp parıldıyordu. Tılsım tılsıma çarpıp sekiyor, kısa yarılanma süreleri hem acayip hem de kontrolsüz olan kısa ömürlü tılsımlar yaratıyordu. Kabarıp inen kütlelerin altındaki taşlar buruşup ayrılmaya başladılar. Aslında taşlardan biri tarif edilmemesi daha hayırlı bir şeye dönüştü ve kasvetli bir boyuta sıvıştı. Başka tuhaf yan etkiler kendilerini göstermeye başladılar. Küçük, kurşun küpler fırtınadan yağmur halinde dağılarak kabaran zeminde yuvarlandılar ve korkunç şekiller, abuk sabuk sesler çıkartarak müstehcen biçimler aldılar; dört kenarlı üçgenler ve iki uçlu daireler kısa bir süre görünüp sonra yine bumlayan ve erimiş taşlardan kaynakarak yükselmeye devam eden, çığlıklar atan kontrolsüz ve vahşi büyü kulesine katışıp Krull'un üzerine yağdılar. Büyücülerin çoğunun tılsım savurmayı kesip sıvışmalarının artık önemi kalmamıştı -şu anda o şey, Disk'in Kenarı'na yakın yerlerde hep en yoğun halinde bulunan oktarin parçacıkları seliyle besleniyordu. Krull adasının her yerinde bütün büyü girişimleri başarısız oluyordu, çünkü bölgede mevcut gücün tamamı bulutun içine emilmişti ve bulut şimdiden dört yüz metre yüksekliğe ulaşmış, beyin düğümleyen şekillere bürünüp seller halinde akıyordu; denizi yalayan merceklelerinin üzerindeki su-korkakları çığlıklar içinde dalgalara çarpıyor, küçük şişelerindeki sihirli iksirler pis suya dönüşmüş, büyü kılıçları erimiş, kınlarından damlıyordu.

Fakat bunların hiçbiri, fırtınanın dibinde duran ve etrafındaki güç fırtınasının yoğunluğundan ayna parlaklığında görünen şeyin, Başastronom'a doğru sabit bir yürüme hızıyla ilerlemesini hiçbir şekilde engellemedi.

Rincewind ve İkiçiçek, *Güçlü Gezgin'in* fırlatma kulesinin arkasındaki sığınaklarından olup biteni korku içinde izliyorlardı. Onur grubu silahlarını darma dağınık bir halde arkalarında bırakarak çoktan sırta kadem basmıştı.

"Eh," diyerek iç geçirdi İkiçiçek sonunda, "gitti gider Sandık." Derin bir nefes aldı.

"Sakin inanayım deme," dedi Rincewind. "Akıllı armut ağacı bilinen bütün büyü türlerine dayanıklıdır. Seni nereye gidersen git izlemek üzere yapılmıştır. Yani öldüğünde Cennet'e gidersen, en azından ahirette giyecek bir çift temiz çorabın olacak. Ama ben henüz ölmek istemiyorum, onun için de harekete geçelim, ne dersin?"

"Nereye gidelim?" dedi İkiçiçek.

Rincewind yerden bir tataryayı ve bir avuç dolusu ok aldı. "Burası olmasın da neresi olursa olsun," dedi.

"Ya Sandık ne olacak?"

"Merak etme. Yakınlardaki serbest büyüünün tamamını tükettiğinde fırtına ölüp gidecektir."

Aslında bu olmaya başlamıştı çoktan. Dalgalanan bulut hâlâ arenadan yükselip akıyordu, ama artık zayıf ve zararsız görünüyordu. Daha İkiçiçek bakarken belirsiz bir biçimde titreşmeye başlamıştı.

Çok geçmeden soluk bir hayalete döndü. Neredeyse görünmez olan alevlerin arasından bastıracak bir şekil halinde görülebiliyordu artık Sandık. Sandık'ın etrafındaki hızla soğuyan taşlar çatırdamaya ve buruşmaya başladılar.

İkiçiçek yumuşak bir sesle Sandık'ına seslendi. İşkenceye uğramış yassı taşların üzerindeki duygusuz ilerleyişini durduran Sandık kulak kesildi; sonra da düzinelerce ayağını karmaşık bir şekilde oynatarak uzunlamasına döndü ve *Güçlü Gezgin'e doğru* yöneldi. Rincewind ekşi bir suratla Sandık'ı izliyordu. Sandık elementsel bir yapıdaydı, kesinlikle beyni yoktu, sahibini tehdit eden her şeye karşı öldürücü bir tavır alıyordu ve Rincewind, Sandık'ın içinin dışıyla aynı zaman-mekân boyutuna oturduğundan pek emin değildi.

"Çizik bile yok," dedi İkiçiçek neşeyle, Sandık gelip önüne kurulunca. Kapağı iterek kaldırdı.

"İç çamaşırlarını değiştirmenin tam zamanı," diye hırladı Rincewind. "Bir dakika içinde bütün nöbetçiler ve rahipler geri dönecekler ve *kızgın* olacaklar, be adam!"

"Su," diye mırıldandı İkiçiçek. "Kutunun tamamı suyla dolu!"

Rincewind omzunun üzerinden baktı. Elbiselerden, para torbalarından, ya da turistin eşyalarından eser yoktu. Kutunun içi suyla doluydu.

Birden bir dalga belirdi ve kenardan taşı. Taşlara çarptı, ama dağılacak yerde bir ayak şeklini almaya başladı. Görünmez bir kalıbı doldururcasına daha fazla su akarken, başka bir ayak ve bir çift bacağın alt yarısı izledi. Bir an sonra da deniz ifriti Tethis belirdi karşılarında, gözlerini kırpıştırarak.

"Anlıyorum," dedi en sonunda. "Siz ikiniz. Sanırım şaşırمامalıyım."

Şaşkın ifadelerini görmezden gelerek etrafına bakındı.

"Bu şey gümbürtüyle sudan çıkararak beni yuttuğunda kulübemin önünde oturmuş

günbatımını izliyordum," dedi. "Biraz tuhaf bulmuştum bunu. Burası da neresi?"

"Krull," dedi Rincewind. Gözlerini dikip, şimdi kapanmış olan ve kendinden memnun görünmeyi başarabilen Sandık'a baktı. İnsanları yutmak sık sık yaptığı bir şeydi, ama kapak bir defa daha açılınca içinde İkiçiçek'in çamaşırlarından başka bir şey olmuyordu. Vahşi bir hareketle kapağı kaldırdı. İçinde İkiçiçek'in çamaşırlarından başka bir şey yoktu. Kupkuruydu.

"Üstüme iyilik sağlık," dedi Tethis. Yukarı baktı.

"Hey!" dedi. "Kenar'dan yollayacakları gemi bu değil mi? Değil mi? Kesin odur!"

Bir ok vınlayarak göğsünü delip geçti, hafif bir şıprırtı duyuldu. Fark etmişe benzemiyordu. Rincewind fark etti. Arenanın kenarında askerler belirmeye başladı, bir bölümü de girişlerin etrafından içeriyi kolaçan ediyordu.

Başka bir ok İkiçiçek'in arkasındaki kuleye çarpıp sekti. Bu mesafede okların şiddeti düşüktü, ama artması an meselesiydi...

"Çabuk!" dedi İkiçiçek. "Gemiye! Ona nişan almaya cesaret edemezler!"

"Bunu önereceğini *biliyordum*," diye homurdandı Rincewind. "Kesinlikle *biliyordum*?"

Sandık'a doğru bir tekme nişanladı. Sandık bir iki santim geriledi ve tehditkâr bir şekilde kapağını açtı.

Bir mızrak gökyüzünde kavis çizdi ve sihirbazın kulağının yanı başındaki ahşaba girip titreyerek durdu. Kısa bir çığlık atıp diğerlerinin ardından merdivenlere koyuldu.

Güçlü Gezginin belkemiği boyunca uzanan dar iskeleyle çıktıklarında oklar etraflarında ıslık çalıyordu. Rincewind'in fazlaca bastırılmış olduğunu düşündüğü bir heyecanla yürüyen İkiçiçek önden gidiyordu.

Geminin ortasının üzerinde, etrafında asma kilit köprüleri olan büyük, yuvarlak ve bronz bir kapak vardı. İfrit ve turist diz çökerek kilitler üzerinde çalışmaya koyuldular.

Güçlü Gezgin'in kalbinde, özenle tasarlanmış bir kupaya çok yavaş bir biçimde saatlerdir ince kum boşalmaktaydı. Artık kupa tam tamına baş aşağı olacak ve dikkatle dengelenmiş bir ağırlığı oynatacak kadar dolmuştu. Ağırlık yaylanarak savrulunca küçük karmaşık bir düzeneğin bir iğnesini çekti. Bir zincir hareket etmeye başladı. Tlonk diye bir ses duyuldu...

"O da neydi?" dedi Rincewind telaşlı bir sesle. Aşağıya baktı.

Ok yağmuru dinmişti. Rahiplerden ve askerlerden oluşan kalabalık kıpırdamadan dikilip, gözlerini gemiye dikmiş bakıyorlardı. Ufak tefek, endişeli bir adam dirsekleriyle kalabalıkta yol açıp ilerledi ve bir şeyler haykırmaya başladı.

"O da neydi?" dedi, kelebekli bir somunla uğraşmakta olan İkiçiçek.

"Bir şey duydum sandım," dedi Rincewind. "Bakın," dedi, "eğer gitmemize izin vermezlerse buna zarar vermekle tehdit ederiz, tamam mı? Tek yapacağımız bu, değil mi?"

"Olur," dedi İkiçiçek, belli belirsiz. Topukları üzerinde kaykılarak oturdu. "Tamamdır," dedi.

"Artık uçmam gerekiyor."

Beş on tane kaslı adam merdivenden gemiye tırmanıyordu. Rincewind aralarındaki iki tosbağanotu tanıdı. Ellerinde kılıçlar vardı.

"Ben-" diye başladı.

Gemi yalpaladı. Soma sonsuz bir yavaşlıkla raylar üzerinde ilerlemeye başladı.

O kara dehşet anında Rincewind, İkiçiçek ve ifritin kapağı kaldırmayı başarmış olduklarını gördü. İçerdeki metal bir merdiven alttaki kabine iniyordu. İfrit kayboldu.

"Dışarı çıkmalıyız," diye fısıldadı Rincewind. İkiçiçek yüzünde tuhaf, delice bir gülümsemeyle ona baktı. .

"Yıldızlar," dedi turist. "Dünyalar. Dünyalarla dolu bütün bir kahrolasınca gökyüzü. Hiç kimsenin asla görmeyeceği yerler. Ben hariç tabii." Kabin ağzında ilerledi.

"İyice kafayı yemişsin sen," dedi Rincewind, aynı zamanda gemi hızlanmaya başladığı için dengesini korumaya çalışıyordu. Tosbağanotlar-dan biri *Gezgin* ile kule arasındaki boşluğu atlayarak geçmeye kalkınca döndü, adam geminin eğimli yan tarafına düştü, bir an tutunacak bir yer için çırpındı, bulamayınca da tiz bir çığlıkla düşerek uzaklaştı.

Gezgin artık epey hızlanmıştı. Rincewind İkiçiçek'in kafasının yanında güneşin aydınlattığı bulut denizini ve onun üzerinde gösterir ama vermez bir şekilde uçuşan, aptalları o fazladan adımı atmaya çağıran aşılmaz Kenarkuşağı'nı görebiliyordu...

Son bir umutla fırlatma rampasının yere daha yakın bölümlerine tırmanan ve gemiyi Kenar'ın üzerinde yok olmadan önce raydan çıkarmak için koca bir kalası delice bir gayretle ve kol gücüyle rayların üzerine çıkararak bir grup adamı da gördü. Tekerlekler kalasa çarptı, ama tek etkisi geminin sarsılması, İkiçiçek'in merdiveni tutan elinin ayrılıp kabine düşmesi ve kabin kapağının, yerine oturan bir düzine özenli işçilikle yapılmış küçük sürgünün çıkardığı korkunç gürültüyle inip kapanması oldu. Rincewind ileri atıldı ve sızlanarak sürgülerle uğraşmaya koyuldu.

Bulut denizi artık çok daha yakınlaşmıştı. Arenaya kayalık bir çeper oluşturan Kenar'ın kendisi ise ürpertici bir yakınlıktaydı.

Rincewind ayağa kalktı. Artık yapılacak tek bir şey vardı, o da onu yaptı. Geminin alt düzeneği küçük rampaya çarparak gemiyi som balığı misali parıltılar içinde Kenar'ın üzerinden gökyüzüne fırlatınca kör bir paniğe kapıldı.

Birkaç saniye sonra minik ayakların gümbürtüsü duyuldu ve Sandık, ayaklarını hâlâ kararlı bir şekilde pompalar halde dünyanın kenarını aşarak Evren'in içine daldı.

* * *

Rincewind uyandı ve titredi. Soğuktan buz kesilmişti.

Demek böyle oluyor, diye düşündü. Ölünce soğuk, nemli, puslu dondurucu bir yere gidiyorsun. Cehennem, Ölüm'ün yaşlı ruhlarının kederli bataklıklarda sonsuza kadar kol

gezdiği, ceset ışıklarının düzensiz bir biçimde titreştiği yer -biraz bekle...

Herhalde Cehennem bu kadar rahatsız değildi? Gerçekten de çok rahatsızdı Rincewind. Sırtında bir dalın battığı yer ağrıyor, bacakları ve kollarında ince dalların yırttığı yerler acıyordu, kafasındaki hisse bakılacak olursa sert bir şey çarpalı çok olmamıştı. Eğer burası Cehennemse bütün bunlar kesinlikle cehennem azabıydı -dur biraz...

Ağaç. Beyninin derinlerinden yükselen kelimeye yoğunlaştı, kulaklarındaki zırlıtı ve gözlerinin önünde yanıp sönen ışıklar düşünülecek olursa beklenmedik bir başarıydı bu. Ağaç. Odundan şey. İşte oldu. Dallar ve ince dallar ve şeyler. Ve içinde yatan Rincewind. Ağaç. Sırlıklam. Her tarafta soğuk beyaz bulutlar. Aşağıda da. İşte burası tuhaftı.

Yaşıyordu ve Kıyışelale denen köpüklü beyaz duvardan uzanan bir kayadaki bir yarıktaki büyüyen ufak bir diken ağacında yara bere içinde yatıyordu. Bu gerçek, buzlu bir çekiç gibi inmişti tepesine. Ürperdi. Ağaçtan uyanan bir çatırtı geldi.

Mavi ve bulanık bir şey hızla yanından geçip kısa bir süre gürleyen sulara daldı ve pır pır ederek geri dönüp Rincewind'in kafasının yakınında bir dala kondu. Mavi ve yeşil tüylerden oluşan bir sorgucu olan küçük bir kuştı. Şelale'den kaptığı küçük gümüş rengi bir balığı yutarken meraklı gözlerle Rincewind'i süzdü.

Rincewind etrafta aynı türden bir sürü kuş olduğunu fark etti.

Süzülerek ok gibi fırlayıp suyun üzerine dalışa geçiyorlar ve içlerinden biri ara sıra şelaleden talihsiz bir lokma kapınca fazladan bir sorguçluk köpük çıkarıyordu. Beş on tanesi ağaca tünemişti. Mücevher misali parıldıyorlardı. Rincewind'in ağzı hayranlıktan açık kalmıştı.

Aslında, kıybalıkçıllarını gören ilk insandı, bu minik yaratıklar evrimleşerek Disk'te bile eşi benzeri olmayan bir hayat tarzı geliştirmişlerdi. Krullular Çevreçiti'ni inşa etmeden uzun süre önce kıybalıkçılları yaşamlarını sürdürebilmek için dünyanın kenarında devriye gezme konusunda kendi etkin yöntemlerini geliştirmişlerdi.

Rincewind'den rahatsız olmuşa benzemiyorlardı. Kısa bir an ama kanını donduran bir şekilde hayatının kalanını bu ağaçta çiğ kuş ve kuşların yanından geçerken kapabildiği balıkları yiyerek geçirişi geldi gözlerinin önüne.

Ağaç belirgin bir biçimde kıpırdadı. Rincewind arkaya doğru kaydığını fark edince inledi, ama bir dalı yakalamayı başardı. Ne var ki er ya da geç uykuya dalacaktı...

Manzara çok hafif değişti, gökyüzü uçuk bir mora büründü. Uzun boylu, kara pelerinli bir figür ağacın hemen yanında havada dikiliyordu. Bir elinde tırpan vardı. Yüzü kukuletanın gölgelerinde gizlenmişti.

SENİ ALMAYA GELDİM, dedi görünmez ağız, bir balinanın kalp atışı kadar ağır tonlarla.

Ağacın gövdesi şikâyet eden bir çatırtı daha çıkardı ve bir kök kayadan kopunca bir çakıl taşı Rincewind'in kaskına çarpıp sekti.

Sihirbazların ruhlarını biçmek için daima Ölüm'ün Kendisi bizzat gelirdi.

"Ölüm nedenim ne olacak?" dedi Rincewind.

Uzun boylu figür tereddüt etti.

PARDON? dedi.

"Şey, herhangi bir yerimi kırmadım, boğulmadım da, öyleyse hangi sebepten dolayı ölmek üzereyim? İnsan durup dururken Ölüm tarafından öldürülmez; bir nedeni olmak zorunda," dedi Rincewind. Artık korkmayıışına son derece şaşırılmıştı. Hayatında ilk defa korkmuyordu. Ne yazık ki, bu deneyim uzun sürecek gibi görünmüyordu.

Ölüm bir sonuca varmışa benziyordu.

DEHŞETTEN ÖLEBİLİRSİN, dedi kukuleta. Seste hâlâ mezarlık tınısı vardı, ama hafif bir belirsizlikle titriyordu.

"İşe yaramaz," dedi Rincewind, memnun bir ifadeyle.

BİR SEBEP OLMASI GEREKMIYOR, dedi Ölüm, SENİ ÖYLECE ÖLDÜREBİLİRİM.

"Hey, bunu yapamazsın! Cinayet olur bu!"

Kukuletalı figür derin bir iç geçirdi ve kukuletasını kaldırdı. Rincewind, beklediği sırtan Ölüm'ün kafası yerine karşısında endişeli sözüm ona bir iblisin soluk ve hafif şeffaf suratını buldu.

"Bu işi biraz yüzüme gözüme bulaştırdım galiba?" dedi bıkkın bir sesle.

"Sen Ölüm değilsin! Kimsin sen?" diye bağırdı Rincewind.

"Sıraca."

"*Sıraca* mı?"

"Ölüm gelemedi," dedi iblis sefil bir ifadeyle. "Pseudopolis'te büyük bir veba salgını var. Gidip sokaklarda kol gezmek zorundaydı. Onun için de beni gönderdi."

"Hiç kimse sıracadan ölmez! Haklanın var benim. Ben bir büyücüyüm!"

"Tamam, tamam. Bu benim için büyük fırsattı," dedi Sıraca, "ama olaya şöyle bak -eğer sana bu tırpanla vurursam, aynen Ölüm vurmuş gibi öleceksin. Kimin haberi olacak ki?"

"Benim haberim olacak!" diye atıldı Rincewind.

"Haberin olmaz. Ölürsün," dedi Sıraca mantıklı bir biçimde.

"Çek arabanı," dedi Rincewind.

"İyi tamam da," dedi iblis, tırpanını kaldırarak, "niye olaya benim açımdan bakmayı denemiyorsun? Bunun benim için önemi büyük ve kabul etmelisin ki, senin hayatın o kadar muhteşem değil. Yeniden doğuş daha güzele gidiştir yalnızca -ah."

Eli hızla ağzına gitti, ama Rincewind titreyen bir parmağını üzerine doğrultmuştu bile.

"Yeniden doğuş!" dedi heyecanla. "Demek ki mistiklerin söyledikleri doğruymuş!"

"Hiçbir şeyi kabul etmiyorum," dedi Sıraca haşın bir sesle. "Dilim sürçtü. Şimdi -kendinle güzel güzel ölecek misin yoksa ölmeyecek misin?"

"Hayır," dedi Rincewind.

"Keyfin bilir," yanıtını verdi iblis. Tırpanı havaya kaldırdı. Tırpan oldukça profesyonel bir biçimde ıslık çalarak indi, ama Rincewind orada değildi. İşin aslı şu ki, birkaç metre aşağıdaydı ve mesafe giderek açılıyordu, çünkü dal kırılmak ve onu yıldızlararası boşlukta bıraktığı yolculuğuna göndermek için o anı seçmişti.

"Geri dön!" diye bağırdı iblis.

Rincewind cevap vermedi. Hızla akan havada göbek üstü uzanmış, şimdiden seyrekleşen bulutlara bakıyordu.

Bulutlar yok oldular.

Aşağılarda bütün Evren titreyerek parıladı Rincewind'e. Devasa, düşüncelere dalmış ve kraterlerle çopurlanmış Büyük A'Tuin oradaydı. Minik Disk ayı oradaydı. *Güçlü Gezgin'den* başka bir şey olamayacak uzak bir parıltı vardı. Ve bütün yıldızlar vardı, siyah kadifeye serpilmiş elektrikli elmaslar misali muhteşem yıldızlar, en korkusuzları baştan çıkaran ve sonunda kendilerine doğru çağırın yıldızlar...

Tüm Yaradılış Rincewind'in gelip içine düşmesini bekliyordu.

O da öyle yaptı.

Görünüşe göre başka seçenek yoktu.

S O N

DİZİN

1. Sanırım bu noktada disk sisteminin şekli ve kozmolojisinden söz etmek iyi olur.

Doğal olarak, diskin üzerinde başlıca iki yön vardır: Merkez ve Kenar. Fakat disk (Krullu Reforgule'e göre, sırtında durduğu fillerin üzerine ağırlığını eşit biçimde dağıtmak için) dönüşünü sekiz yüz günde bir tamamladığı için iki yön daha vardır: Dönmeyönü ve onun tersi olan Tersyön.

Disk yörüngede dönen küçük güneşiği sabit bir yörüngeyi izlerken, görkemli disk onun aşağısında yavaşça döndüğü için, bir disk yılının dört değil, sekiz mevsimden oluştuğu kolayca anlaşılacaktır. Güneşin Kenar'a yakın noktada doğduğu ya da battığı zamanlar yazlar, Kenara doksan derecelik açıyla doğduğu ya da battığı zamanlar kışlardır.

Böylece, Çember Deniz'in etrafındaki bölgelerde yıl Domuzların Yılbaşısı ile başlar, Birinci Bahar'dan geçip ilk yaz dönümüne (Küçük Tanrıların Arifesi) ilerler, bunu Birinci Sonbahar, yarıyıl, gösteren Zorbagegit'i getiren ikinci Kış (Mihverkişi diye de bilinir, Çünkü bu zamanda güneş dönme yönünden doğar) izler. Sonra ikinci Bahar ve peşi sıra ikinci Yaz gelir, yılın dörtte üçünün göstergesi Alls Fallow gecesidir- efsaneye göre, cadı ve büyücülerin yataklarından çıkmadıkları, yılın tek gecesidir. Sonra sürüklenen yapraklar ve dondurucu geceler, Artmihverkişi'na ve onun kalbinde buz tutmuş bir mücevher gibi yatan yeni Domuzların Yılbaşısı'na ilerler.

Merkezyöre zayıf güneş ışıklan tarafından pek ısıtılmadığı için oradaki topraklar donmuş haldedir. Öte yandan Kenar güneşli adaların ve tatlı havaların bölgesidir.

Doğal olarak, bir disk haftasında sekiz gün ve ışık tayfında sekiz renk vardır. Disk dünyada sekiz sayısının gizli bilimlerden önemine büyüktür; bir sihirbazın asla bu rakamı ağzına almaması gerekir.

Yukarıdakilerin tümünün neden öyle olduğu kesinlikle belli değildir, ama bir şekilde, diskte Tanrılara niçin suç yüklendiği oranda tapınılmadığını açıklamaktadır.

Yazar burada bütün ölmüş azizlerin yortusu olan 1 Kasım için İngilizcede kullanılan 'Ali Hallows'a gönderme yapmaktadır. (Y. N.)

2. Bu adın ikinci kısmını oluşturan 'tvind' sözcüğü 'rüzgâr' anlamına gelmektedir (Y. N.).

3. Yönetimden elini ayağını çekmiş (Ç.N.)

4. Zweiblumen Almanca'da İkiçiçek anlamına gelmektedir. (Ç.N.)